நீதிக்குக் கைகள் நீளம்

'லக்ஷ்மி'

CONNEMARA PUBLIC LIBRARY
23 JAN 2002
MADRAS-600 008.

பூங்கொடி பதிப்பகம்

25/05/2011 17:45

14. சித்திரைக்குளம் மேற்கு வீதி,
மயிலாப்பூர் : : சென்னை-600 004

நூல் விவரப்பட்டியல்

நூல் தலைப்பு	:	நீதிக்குக் கைகள் நீளம்
நூல் ஆசிரியர் பெயர்	:	லக்ஷ்மி
பொருள்	:	நாவல்
உரிமை	:	டாக்டர் கே. மகேஸ்வரன்
பதிப்பு ஆண்டு	:	முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1985 இரண்டாம் பதிப்பு : அக் 1986 மூன்றாம் பதிப்பு மே, 1994 நான்காம் பதிப்பு : மார்ச் 2001
தாள்	:	10.9 கி.கி. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	:	18.5 x 12.5 செ. மீ.
பைண்டிங்	:	கார்டு போர்டு
வெளியீடு	:	பூங்கொடி பதிப்பகம் 14, சித்திரைக்குளம் மேற்கு வீதி, மயிலாப்பூர், சென்னை-600 004.
விலை	:	ரூ. 50-00
அச்சிட்டோர்	:	ஜீவோதயம் அச்சகம் சென்னை-5.

535286
894.8113
LAK

பதிப்புரை

இந்நூலில் உள்ள ''நீதிக்குக் கைகள் நீளம்'' நாவல் இதயம் மாத இதழிலும், ''உறவு சொல்லிக் கொண்டு...'' நாவல் தாயின் மணிக் கொடி மாத இதழிலும், ''சீறினாள் சித்ரா'' குங்குமச் சிமிழ் மாத இதழிலும் வெளி வந்தவை.

இம்மூன்று நாவல்களையும் இணைத்து ''நீதிக்குக் கைகள் நீளம்'' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளோம்.

இந்நாவலை வெளியிட அனுமதியளித்த ஆசிரியை அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி.

வே. சுப்பையா
பூங்கொடி பதிப்பகம்.

JAN 2002
MADRAS

உள்ளே...

1. நீதிக்குக் கைகள் நீளம் 5
2. உறவு சொல்லிக் கொண்டு 69
3. சீறினாள் சித்ரா 141

நீதிக்குக் கைகள் நீளம்

1

சாப்பாட்டறை மேஜையருகே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள் சாரதா. வேலைக்காரியை அனுப்பிவிட்டு தன் ஃபிளாட்டுக்குள் நிலவும் தனிமையில் காலை வேளை யில் தன் கற்பனைகளில் அழுந்தியபடி தேநீரைக் கோப் பையில் நிரப்பி மெல்லக் குடிப்பது ஒரு வழக்கமாகி விட்டி ருந்தது.

சமீபத்தில் எவ்வித பரபரப்புமின்றி அவள் வாழ்க்கை நத்தை வேகத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. இது அவ ளுக்கு மிக்க அலுப்பைத் தந்தது.

பம்பாயில் அவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேலை யிலிருந்து ஓய்வு அடைந்ததும், கணவரது மரணத்திற் குப்பின் அங்கிருக்கப் பிடிக்காது சென்னைக்கு வந்தவள்.

காவேரி நர்மதா மான்ஷன் என்ற கட்டடத்தில் சொந்தமானதொரு பிளாட்டை வாங்கிக் கொண்டு வசிக்கத் தொடங்கி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேலாகி விட் டிருந்தன.

அதற்குள் அவளுக்கு எத்தனை அனுபவங்கள்?

அங்கு குடியேறிய சில மாதங்களிலேயே லாவண்யா என்ற பெண்ணுக்கு ஏற்பட்ட பயங்கர விபத்தில் அவள் தானே தலையிட்டு உதவியது ஒரு மறக்க முடியாத அனுபவம்.

பின்னர் பக்கத்தில் உருவாகி விட்டிருந்த மதுரா அப்பார்ட்மெண்ட் என்ற [illegible] குடியேறிய சீதா கோதண்டராமன் என்ற [illegible]

கொடுமையான விபத்தைக் கண்டு மனம் துடித்துப்போய் அதில் தலையிட்டு சீதாவுக்கு மறுவாழ்வு தர போராடிய அனுபவத்தை சுலபமாக மறந்துவிட முடியுமா?

பின்னர் ஒரு நாள் மாலை இருட்டும்போது அவளது ஃபிளாட்டுக் கதவை அவசரமாகத் தட்டி உள்ளே புகுந்து குமுறி அழுத அந்த பெண் குழந்தை அனிதாவுக்கு உதவி அவளது பெற்றோர்களிடம் கொண்டு சேர்த்த நிகழ்ச்சியை அவள் மறக்கவில்லை.

ஒவ்வொரு முறையும் மனதில் ஏற்பட்ட திருப்தியிலே அவள் வெகுநாட்கள் திளைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஏதோ நம்மால் ஆன உதவியைச்செய்ய முடிந்ததே என்ற ஆனந்தம். மறுபடியும் வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமற்றதாக -காலையில் எழுந்திருப்பது - குளிப்பது - சமைப்பது - சாப்பிடுவது-வெளியே கடைக்குப் போய்விடுவது-பின்னர் தூங்குவது என்றதொரு யந்திர கதியில் போய்க் கொண்டிருந்தது. அக்கம்பக்கத்து ஃபிளாட்டுக்காரர்களும் தாங்கள் உண்டு தங்கள் வேலை உண்டு என்ற ரீதியிலேதான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

'இப்படியே போனால் பைத்தியம் பிடித்துவிடும். சந்தேகமேயில்லை' என்று முணுமுணுத்தபடி கெட்டிலிலிருந்த தேநீரை கோப்பையில் நிறைத்துக் கொண்டு மெல்ல சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

யாரிடமாவது பேசமாட்டோமா என்ற ஆதங்கம் அவளுக்கு.

வேலைக்காரிக்குக்கூட நின்று நிதானித்து வேலை செய்ய பொழுது இருக்கவில்லை. காலையில் பால் பொட்டலத்துடன் கதவைத் தட்டுகிறவள் ஓட்டமும் நடையுமாகத்தான் வேலைகளை கவனித்தாள்.

''என்ன மாரியாயி ஏன் இப்படி அவசரப்படறே?'' பேச்சுக்கு தூண்டில் போட்டால்கூட அவள் பேசிக் கொண்டு நிற்கமாட்டாள்.

''நாலு வீட்டு வேலை எடுத்துக்கிட்டிருக்கேனே-நாய்க்கு நிக்க நேரமில்லை. தண்ணி குடிக்க பொழுதில்லைன்னு இருக்கு என் பொழப்பு!'' பெருமூச்சுடன் வேகமாக தரையைப் பெருக்கத் தொடங்கி விடுவாள்.

மாடிப்படிகளில் பலத்த காலடி ஓசை கேட்டு தேநீர் கப்பை சட்டென்று மேஜைமேல் வைத்தாள் சாரதா. எதிர் ஃபிளாட்டின் கதவுக்கு முன்னால் ''பிடி! இப்படி தூக்கு! கீழே போட்டுடாதே'' என்று பல ஆண்களின் உரத்த குரல். சுவற்றில் தொங்கிய கடிகாரத்தில் மணி பத்தாகிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த வேளையில் அந்தக் கட்டடத்தில் உள்ள ஆண்கள் அனைவரும் வேலைக்குப் போய்விட்டிருப்பார்கள். வயசான கிழவர்கள், முன்னறையில் பத்திரிகைகளுடன் சுருண்டு கொண்டிருப்பார்கள். பெண்களுக்கு உள்ளே எத்தனையோ வேலைகள். குழந்தைகள் அனைவரும் பள்ளிக்கூடம் போய் விட்டால்...கட்டடமே ஒரு அமைதியில் மூழ்கிக் கிடக்கும்.

அந்தச் சமயத்தில் இதென்ன கூப்பாடு?

ஆவலை அடக்கமாட்டாது எழுந்து வந்து படுக்கை அறைக்குள் புகுந்து ஜன்னல் திரையை அகற்றி மெல்ல இடுக்கு வழியே பார்த்தாள்.

சில மாதங்களாக காலியாகக் கிடந்த எதிர் பக்கத்து ஃபிளாட்டுக்கு யாரோ குடி வருகிறார்கள் போலிருக்கிறதே?

பீரோக்களையும், [illegible] கொண்டு வந்த ஆட்கள் ஆர்ப்பாட்டமாகக் [illegible] கொண்டு-முகத்தில் வழிந்த வியர்வையுடன் திறந்து

25/05/2011 22:01

கொடுமையான விபத்தைக் கண்டு மனம் துடித்துப்போய் அதில் தலையிட்டு சீதாவுக்கு மறுவாழ்வு தர போராடிய அனுபவத்தை சுலபமாக மறந்துவிட முடியுமா?

பின்னர் ஒரு நாள் மாலை இருட்டும்போது அவளது ஃபிளாட்டுக் கதவை அவசரமாகத் தட்டி உள்ளே புகுந்து குமுறி அழுத அந்த பெண் குழந்தை அனிதாவுக்கு உதவி அவளது பெற்றோர்களிடம் கொண்டு சேர்த்த நிகழ்ச்சியை அவள் மறக்கவில்லை.

ஒவ்வொரு முறையும் மனதில் ஏற்பட்ட திருப்தியிலே அவள் வெகுநாட்கள் திளைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஏதோ நம்மால் ஆன உதவியைச்செய்ய முடிந்ததே என்ற ஆனந்தம். மறுபடியும் வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமற்றதாக -காலையில் எழுந்திருப்பது - குளிப்பது - சமைப்பது - சாப்பிடுவது-வெளியே கடைக்குப் போய்விடுவது-பின்னர் தூங்குவது என்றதொரு யந்திர கதியில் போய்க் கொண்டிருந்தது. அக்கம்பக்கத்து ஃபிளாட்டுக்காரர்களும் தாங்கள் உண்டு தங்கள் வேலை உண்டு என்ற ரீதியிலேதான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

'இப்படியே போனால் பைத்தியம் பிடித்துவிடும். சந்தேகமேயில்லை' என்று முணுமுணுத்தபடி கெட்டியிருந்த தேநீரை கோப்பையில் நிறைத்துக் கொண்டு மெல்ல சாப்பிட ஆரம்பித்தாள்.

யாரிடமாவது பேசமாட்டோமா என்ற ஆதங்கம் அவளுக்கு.

வேலைக்காரிக்குக்கூட நின்று நிதானித்து வேலை செய்ய பொழுது இருக்கவில்லை. காலையில் பால் பொட்டலத்துடன் கதவைத் தட்டுகிறவள் ஓட்டமும் நடையுமாகத்தான் வேலைகளை கவனித்தாள்.

''என்ன மாரியாயி என் இப்படி அவசரப்படறே?'' பேச்சுக்கு தூண்டில் போட்டால்கூட அவள் பேசிக் கொண்டு நிற்கமாட்டாள்.

''நானு வீட்டு வேலை எடுத்துக்கிட்டிருக்கேனே- தாய்க்கு நிக்க நேரமில்லை. தண்ணி குடிக்க பொழுதில்லைன்னு இருக்கு என் பொழப்பு!'' பெருமூச்சுடன் வேகமாக தரையைப் பெருக்கத் தொடங்கி விடுவாள்.

மாடிப்படிகளில் பலத்த காலடி ஓசை கேட்டு தேநீர் கப்பை சட்டென்று மேஜைமேல் வைத்தாள் சாரதா. எதிர் ஃபிளாட்டின் கதவுக்கு முன்னால் ''பிடி! இப்படி தூக்கு! கீழே போட்டுடாதே'' என்று பல ஆண்களின் உரத்த குரல். சுவற்றில் தொங்கிய கடிகாரத்தில் மணி பத்தாகிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த வேளையில் அந்தக் கட்டடத்தில் உள்ள ஆண்கள் அனைவரும் வேலைக்குப் போய்விட்டிருப்பார்கள். வயசான கிழவர்கள், முன்னறையில் பத்திரிகைகளுடன் உருண்டு கொண்டிருப்பார்கள். பெண்களுக்கு உள்ளே எத்தனையோ வேலைகள். குழந்தைகள் அனைவரும் பள்ளிக்கூடம் போய் விட்டால்...கட்டடமே ஒரு அமைதியில் மூழ்கிக் கிடக்கும்.

அந்தச் சமயத்தில் இதென்ன கூப்பாடு?

ஆவலை அடக்கமாட்டாது எழுந்து வந்து படுக்கை அறைக்குள் புகுந்து ஜன்னல் திரையை அகற்றி மெல்ல இடுக்கு வழியே பார்த்தாள்.

சில மாதங்களாக காலியாகக் கிடந்த எதிர் பக்கத்து ஃபிளாட்டுக்கு யாரோ குடி வருகிறார்கள் போலிருக்கிறதே?

பீரோக்களையும், சாமான்களையும் சுமந்து கொண்டு வந்த ஆட்கள் [illegible] கொண்டு-முகத்தில் வ[illegible]

25/05/2011 22:02

கிடந்த வாயிற் கதவு வழியே ஒரு பெரிய பீரோ உள்ளே தள்ள முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

எதிர் ஃபிளாட்டின் சொந்தக்காரன் இன்ஜினீய குப் படித்த இளைஞன் தன் பெற்றோர்களுடன் வசித் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று உள்ளூர் வேலை முழுக்குப் போட்டுவிட்டு அரபு நாட்டில் பொருள் தே புறப்பட்டு விட்டிருந்தான். அவனது பெற்றோர் நீடித்து அங்கே தங்க விரும்பவில்லை. காவேரிக் க யிலிருந்த தங்கள் கிராமத்துக்குப் போய் விட்ட ஃபிளாட்டை வாடகைக்கு விட ஏற்பாடு செய்து விட்டி தனர். பலர் வந்து அதைப் பார்வையிட்டனர்.

''மூன்றாவது மாடி, லிஃப்ட் கிடையாது. ஏறி இற வதற்குள் பிராணன் போய்விடும்.''

''அறைகள் ரொம்ப சின்னதாக இருக்கே?''

''சமையலறை மேடைக்கு கடப்பா கல் போட் தருவார்களா?''

''மொசைக் மேடை...எண்ணை பிசுகோடு அழுக்கா தெரிகிறதே.''

''இரண்டு வருஷத்திற்கொரு தடவை சாயம் பூ சிப்பேர் செய்து கொடுக்க முடியுமா?''

பல குறைகள் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து கொண் இருந்தனர். முடிவில் இப்போது யாரோ குடி வருகிறார்க போலிருக்கிறதே? சென்னையில் வாடகைக்கு வீ கிடைக்கும் சிரமத்தில் மீனமேஷம் பார்ப்பது தவறு என் துணிச்சலில் யாரோ வருகிறார்கள்.

தொலையட்டும். எதிர் வீட்டில் முன்னிருந்த அத சொந்தக்கார இளைஞன்... வயதானவர்களை வியாதி போல எண்ணி அவளைக் கண்டபோது...சட்டென்

துள்ளி நகர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தான். தப்பித்தவறி எதிர்வீட்டுக் கதவைத் தட்டி ஏதாவது விசாரிக்க நேர்ந் தால்...இளைஞனின் தாய் தலைநரைத்துப் போனவள்- வேகமாக வந்து எட்டிப் பார்ப்பாள். முகத்தில் சிறிதேனும் சிநேகித பாவம் இருக்காது.

''என்ன வேணும்?'' என்று கேட்கும் தோரணையே சாரதாவின் வாயை அடைத்துவிடும். இளைஞனின் தகப்பனார்-தனது சோடாபாட்டில் கண்ணாடியால் விரோதியைப் பார்ப்பதுபோல வெறிப்பார்.

அவள் ஏதாவது விவரம் கேட்டால் உடனடியாகத் தெரியாது என்று தலையாட்டுவார்.

''பேப்பர் போடும் பையனை இன்னிக்கு காணலை- உங்களுக்கு வந்து போட்டானா சார்?''

''நான் தினசரி காலையிலே போய் மூலைக்கடையில் எனக்கு வேண்டிய பேப்பரை வாங்கிக் கொண்டு வரேன். உங்களுக்கு யார் பேப்பர் போடுகிறார் என்கிற சங்கதியே எனக்குத் தெரியாது'' என்று பட்டென்று பதிலளிப்பார்.

''நாங்க உண்டு, எங்க வீடு உண்டுன்னு வாழறவங்க நாங்க'' மனைவிகூட பேசிவிட்டு பட்டென்று கதவைச் சாத்திக் கொள்வாள்.

சாரதாவை யாராவது கொலை செய்தால்கூட கேட் பாரற்றதொரு கட்டடம் அது. பனிரெண்டு ஃபிளாட்டில் கணவன்- மனைவி- குழந்தைகள் என்று அடைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

ஆனாலும் யாரும் யாருடனும் உறவு வைத்துக் கொள்ளாத ஒரு சுதந்திரப் போக்கு அவளை ஆரம்பத்தில் திகைக்க வைத்தது. பம்பாய் வாசமே தேவலை போலிருக் கிறதே என்று அலுத்துக் கொண் [illegible] மனிதக் கூட்டத்திடையே தன் [illegible] தெரிந்து கொண்டுவிட்டிருந்தாள்.

25/05/2011 22:02

இப்போ அந்த எதிர் ஃபிளாட்டுக்கு வருகிறவர்கள் ஒரு சமயம் வித்தியாசமானவர்களாக இருக்கலாம் அல்லவா? அவளைப் போலவே மற்றவர்களுடன் அன்போடு பழகத் தெரிந்த மனிதர்களாக ஏன் இருக்கக் கூடாது?

''அப்பா, அந்தப் பெட்டியை ஜாக்கிரதையா பிடிச்சுக் கொண்டு உள்ளே வையுங்கோ. கண்ணாடி சாமான்களை என் மகன் பாக்பண்ணி அதுக்குள்ளே வச்சிருக்கான்- பத்திரம்'' கிரீச்சென்று குரல் கொடுத்தபடி ஃபிளாட்டின் நடைபாதைக்குள் மூச்சிறைக்க ஓடிவந்த பெண்மணியைப் பார்த்தாள்.

கட்டை, குட்டையான தோற்றம், இறுக்கிப் பிடித்த ரவிக்கையின் முதுகுப்புறத்தின் கீழ் தெரிந்த சர்மம் மாநிறமாக இருந்தது. லேசாக பக்கவாட்டில் அவள் திரும்பியபோது கிட்டதட்ட தன் வயதை ஒத்தவள் என்று ஊகித்துக் கொண்டாள்.

அதற்குமேல் வெகுநேரம் திரை மறைவிலிருந்து வேடிக்கை பார்க்க அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அன்று காலை முழுவதும் எதிர் ஃபிளாட்டிலிருந்து பலவித சப்தங்கள் வந்த மயமாக இருந்தன. பெட்டிகளை தரைமீது இழுக்கும் சப்தம்... சுவற்றுப் படங்களைத் தொங்க விட ஆணி அடிப்பது தலையில் அடித்தாற் போன்ற வேதனையைத் தந்தது... இடையே ஒரு ஆணின் அதட்டல் குரல்- அந்த அம்மாளின் கீச்சுக் குரல் ஓலம்...

இத்தனை அமர்க்களத்தையும் யாரும் எட்டிப் பார்த்து பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை.

இன்று பகல் அவள் கீழே இறங்கிப் போக கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தபோது எதிர் ஃபிளாட் மூடப் பட்டிருந்தது. ஜன்னல் வழியே வீட்டில் சமையலாக்கிக் கொண்டிருக்கும் வாசனை லேசாக மூக்கில் மோதியது.

சாப்பிடும் வேளையில் கதவைத்தட்டி அவர்களை ஏன் விசாரித்து சிரமப்படுத்த வேண்டும். எதிர் வீட்டுக் காரர்கள் எங்கே போய்விடப் போகிறார்கள்... என்றபடி அவள் தனது பிளாஸ்டிக் கூடையுடன் புறப்பட்டாள்.

மதுரா அப்பார்ட்மெண்டின் பின் வாசல் வழியே வழக்கம் போல அவள் நடந்தபோது பின்னால் இரண்டு இரகுகள் பேசுவது துல்லியமாகக் கேட்டது.

''ராமசுப்பன்... ஃபிளாட்டுக்கு புதுசா வந்திருக்காங் களே, ஒரு குடும்பம் கணவன் மனைவி-மாமியார்னு மூணு பேர்-அந்த மாமியாரைப் பார்த்தால் எனக்கு கல்யாணமே வேணாம்னு ஒரு எண்ணம் தோணுது''-கிணுகிணுவென்று சிரித்தாள் மாக்சி சிங்காரி.

''புதுசா அந்த ஃபிளாட்டுக்கு ஒரு கிழவியும் அவ பிள்ளை மருமகளும் வந்திருக்காங்கன்னு நான் அம்மா கிட்ட சொன்னேன். அம்மா என்னைக் கோபிச்சுக் கொண்டாங்க. ஊர்வம்பை ஏன் உழக்கால் அளக்கறே நீயுண்டு உன் படிப்புண்டுன்னு இருன்னு கத்தினாங்க...''

''தலைக்கு சாயம் பூசிகிட்டு அந்த மாமியார் மருமகளுக்கு மேலே ஷோக்கா இருக்காங்க தெரியுமா?'' பின்னாடி வருதே சாரதா அம்மா. அவங்க வயசு இருக்கும் அந்தக் கிழவிக்கும். ஆனா ரொம்ப மேக்கப். காதுலே பளபளன்னு வைரக்கம்மல்... புருஷன் போயிட்டார் போலிருக்கு... வெறும் நெத்தியோட இருந்தாங்க. மூக்கும் வெறுமையா இருந்தது. இடுப்பிலே ஜம்னு காஞ்சிபுரம் பட்டு... கொஞ்சம் வசதியானவங்க போலிருக்கு.''

''வசதியானவங்களா இருந்தா... வாடகைக்கு இந்த ஃபிளாட்டுக்கு ஏன் வராங்க? [illegible] வாழுறவங்களா இருக்கும். [illegible] வுக்கு கொத்தமல்லி வாங்கப் போறவங்களா இருப்பாங்க.

25/05/2011 22:03

''மூஞ்சியைப் பார்த்தியா? கண்ணாலேயே அடிச் தொறுக்கி விடராப்பல ஒரு பார்வை-''

''அதனால்தான் அவங்க புருஷன் சீக்கிரமா உட கத்தை விட்டு மறைஞ்சுட்டாரோ?''

கலகலவென்று நகைத்துக்கொண்டு மாக்சி சிங்காரியு பாண்ட் சட்டை பாப் தலைக்காரியும் முன்னே நடந்தனர்.

சாரதா அம்மாளுக்கு ஒரே வியப்பு.

ஒருவருடனும் பழகாது அவரவர்கள் வாழ்வு என்று ஃபிளாட்டுக்காரர்கள் சுயநலமாக வாழ்ந்தபோதிலும் மற்றவர்களைப்பற்றி தெரிந்து கொள்வதில் உள்ள ஆர்வம் மட்டும் குறையவில்லை போலும்.

பிளாஸ்டிக் கூடையுடன் பதைபதைக்கும் வெயிலில் நடந்தாள்.

அருகிலிருந்த ஸூப்பர் மார்க்கெட்டில் அவள் தேடி வந்த பொருள் கிடைக்கவில்லை. சிரமத்தைப் பாராது தோள் பையில் தயாராக மடக்கிப் போட்டுக்கொண்டு வந்த குடையை எடுத்துப் பிரித்துக் கொண்டு-கருப்பு கண்ணாடியை மாட்டிக்கொண்டு மெல்ல சர் சதாசிவம் சாலைக்குள் புகுந்தாள்.

வீட்டுக்கு வாங்கவேண்டிய சாமான்கள் சிலவற்றைத் தேடிப்பார்த்து வாங்கிக்கொண்டு அவள் புறப்படுவதற்குள் பிற்பகல் மணி இரண்டிற்கு மேலாகி விட்டது. வெயிலின் உக்கிரம் சிறிதும் குறைந்ததாகத் தெரியவில்லை. கழுத்தில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு குடையை விரித்தபடி நடைபாதைமேல் அவள் மெல்ல நடக்கத் தொடங்கியபோதுதான் பார்த்தாள்.

தன் முன்னால் குடைநிழலில் எதிர் வீட்டுக்கு வந்துள்ள அந்த வயதான அம்மாளும்-அவளது தோள்பட்டையை இடித்தபடி நிழலில் ஒண்டிக்கொண்டு மகனும்

தலை வெடிக்கும் வெயிலில் மாமியாருக்கு அருகே அந்த பெண்ணும் நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

பின்னலிட்டு கூந்தலில் கனகாம்பரம் சூடிக்கொண்டிருந்த பெண்ணின் கழுத்துப்புரம் சிறிதளவு பளிச்சென்று கண்ணில் பட்டது. நல்ல தாழம்பூ நிறம். அவர்களுடைய முகத்தைம் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் பேச்சைக் கேட்க முடிந்தது.

மிகவும் பரபரப்புடன் துரிதநடைபோட்டு சாரதா அவர்களுக்கு வெகு அருகாமையில் பின்னால் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

''உன் அப்பனுக்கு கடிதம் போட்டியே. அதில் நான் சொன்னபடிதானே எழுதினே?'' மாமியார் கிழவி அதட்டினது நன்றாகக் கேட்டது.

''கடிதம் போட்டேன். நீங்க சொன்னது அத்தனையும் எழுதினேன். பதில் ஏனோ வரலை.''

''ஏன் பதில் போடுவான்? கொம்பேறி மூக்கன் போல பெண்ணை வளர்த்து வச்சு கல்யாணம் செய்து கொடுக்க வழியில்லாம திண்டாடிக் கொண்டிருந்தான். ஏமாளியான என் பிள்ளை அகப்பட்டான். அவன் தலையில் உன்னைக் கட்டி விட்டான்.''

மௌனமாக அந்த இளம்பெண் நடந்தாள்.

''மோழுக்குனு இருக்காதே...மறுபடி இன்னிக்கு உன் அப்பனுக்கு கடுதாசி போடு. இதுக்கும் பதில் இல்லேன்னா நான் பொல்லாதவளா இருப்பேன்...''

மிக அருகில் வந்த சாரதா திகைப்புடன் அந்தப் பெண்ணின் கழுத்தை கவனித்தாள். மஞ்சள் வண்ணத்தின் புதுமையழியாத தாலிச் சரடு-இ [illegible] சங்கிலி - அப்படியானால்... சமீபத் [illegible] ஆகி இருக்க வேண்டும். கூடவரும் அந்த இளைஞன் ஏன்

25/05/2011 22:03

இடித்த புளியாக இருக்கிறான்? இந்தக் காலத்து பிள்ளைகள் மனைவி பக்கம்தானே சட்டென்று வக்காலத்து வாங்குவார்கள்?

''அம்மா சொல்றது காதிலே பட்டுதா?-வீட்டுக்குப் போனதும் முதலடியாக உன் அப்பாவுக்குக் காகிதம் போடு. ஸ்கூட்டர் வாங்கப் பணம் தரேன்னு சொல்லி ஏமாத்திட்டார். அதை நினைவுபடுத்து. வேலைக்கு என் கணவர் வெயிலில் பஸ் பிடித்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார். உடனடியாக ஸ்கூட்டருக்குத் தேவையான பணத்தை அனுப்பி வைன்னு எழுது...''

''வாயிலே கொழுக்கட்டையா...உம்முனு...பேச மாட்டேங்கிறியே?''

''என்ன பேசப் போறா...எங்கப்பா கையிலே பணம் இல்லேன்னு அழப்போறா?''

''தலையை அடகு வச்சாவது பணத்தை அனுப்பிச்சு தன் வாக்கை காப்பாத்திக்க வேண்டாமோ...அயோக்கிய மனுசன். பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுத்ததும் பொறுப்பு தீர்ந்ததுன்னு தலை முழுகிட்டானே.''

''கல்யாணத்தைதான் ஒழுங்கா செய்து கொடுத்தானா?''

''கல்யாண சாப்பாடு ரொம்ப மோசம்னு என் சிநேகிதங்க கேலி செய்யராங்க...''

''சாம்பாரில் தீஞ்ச வாசனை - ரசத்துக்கு உப்பு போறாது - இரண்டாவது முறை சம்பந்தி வீட்டவர்களை வந்து விசாரிக்க ஆள் கிடையாது. போயும் போயும் நாம இவாகிட்டே போய் மாட்டிக் கொண்டோமே அதைச்சொல்லு ...''

''நீங்க கேட்டபடி...லிஸ்ட் கொடுத்தபடி சீர் வரிசை கூட ஒழுங்கா வைக்கலை இல்லையா அம்மா...''

''அந்த வயிற்றெரிச்சலை ஏன் கேட்கிறே? உன் அண்ணனுக்கு அவன் மாமனார் வீட்டிலே பூஜையறைக்கு வைக்க இரண்டு வெள்ளி குத்துவிளக்கு கொடுத்தாங்க இல்லையா? வெள்ளி கூஜா - தட்டு, பன்னீர் செம்புன்னு எத்தனை வெள்ளி சாமான்? ஸ்டீல் பாத்திரங்கள் வீட்டு கூடத்தையே நிறைச்சது...இவள் அப்பனுக்கு மேலே ஆத்தாள் ஜகஜாலக் கள்ளி, கருமி, பாத்திரங்கள் எல்லாத்துக்கும் சேர்த்து ஐயாயிரம் ரூபாய்னு சொல்லிட்டு - தன் வீட்டில் கிடந்த பழைய பாத்திரங்களுக்கு பாலீஷ் போட்டு கொண்டு வந்து வச்சுட்டா. என் சிநேகிதிகள் முன்னாலே என் மானம் போச்சு - ஒரே ஒரு வெள்ளித் தட்டு-சின்னதா ஒரு குத்து விளக்கு-குங்குமச்சிமிழ்... அவ்வளவுதான் -பெரிய மோசக்காரி''

''வீட்டு வேலைகூட சரியா செய்யத் தெரியலை-கிராமத்துப் பெண்தானே. பாத்திரம் தேய்ச்சு எடுத்து வைக்க சாமர்த்தியம் போராது.''

''அம்மா உங்களுக்கு பலவகையிலும் சிரமத்தைக் கொடுத்தா - மாமனார் எனக்கு ஸ்கூட்டர் வாங்கித் தர மறுத்தா - இவளை பிறந்த வீட்டிற்கு அனுப்பி வைச்சிடுவோம். சீர், ஸ்கூட்டர் பணம் இத்துடன் வந்தா வரட்டும் இல்லாட்டா-இருக்கவே இருக்கு டைவர்ஸ்...''

''வேண்டாம்... அப்படி செய்யாதீங்க...என் தங்கை வாழ்க்கை கெட்டுப் போயிடும். கிராமத்திலே அப்பாவை பத்தி அவதூறாப் பேசுவாங்க...ப்ளீஸ் கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோங்க...'' லேசாக அந்த பெண் விசும்புவதைக் கேட்டு திடுக்கிட்டுப் போனாள் சாரதா.

''கல்யாணமாகி கிட்டதட்ட இரண்டு வாரமாகிறது. உன் அப்பன் செய்ய வேண் [illegible] பண்ணாது கம்முனு இருந்த [illegible] மாமியார்.

25/05/2011 22:03

''நான் இன்னிக்கே கடிதாசி போடறேன், ப்ளீஸ் அந்தை கொஞ்சம் பொறுத்துக்கோங்க...'' அந்தப் பெண்ணின் மெல்லிய குரல் சாரதாவின் உடல் முழுவதையும் ஆட்சி செய்தது.

பெண் என்று பூமிதனில் பிறந்து விட்டால் மிகப் பிழையிருக்குதடி தங்கமே, தங்கம்... என்று பாடிய பாரதி இப்போது இல்லையே? அவரது நூற்றாண்டு வைபவத்துக்கு பின்னுமீ பெண் படித்து வேலைக்குப் போகும் திறமையைப் பெற்றும் கல்யாண சந்தையில் இப்படி அவலப்படுத்தப்படுகிறாளே! பாரதி இருந்தால் இந்த கன்றாவியைப் பார்த்து மனம் கொதித்துப் போவார்...என்று பலவும் எண்ணிய சாரதாவுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

கையிலிருந்த குடையை மடக்கி... ஓங்கி மடார் மடார் என்று அந்த மாமியார் தலையிலும்... பிள்ளையின் தலையிலும் அடித்து மண்டையை உடைக்க; வேண்டும் போன்ற ஆவேசம்.

அம்மாவின் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்கும் இவனும் ஒரு மனிதன்? சே! இவனைப் போன்றவர்களுக்கு கழுத்தை நீட்டுவதைவிட ஒரு பெண், கழுதைக்கு கழுத்தை நீட்டியிருக்கலாம்.

பாவிகள் கல்யாணம் என்ற உறவின் மூலம் பெண்ணை எப்படி அவமானப்படுத்துகிறார்கள். அவர்களைத்தாண்டி வேகமாக முன்னே நடந்தாள். அவள் தன் ஃபிளாட்டின் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த பின்னர்தான் எதிர் வீட்டு ஃபிளாட்டுக்காரர்கள் மாடிப் படிகளில் நடந்து வரும் காலடி ஓசை பலமாகக் கேட்டது. மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு ஜன்னல் திரை இடுக்கு வழியே எதிர் ஃபிளாட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். தன்னிடமிருந்த சாவியால் வாயிற்பூட்டைத்

திறந்த அந்த வாலிபனை அவள் திரும்பியபோது கவனித்தாள்.

முப்பது வயதிற்குள் அடங்கியவன். சுருண்ட கிராப்பு முடி... மாநிறமேனி. பார்க்க நல்ல தோற்றம். ஆனால் என்ன பயன்?

தன் தாயாரால் மனைவி கொத்திக் குதறிப்பிடுங்கப் படுவதைப் பார்த்துக்கொண்டு தானும் அதில் பங்கேற்கும் அயோக்கியன். இவனுக்கெல்லாம் பெண்டாட்டி எதற்கு? பணமூட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவதற்கென்ன?

ஆமாம் இவனை எங்கேயோ முன்னம் பார்த்த நினைவு வருகிறதே... எங்கே? சாரதாவின் நெஞ்சு வேகமாகத் துடித்துக்கொண்டது. தாழ் இறுக மற்றவர்களை கவனித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

''ஜடமா நிக்காதே—இதைப்பிடி''—கையில் காந்து வந்த சிறு துணிப்பையை மருமகளிடம் கொடுத்தாள் எதிர் வீட்டுக்காரி.

''பழங்களைக் கழுவி தட்டில் வைக்கட்டுமா... சாப்பிடுகிறீர்களா?'' என்று கேட்டபடி திரும்பிய அந்த இளம்பெண்ணைப் பார்த்த சாரதாவின் தாயுள்ளம் தவித்தது.

பதினெட்டு அல்லது இருபது வயதிருக்கும்... கொடி போன்ற தோற்றம். உடலைத் தழுவிக்கொண்ட அந்த பாலிஸ்டர் புடவை அவளது நிறத்துக்கு மிக்க பொருத்தமாக இருந்தது. அழகான அந்த கண்களில் ஒரு மிரட்சி. காதுகளில் வைரக்கம்மல்—வலது மூக்கில் வைர மூக்குத்தி-கைகளில் இரண்டு தங்க வளையல்கள் இவ்வளவு தான்-ஆனால் அந்த அலங்காரத்தில் [illegible] நகைகள் அணிந்துகொண்டு நி[illegible] பிரமிப்பான தோற்றம்.

''கால் செருப்பை நடையிலே விடு. செருப்போட தட தடன்னு உள்ளே போயிடாதே... புவனேஸ்வரியை வச்சு பூஜிக்கிறேன். எச்சில் தீட்டு இதுகளை நீ வீட்டுக் குள் கொண்டு வந்து சேர்த்துடாதே. கிராமத்தில் வளர்ந்த பெண்! இதுகளெல்லாம் தெரியாம மக்குப் பிளாஸ்த்திரியா வளர்ந்திருக்கே. உன்னைச் சொல்லி குத்தமில்லே? உன்னைப் பெத்த மகராசி இருக்காளே அவளைத்தான் சொல்லணும்'' மாமியார் படபடவென்று பொரிந்து கொட்டியதை கேட்டு... அந்தப் பெண்ணின் முகம் கண்டிப்போனது.

''இப்படி நீங்க வெறும் வார்த்தையால சொன்னா இவ திருந்த மாட்டா போலிருக்கு...'' அந்தப் பெண்ணின் கணவன் சொன்னது கேட்டு அதிர்ந்து போனாள் சாரதா.

அப்படியென்றால் என்ன விதமாக மனைவிக்கு வீட்டுப் பழக்கவழக்கங்களை போதிக்க வேண்டும் என்கிறான் அவன்?

''மல்லிகா! உள்ளே வா சீக்கிரம்-வாசல்படிகிட்டே என் கடன்காரிபோல நிக்கிறே...'' அதட்டிய மாமியார் அந்த ஃபிளாட்டின் நடைபாதையில் யாராவது நின்று கேட்டு விட்டார்களா என நோட்டம் பார்க்கத் திரும்பினாள்.

சாரதா ஒரு கணம் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

அந்த முகத்தையும் அவள் எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறாளே.

எங்கே?

கட்டாயம் சென்னையில் இல்லை. வேறு எங்கே?...

நெஞ்சு படபடப்பு அடங்க அவள் சிறிது நேரம் தன் படுக்கைமீது சாய்ந்து கொண்டு யோசித்தாள்.

வயது அதிகமாகிக் கொண்டு போகும்போது மூளைக்கு ஒரு கெட்டகுணம். நன்றாகத் தெரிந்த மனிதர்களின் பெயரை சுலபமாக மறந்துவிடுகிறது. விவரமாகத் தெரிந்த நிகழ்ச்சி கட்டோடு நினைவுக்கு வருவதில்லை.

கண்களை மூடிக் கொண்டு-எதிர்வீட்டு அம்மாவின் முகத்தை நினைவில் பதித்துக்கொண்டு சிந்தித்தாள்.

திடீரென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள்-நெஞ்சு வெடித்து விடும் போல அடித்துக்கொண்டது.

ஆமாம். அவள் திருமதி அமிர்தம் சிவநேசன் அல்லவா? அந்த இளைஞன்-அமிர்தம்மாளின் இளைய பிள்ளை சுந்தரம், இந்த மல்லிகா இவர்களிடமா சிக்கிக் கொள்ள வேணும்.

பெண் ஒரு வயதை அடைந்ததும் கல்யாணம் என்று எங்கேயாவது தள்ளிவிட வேண்டும் என்று நினைக்கிற பெற்றோர்கள் இருக்கும்வரை - அமிர்தம் போன்ற கிராதகிகளுக்குக் கொண்டாட்டம். அட கடவுளே! பிரமித்துப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள் சாரதா.

2

மாலைப்பொழுது வேலைக்காரி வந்து போன பின்பு கதவை தாளிட்டுக்கொண்டால் போதும்... வீடு ஒரே அமைதியில் மூழ்கிப்போகும்.

அவளுக்கு தொலைபேசி இருந்தது. ஆனால் சகோதரியோ-மற்ற உறவினரோ எப்பொழு[illegible] அவளை அழைப்பார்கள்-மற்ற வேலை[illegible]

25/05/2011 22:04

என்ற தொந்திரவைத் தவிர தொலைபேசி மூலம் அவளை அழைத்து தொண தொணக்கும் சிநேகிதிகள் யாரும் கிடையாது.

இரவு உணவுக்குப்பின் தொலைக்காட்சியில் செய்தியைப்பார்த்துவிட்டு வந்து படுக்கைமீது சாய்ந்து கொண்டால்-சிலசமயம் அவளுக்கு உறக்கம் வந்ததில்லை. தலைமாட்டிலிருக்கும் மின் விளக்கைப் பொருத்தி விட்டு இரவு வெகுநேரம் வரை புத்தகங்களைப் படித்துக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். இரவு உணவை முன்னதாகவே முடித்துக்கொண்டு விடுவாள்.

வேலைக்காரியை அனுப்பிவிட்டு.. வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். எல்லோருக்கும் பொதுவாக அந்தந்த தளத்திலே எரிந்த மின் விளக்கு ஒளியில் அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு ஃபிளாட்டுக்குள்ளேயிருந்தும் பலவித ஓசைகள்-ஆனால் நடைவெளியில் மனித அரவமே இல்லாத ஒரு வெறுமை.

எதி வீட்டுக்கு வந்தவர்கள்-கதவை அழுத்தி சாத்திக் கொண்டிருந்தனர். அலுப்புடன் தன் வீட்டுக் கதவையும் தாளிட்டு விட்டு பூஜையறை விளக்கை ஏற்றி ஊதுபத்தியை கமழவிட்டாள். பின்னர் முன்னறை நடை, சமையலறை விளக்குகளை ஏற்றினாள்.

இரவு உணவை அவள் முன்னதாகவே சாப்பிட்டு விடுவது வழக்கம். இட்லி, தோசை என்று ஏதாவது பலகாரத்துடன் உணவை முடித்துக் கொள்வாள். வேலைக்காரியிடம் கொடுத்து அரைத்து வாங்கி வைத்த மாவு பாத்திரத்தை பிரிஜ்ஜிலிருந்து எடுத்து சமையலறை மேடை மீது வைத்தாள். சாப்பாட்டுத் தட்டை மேஜை மேல் வைத்து விட்டு காஸ் அடுப்பை மூட்டினாள். இரண்டு தோசைகள் போதுமென்ற கணக்கில் கரண்டியால் பூாவை அள்ளி சூடான தோசைக்கல்லின்மீது ஊற்றி நிரப்பிக் கொண்டிருந்த சமயம் வாயில் அழைப்பு மணி அழுத்தமாக ஒலித்தது.

வீட்டுக்கதவு தட்டப்படுவதற்கு நேரம் காலம் கிடையாதா? அவளுக்கு மட்டற்ற எரிச்சல்.

வேகமாக சென்று கதவில் பொருத்தியிருந்த கண்ணாடி வழியே பார்த்தாள். யாருக்கும் சட்டென்று கதவைத் திறந்துவிடக்கூடாது என்று அவள் வீடு வாங்கிய புதிதில் கற்றுக் கொண்ட பாடம்.

ஒரு நாள் இரவு ஒன்பது மணி அளவில் வாயில் அழைப்பு மணி அலறியது. தொலைக்காட்சி பெட்டியிலிருந்து வந்த செய்தியின் ஒலியைக் குறைத்துவிட்டு அவசரமாகக் கதவைத் திறந்தாள்.

அவ்வளவுதான்...தாடியும் மீசையுமான ஒரு உயரமான மனிதன் முன்பின் அவள் பார்த்திராதவன், ''உங்க பேர் தானே சாரதா? உங்களுக்கு நான் ஒன்றுவிட்ட அத்தையின் பேரன். என்னைத் தெரியலை?'' என்றபடி வேகமாக உள்ளே வர முயன்றான்.

அப்படி அவளுக்கு யாரும் உறவினர்கள் கிடையாது. தெரியாது என்று கூறிவிட்டு கதவை அவள் தாளிட முயன்ற போது வந்தவன் தன் செருப்புக்காலை கதவின் இடையே நீட்டி தடுக்க முயன்றான்.

சாரதா நடு நடுங்கிப் போய் விட்டாள்.

ஐயோ... அப்பா என்று அலறினாலும் ஓடிவந்து உதவ யாரும் இல்லாத வெறுமையான வராந்தா.

ஃபிளாட்டுக்குள்ளே இருப்பவர்கள் அவரவர் பாட்டை கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரம்.

தன் முழுத்துணிவையும் திரட்டிக்கொண்டு அவனை தன் இரு கரங்களால் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிட்டு கதவை வேகமாக சாத்திப் [illegible] சாய்ந்து கொண்டாள்.

இதயம் இரண்டாகிவிடும் போல படபடத்தது.

25/05/2011 22:04

அதற்கு பின்னரும், சீதாவுக்கு நேர்ந்த விபத்திற்குப் பின்னரும் அவன் மிக எச்சரிக்கையாகவே இருந்தாள்.

அவள் தனியாக வசிப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு—யாராவது அவளது வீட்டிற்குள் புகுந்து-அவளைத் துன்புறுத்தலாம்-திருடலாம் என்ற பயம்.

மங்கிய விளக்கொளியில் கதவுக்கு முன்னால் நின்ற பாஸ்கரனைக் கண்டதும் அவளுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

வேகமாகக் கதவைத் திறந்தாள். ''வாப்பா பாஸ்கர்! பார்த்து எத்தனை நாளாச்சு... எங்கே இந்தப் பக்கம்?'' விசாரித்தபடி அவன் உள்ளே வர வழிவிட்டுக் கதவை அடைத்துக் கொண்டாள்.

''விளக்கு வச்சதும் கேட்கக் கூடாது என்று சொல்வாங்க. உங்களுக்கு அந்த நம்பிக்கை உண்டோ என்னவோ...நாளை சாப்பாட்டுக்கு தயிர் வேணும்-பாலுக்கு உரை ஊத்த கொஞ்சம் மோர் தருவீங்களா?''

ஒரு சிறு ஸ்டீல் கிண்ணத்தை மேஜை மேல் வைத்தான்.

''எனக்கு இதில் எல்லாம் நம்பிக்கை கிடையாதுன்னு உனக்கு தெரியுமே. விட்டுத் தள்ளு...போய் கையை கழுவிக்கிட்டு வந்து உட்கார்...பூவாட்டமா தோசை... சுடச்சுட போடறேன்... சாப்பிடு.''

சிறிது பொழுதில் தட்டில் அடுக்கிய தோசைகளுடன் சூடாக்கிய வெங்காய சாம்பார் பாத்திரத்துடன் சாப்பாட்டறைக்குள் வந்தாள்.

''அப்படி எதிரே உட்கார். இந்த ஒரு வருஷத்திலே நீ எப்படி மாறிப்போயிருக்கேன்னு பார்க்கிறேன்... சிரித்தபடி அவனது தட்டில் தோசைகளைப்போட்டு சாம்பாரை ஊற்றி நெய்யை வார்த்தாள்.

''இப்படி வாய்க்கு ருசியா சாப்பிட்டு எத்தனை நாளாகிறது'' என்றபடி தோசையைப் பிட்டு வாயில் திணித்துக் கொண்டிருந்தவனை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

''அம்மா என்னைவிட நல்லாவே சமைப்பாங்க...ஏன் இப்படி குறைப்பட்டுக்கிறே?''

''அவங்க ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னாடி காலமாயிட்டாங்க '' என்றான் மெல்லிய குரலில்.

''பாஸ்கர்! இந்த செய்தியை நீ எனக்கு தெரிவிக்காமல் இருந்தது நியாயமா?'' கடிந்து கொண்டாள்.

''எனக்கு ஏற்பட்ட துயரத்தின் ஆழத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிற முக்கிய விஷயங்களை மறந்துட்டேன்-மன்னிச்சுக்கோங்க.''

''என்னவோ சந்தோஷமான செய்தியைச் சொல்லப் போறேன்னு ஆரம்பிச்சியே... கல்யாணம் கூடிவிட்டிருக்கா?''

''கல்யாணம்னாதான் சந்தோஷமான செய்தியா...? பம்பாயிலிருந்து வேலை உயர்வில் மறுபடி சென்னைக்கு வந்திருக்கேன். முன்பு இங்கே செயல்பட்ட எங்க அலுவலகத்தைத்துணைத்தலைவர் விரிவு படுத்தியிருக்கார். இப்போ தான் இந்த கிளைக்கு மானேஜர்-வீட்டு வாடகை முதலிய சலுகைகள் உண்டு-கை நிறைய சம்பளம். இதையெல்லாம் பார்க்க அம்மா இல்லையேன்னு ஆதங்கம்.''

''ஆமாம் இப்போ நீ எங்க குடியிருக்கே? அதைச் சொல்லலையே?''

''அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன் அம்மா. இதே கட்டடத்தில் இதே தளத்தில் கே[illegible] டிற்கு நான் குடி வந்திருக்கே[illegible] நாளுன்னு சொன்னாங்க...பால் காச்சி குடிச்சிட்டு தேவைப்

25/05/2011 22:04

பட்ட சாமான்களை கொண்டு வந்து போட்டுக் கொண்டிருக்கேன்.''

''சமையல்...''

''நானே செய்துக்கிறதுன்னு முடிவு செய்திருக்கேன். அம்மா இருந்தப்போ அடிக்கடி உடம்புக்கு முடியாம படுத்துக்குவாங்க தெரியுமில்லையா? அப்போ நான்தானே சமைப்பேன்?...''

''ரொம்ப சந்தோஷம் பாஸ்கர். இந்த கட்டடத்திலே நமக்கு வேணும்னு யாருமில்லையே... என் தோழி மகன் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ரங்கன் வேலை உயர்வில் பூந்தமல்லி பக்கம் போய்விட்டான். நீயும் தாயாரோட பாம்பே போயிட்டே. ஆபத்துக்கு கூப்பிட்டு உதவி கேட்கக்கூட நமக்கு தெரிஞ்சவங்க யாரும் அருகில் இல்லையேன்னு கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். முன்பாவது நான் அடுத்த கட்டிடத்திலே குடியிருந்தேன்... இப்போ உங்க கட்டடத்து ஃபிளாட்டுக்கே வந்துட்டேன். எனக்கும் மகிழ்ச்சியா இருக்கு...தோசையை சாப்பிடு அப்பா...உன் கை சாப்பாடு அலுத்துப் போகிறப்ப என் வீட்டுக்கு வந்துடு. வெட்கப்பட வேண்டாம். நான் சாப்பிடற கஞ்சியிலே உனக்கு ஒரு வாய்...''

''அம்மா கஞ்சியா நீங்க சாப்பிடறீங்க? மல்லிகைப் பூப்போல பொன்னி அரிசிச் சோறும்... வீடு மணக்கும் பருப்பு சாம்பாரும் பொரியலும்-துவையலும் எப்பவும் நிறைய பதார்த்தங்களோட நல்லா சாப்பிடுகிறீங்க-வந்தவங்களுக்கும் வயிறார உபகாரம் செய்கிறீங்க... இந்தக் காலத்திலே சட்டுனு ஒரு கப் காப்பி கலக்கி கொடுக்க சில வீடுகளில் எத்தனை யோசிக்கிறாங்க தெரியுமா?''

''பாவம் வசதி குறைவா இருக்கிறவங்க என்ன செய்வாங்க?''

''வசதி இல்லாதவங்களுக்குத்தான் தாராளமான விருந்தோம்பல் சிந்தனை; வசதியா இருக்கிறவங்களுக்கு சட்டுனு அந்த சிந்தனை வர்றதில்லே... வீட்டை சரி செய்த பின்பு உங்களை நான் சாப்பிடக் கூப்பிடப் போறேன். தட்டாம வரணும்...''

''காத தூரமா... இந்த வராந்தாவுக்கு கோடியிலே இருக்கிற ஃபிளாட்டு... கட்டாயம் வருவேன்'' என்று சிரித்தாள்.

கையைக் கழுவிக்கொண்டு - கிண்ணத்தில் தேவைப் பட்ட மோருடன் அவன் வெளியேறினான்.

வேகமாக வீட்டு வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு முன்னறைக்கு வந்தவள் தொலைக்காட்சி பெட்டிக்கெதிரே உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

தொலைக் காட்சியில் தெரிந்த செய்தியில் மனம் ஒன்றாது அவள் பாஸ்கரனைப் பற்றிய நினைப்பில் தன்னை மறந்து போனாள்.

பாஸ்கரனை முதல் முதலாக சந்திக்க நேர்ந்ததுகூட ஒரு எதிர்பாராத சம்பவம். அது ஒரு வருஷத்திற்கு முன் ஒரு மாலைப் பொழுதில் நிகழ்ந்தது. அருகிலிருந்த சூப்பர் மார்க்கெட்டில் தேவைப்பட்ட சாமான்களை வாங்கி பிளாஸ்டிக் கூடைக்குள் நிறைத்துக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தாள். கொஞ்சதூரமேதான் நடந்திருப்பாள். திடீரென்று மூச்சுத் திணறியது... தாங்க முடியாத நோவு கழுத்தையும் தோள்பட்டைகளையும் இறுக்குவதை உணர்ந்தாள். வெயில் மழை எதற்குமஞ்சாது... முடுக்கி விட்ட பந்தயக் குதிரைபோல வேகமாக நடந்து காரியங்களை செய்து முடித்துக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு சமீப காலத்தில் உடலில் ஒரே அயற்சி

வியாதி ஒண்ணுமில்லே.

அவளைப் பரிசோதித்த டாக்டர் கூறிவிட்டிருந்தார்.

25/05/2011 22:04

மேலே நடக்க முடியாது நடைபாதையருகே கிடந்
தொரு குத்துக்கல் மீது உட்கார்ந்து விட்டாள்.

விர் விர் என்று வாகனங்கள் மேலும் கீழும் பறந்தன
சைக்கிள் ஓட்டிகள் சரசரவென்று போய்க்கொண்டிரு
தனர். பஸ் நிலையத்திற்கு வேகமாகப் போவோரும் அ
கிருந்து தமது குழந்தைகளுடன் வீடு திரும்புவோருமா
மக்கள் கூட்டம் அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

மல்லிகைப்பூ - மல்லிப்பூ என்று கத்திக் கொண்டு ஓடிய
மொட்டைத் தலை பையன் கண்களில் கூட அவள் தெ
படவில்லை.

யாரும் அவளைக் கண்டு கொள்ளவில்லை - என்ன
என்று கேட்கவும் இல்லை.

''என்னம்மா உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு?'' கனிவான
குரலைக்கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

இருபத்தைந்து வயதிருக்கும். இளைஞன் - களை
பொருந்திய முகம் - கச்சிதமான தோற்றம் - தோளில்
தொங்கும் பிளாஸ்குடன் கையில் ஒரு ஃப்ரீம் கேசுடன்
நின்றான்.

அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறவன்
...வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்று விழுந்தடித்துக்
கொண்டு ஓடாது... வயதான அவளைப்பற்றி இரக்கச்
சிந்தனையோடு அருகில் வந்து விசாரித்தான்.

''மூச்சடைக்கிறது. நடக்க முடியலை...''

''ரிக்ஷா ஒன்றை அமர்த்திக் கொடுக்கட்டுமா?''

''நான் இங்கே கிட்டக்கத்தான் வசிக்கிறேன்...
இந்த கொஞ்ச தூரத்துக்கு ஆட்டோ வருவது சிரமம்...
ரிக்ஷா ஸ்டாண்டு ரொம்ப தூரத்திலிருக்கு - அதனாலே...''

''இப்போ எப்படி இருக்கு?'' மிகவும் அக்கறையுடன்
விசாரித்தான்.

''பரவாயில்லை... மூச்சு முட்டல் குறைஞ்சுவிட்டது.
நடக்க முடியும்போல தோணுது-ஆனால் இந்த சுமை
யோட...''

பிளாஸ்டிக் கூடையை பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

விளக்குகள் குப்பென்று பளிச்சிட ஆரம்பித்தன.

''நான் தூக்கிட்டு வரேன். நீங்க எங்கே இருக்கீங்
கன்னு சொன்னா...''

''இந்த சாலையிலிருக்கும் திருப்பத்திலே - காவேரி
நர்மதா மான்ஷன்னு ஒரு பெரிய கட்டடம் இருக்கு-
அதிலே மூணாவது தளத்திலே ஒரு ஃபிளாட்டிலே வசிக்
கிறேன்.''

''அட! எங்ககிட்டக்கத்தான் நீங்களும் இருக்கீங்க-
மதுரா அப்பார்ட்மெண்டுனு பக்கத்திலே ஒரு கட்டடம்
இருக்கில்லையா-அதிலே முதல் தளத்திலே... கடைசி
ஃபிளாட்டில் நாங்க இருக்கோம்.

''நாங்கன்னா யார் யார் தம்பி?'' கேட்டபடி மெல்ல
எழுந்தாள்.

நானும் என் அம்மாவும் குடியிருக்கோம். ஜோதி
சிந்தட்டிக்பைப்ஸ்னு கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க. அதன்
அலுவலகத்திலே நான் கணக்கரா இருக்கேன்'' சொல்லிய
படி அந்தக் கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

இத்தனை கனமான சாமான்களை நீங்க தூக்கிட்டு
நடக்க முயலக்கூடாது. உங்களுக்கு ரத்த அழுத்தம்
உண்டோ...?''

''தெரியாது - இருக்கலாம். டாக்டர்கிட்டே போய்
சோதிச்சுக்கொண்டு ரொம்ப நாளாச்சு...''

எங்கம்மாவுக்கு கொஞ்சம் ர
உங்க வயசுதான் இருக்கும். அவங்களை

25/05/2011 22:05

பொருள்களைத் தூக்கக் கூடாதுன்னு டாக்டர் எச்சரித் துக்கிறார்.

அவனது கனிவான பார்வை அவள் மனதை எ னவோ செய்தது. இப்படி இந்த வயதில் அவனுக் கூட துணைக்கு ஒருபிள்ளை இல்லாது போய்விட்டதே மனதில் எழுந்த அந்த குறையை மென்று விழுங்கி கொண்டாள்.

மூன்றுமாடிவரை ஏறணுமா? சொந்த ஃபிளாட்டா லிப்ஃட் இல்லாத கட்டடத்தில் ஏன் ஃபிளாட் வாங் னீங்க. லிஃப்ட்னா பயமா?'' கடகடவென்று அவ சிரித்தான்.

கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தபோது ஒரே ஒரு கணம்தான் அவள் மனதில் சந்தேகப்பொ தட்டியது.

இப்படி மிகவும் பாசமும் பரிவுமாகப் பேசுவது போல நடந்துகொண்டு பின்னர் வீட்டுக்குள் நுழைந்து கழுத்தைத் திருகிவிட்டுப் போய்விடும் திருடர்களைப் பற்றி பத்திரிகை செய்தியில் படித்திருக்கிறாள்.

தனியாக வசிப்பதால் அவளுக்கு யாரைப் பார்த்தா லும் சிறிது சந்தேகம்தான். மேஜைமீது பிளாஸ்டிக் கூடையை வைத்து விட்டு வீட்டை சுத்தி கண்களை சுழல விட்டான்.

''ரொம்ப சுத்தமா வச்சிருக்கீங்க - உள்ளே நுழைஞ் சதும் ஒரு ஆசிரமத்துக்குள்ளே வந்த உணர்வு'' மெல்லிய தாகப் புன்னகைத்தான்.

''வேண்டாம் அப்பா, இந்த சின்ன வயதில் உனக் கேன் ஆசிரமவாசம்?'' அவள் சிரித்தபோது அவனும் சிரித் தான்.

அப்போ நான் வரேன்-என் தாயார் உங்களை சந்திக்க ரொம்ப ஆசைப்படுவாங்க. ஒரு நாள் எங்க வீட்டுக்கு நீங்க வரணும்'' என்று அவன் முடிக்கு முன் ''இப்ப தாகத்துக்கு ஏதாச்சும் சாப்பிட்டு போகலாம்-வற்புறுத் தினாள்.

அவசரமாக தயாரித்துக் கொண்டு வந்து தந்த காப் பியை பருகிவிட்டு அவன் கிளம்பினான்.

அதற்குப்பின்னர் அந்த நட்பு அழகானதொரு உறவாக தொடர்ந்தது. சில தினங்களுக்கு பின்னர் ஒரு நாள் மாலை அவன் தாயுடன் அவளைப் பார்க்க வந்திருந் தான்.

மீனாட்சி வெறும் கையுடன் வரவில்லை. சுத்தமான நெய்யில் தயாரித்த மைசூர்பாகும் முறுக்குமானதொரு பெரிய பொட்டலத்துடன் வந்தாள்.

வெகு நேரம் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

தன் வீட்டில் அவர்கள் சாப்பிட்டு விட்டுதான் போக வேண்டும் என்று அவள் வற்புறுத்தினாள்.

இட்லி சட்டினி-குடிக்க சூடான காப்பி என்று அவள் அவர்களுக்கு சாப்பிடக்கொடுத்து திணற அடித் தாள்.

அதற்குப் பின் சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன.

அம்மா கொடுத்து வரச் சொன்னாங்க... மூடியிட்ட கிண்ணத்து நிறைய புதினா சட்டினியுடன் அவன் வரு வான்.

அம்மாவுக்கு கொண்டு இதை கொடு-நான் செய் தேன்னு சொல்லு என்று ஒரு சிறுபாட்டிலில் நிறைய தக்காளி தொக்கை நிறைத்து அனுப் [illegible]

பண்டமாற்றத்துடன் பரிவும் உ [illegible] கொள்ளப்பட்டன.

25/05/2011 22:05

''அம்மாவுக்கு காய்ச்சலா... அவங்களை எழுந்திருக் சொல்லாதே. நானே உனக்கு சமைச்க டிபன் ஸெட் போட்டு வேலைக்காரிகிட்டே அனுப்பறேன். ஆபீசு புறப்படவேண்டிய நேரத்தில் நீ ஏன் அடுப்படியி நிக்கணும். நானே வந்து அம்மாவுக்கு கஞ்சிவ கொடுத்துட்டு வரேன்-நீ வரும்வரை பாத்துப்பே கவலைப்படாதே...''

''என்னம்மா சாராதாம்மா... மருதாயி வந்து சொ னாள்-நேத்திலிருந்து உனக்கு நல்ல புளுகாய்ச்சலாமே பேசாம படுத்துக்கோம்மா... நான் உன் வீட்டை உன்னையும் கவனிக்கிறேன்.''

இப்படி அன்பாகப் பழகியவர்கள்-

அந்த ஆண்டு இறுதியில்தான் வந்து பாஸ்கர அவளிடம் சொன்னான். ''அம்மா...என்னை பம்பாய்க் மாற்றிவிட்டிருக்காங்க. அம்மாவுக்கு பிடிக்கலை...எனக்கு கூட உங்களையெல்லாம் விட்டுப்போக மனமில்லை என் செய்வேன் வயிற்றுப் பிழைப்பு.

''பரவாயில்லை நீ எங்கே இருந்தாலும் சுகம இருக்கணும்னு நான் பிரார்த்தித்துக் கொள்வேன்''- ஆ வழங்கினான்.

மீனாட்சி அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்ட போது... கண் கலங்கிப்போனாள். ''நாம் மறுபடியும் எப்போ சந்திப்போமோ?'' என்றாள் துயரமிக்க குரலில்.

அடுத்த சந்திப்பு நிகழாது அவன் போய்விட்டான்.

நெஞ்சைப் பாறாங்கல்லாக வேதனை அமுக்க சாரதா தொலைக்காட்சி பெட்டியை அணைத்துவிட்டு விளக்கு களை அணைத்துவிட்டு படுக்கை அறைக்குள் வந்தாள். பின்பக்கமிருந்த ஜன்னல் வழியே அடுத்த கட்டடத்தை பார்த்தாள். ஒவ்வொரு ஜன்னலிலும் விளக்கு உள்ளே

எரிவது தெரிந்தது. வாயிற்புறமிருந்த ஜன்னல் வழியே எதிர் ஃபிளாட்டைப் பார்த்தாள். விளக்கு வெளிச்சம் இல்லாது முன்பக்கத்து அறை இருட்டில் மூழ்கியிருந்தது.

தொலைக்காட்சி, ரேடியோ, டேப்ரிக்கார்டர் சங்கீதம் என்று ஒரு சலசல சப்தம் நாலாபுறமும் கேட்டுக் கொண் டிருந்தன.

அறைக்குள் எரிந்த பிரகாசமான விளக்கை அணைத்து விட்டு, விடிவிளக்கை பொருத்தினாள். லேசாக மேலே மின்விசிறி சுழன்று கொண்டிருந்த சப்தம் தவிர அவளது ஃபிளாட்டில் ஒரே அமைதி...

புத்தகம் எதும் படிக்க விருப்பமின்றி கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை மனதில் அசைபோட்டுக் கொண்டு படுக்கை யிலே வெகுநேரம் புரண்டவளுக்கு முடிவில் உறக்கம் வந்து விட்டது.

எவ்வளவு நேரம் தூங்கியிருப்பாளோ... புரியாத குழப்பம்.

''ஐயோ... வேண்டாம்... தாங்க முடியாது... ஐயோ விட்டுடுங்க.''

மிகவும் துல்லியமாக காற்றோடு கலந்து வந்த பெண்ணின் அலறல் நன்றாகக் கேட்டது. தொடர்ந்து பளர் பளர் என்ற சத்தம். ''ஐயோ அம்மா முடியலையே விட்டுடுங்கோ'' என்ற கதறல்...திடுக்கிட்டு எழுந்து உட் கார்ந்தாள். கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். நீலஒளியிட்டு கண் சிமிட்டிய அது இரவு பத்தரைமணி என்று காட்டியது. இந்த வேளையில் அநேகமாக அந்த கட்டிடத்தில் உள்ள அனைவரும் உறங்கப் போய் விடுவார்களே? இதென்ன சத்தம்? உடல் நடுங்க மென்ன [illegible] வந்து நின்றாள்.

25/05/2011 22:05

வாயிற் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து பார்க்க உள்ளூர கொஞ்சம் அச்சம்.

யார் வீட்டிலாவது வீடியோவில் படம் போட்டு பார்க்கிறார்களோ- அக்கம்பக்கத்தாருக்கு சங்கடமாக இருக்குமே என்ற நினைப்பின்றி ஊரே கேட்கும்படி உரக்க வைத்திருக்கிறார்களே?

''அம்மா!... என்னை அடிக்கிறாங்களே அம்மா'' ...உரத்த குரலில் அலறிய பெண்ணின் குரல் எதிர்புறத்து ஃபிளாட்டிலிருந்துதான் வந்தது... என்பதை உணர்ந்ததும் சாரதாவின் மேனி சில்லிட்டுப் போயிற்று.

அந்த புதுமணப் பெண்ணை அடித்துத் துன்புறுத்துகிறார்கள்... சந்தேகமேயில்லை. இதென்ன அநியாயம்! அந்த கட்டடத்தில் இத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் ஒரு இளம் பெண்ணை மூர்க்கத்தனமாக அடித்து நொறுக்க எத்தனை தைரியம்?

அந்தம்மாள் தைரியத்துக்கு பேர் போனவளாச்சே! பம்பாயில் அவள் வசித்துக் கொண்டிருந்தபோது... பக்கத்து ஃபிளாட்டில் அமிர்தம் குடும்பம் வசித்துக் கொண்டிருந்ததே அப்போது என்ன நடந்தது?

''என்னை விட்டுடுங்க. உங்க காலில் விழுந்து கும்பிடறேன்'' விக்கி அழுத அந்த பெண்ணின் ஓலம் துல்லியமாகக் கேட்டதும் பதைபதைத்துப் போனாள் சாரதா.

எதிர் வீட்டில் நடக்கும் குடும்பச் சண்டைக்குள் அவள் எப்படி தலையிட முடியும்...?

ஆனாலும் சுயநலமாக நமக்கென்ன என்று படுத்து உறங்க முடியலையே...

மறுபடியும் பட்...பட் என்ற ஓசை- அந்தப் பெண் மல்லிகாவின் விசும்பல்... ''நீலிக்குக் கண் தெத்தியிலே. சனியனே ஏன் அழுது தொலைக்கிறே... வாயைமூடு...

இல்லாட்டா மென்னியை முறிச்சிடுவேன்...'' மாமியார் அமிர்தத்தின் அதட்டல், அதற்குப்பின் நீண்ட நிசப்தம்.

சாரதா... வெகுநேரம் படுக்கைமீது உறக்கமின்றி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

3

மறந்துபோன குறிப்புகளைத்தேட பழைய டைரியைப் புரட்டுவதைப் போல அவள் மனம் கடந்த காலத்து அந்த நிகழ்ச்சிகளை வேகமாக சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

அப்போது அவள் கணவர் உயிருடன் இருந்தார்.

இருவரும் வேலையினின்று ஓய்வடைந்து விட்டிருந்த சமயம்.

இனி மேற்கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்த காலம்.

பம்பாயில் கொலாபாவில்... அர்ச்சனா என்ற கட்டிடத்தின் பின்பக்கமிருந்ததொரு சிறு ஃபிளாட்டில்தான் அவர்கள் வசித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

முப்பதாண்டுகளுக்கு மேல் பம்பாய்வாசியாக இருந்தும் அவளுக்கு அந்த நகரத்து வாழ்க்கையில் மனம் ஒன்றிப் போகவில்லை.

தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தங்களது பூர்வீக கிராமத்திற்கு சென்று... பழுதாகக் கிடக்கும் தங்களது வீட்டை சரிசெய்து... வாழவேண்டும்... தோட்டத்து கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரை இறைத்து குளிரக் குளிர தலை முழுக வேண்டும்...வாழை...மா... ப[illegible] பயிரிட்டு... பூச்செடிகளை வளர்த்து...[illegible] நட்புரிமை பாராட்டி... கலகல வென்று வாழவேண்டும் என்ற ஆசை அவளுக்கு.

''நான்ஸென்ஸ் - பம்பாயிலிருந்துவிட்டு இந்த கடை காலத்தில் பழவன்பேட்டையிலா போய் தங்க ஆசை படுகிறாய்? கிராமத்து வீடு... வீடாகவா இருக்கு - அதி குடியிருக்கும் நம் பங்காளி சட்டென்று ஒழித்து கொடுத் விடுவானா? அந்த சாம்ராஜ்யம் நமக்கு இப்போ தேவைதானா? புள்ளை குட்டிக்காரன் ராமு. அவனே அ பவிக்கட்டும்... கிராமத்தில் வைத்திய வசதி கிடையாது.. நாம் இங்கேயே நம் பொருளாதாரத்துக்கு தக்கபடி ஒ சின்ன ஃபிளாட் வாங்கிக்கொண்டு வாழுவதைத் தவி வேறே வழியில்லை...''

அடிக்கடி இருவரும் பிற்காலத்தைப் பற்றி விவாதித்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு நாள் மாலை தங்கள் பிளாட்டின் சிறு பால்கனியில் மண் தொட்டிகளில் வைத்து பயிராகி கொண்டிருக்கும் கனகாம்பரச் செடிகளுக்கு தண்ணீர் ஊற் வெளியே வந்த சமயம் கவனித்தாள்.

அர்ச்சனாவுக்கு அருகிலிருந்த சிவசக்தி கட்டிடத்தின் பின்பக்க ஃபிளாட்டின் பால்கனியில் ஒரு இளம் பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள். இத்தனை காலமும் அந் ஃபிளாட்டில் வசித்தவர்கள் ஒரு குஜராத்தியக் குடும்பத் தினர்.

நமஸ்தே என்பதைத் தவிர அவர்களுக்குள் நெருங்கிய நட்புரிமை ஏற்படவில்லை. வீட்டின் தலைவி கிழவி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ''நாங்கள் இங்கிருந்து ஹைதராபாத்துக்குப்போகப் போகிறோம். எப்பொழுதோ தெரியாது'' என்று உடைந்த இந்தியில் ஒருநாள் சொன்னாள். முன்பின் சொல்லிக்கொள்ளாது அவர்கள் கிளம்பி விட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது யாரோ தென் னிந்திய குடும்பத்தார் அங்கே குடியேறிவிட்டிருக்கிறார்கள் போலிருக்கு.

அந்தப் பெண்ணைக் காலோடு தலைவரை ஊன்றி கவனித்தாள். இருபது வயதிற்குள்ளான இளமைப் பருவம். மாநிறமேனி. ஒங்கி ஒடிசலான தோற்றம்... களையான முகம். அடர்த்தியான முடி. கழுத்திலே தங்கசரட்டுடன் புரண்டு கொண்டிருந்த தாலிச்சரடு- மஞ்சள் அழியாத புதுமையுடன் பொலிந்தது. இரண்டு மூக்கிலும் வைர மூக்குத்திகள்—காதுகளில் வைரக்கம்மல் ...கைகளில் மூன்றுக்கு மேல் தங்க வளையல்கள்...

இத்தனை நகைகளுடன் இந்தப் பெண் வெளியே போய் வருவது ஆபத்தாயிற்றே. பம்பாய் சமாசாரம் இவர்களுக்குத் தெரியாது போலும். வேலைக்குப் போகும் பெண்ணா? வீட்டோடு தங்கியிருக்கும் புது மணப்பெண்ணா? அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவர் யார்? மனதில் பரபரவென்று பல கேள்விகள். பக்கத்து ஃபிளாட்டில் தென்னிந்தியர் ஒருவர் வந்து குடியேறி விட்டிருப்பதைப்பற்றி மகிழ்ச்சி.

ஒழிந்தபோது பால்கனியில் நின்றுகொண்டே ஏதாவது பேசலாம் அல்லவா?

முன்னிருந்த குஜராத்தியர் அன்பானவர்கள்தான். இந்தி தெரியாது அந்த வீட்டுப் பெண்கள் சிரமப்பட்டனர். மராத்தியோ-குஜராத்தியோ தெரியாத சாரதா சங்கடப் பட்டாள். தவலைபோச்சு என்பதை தலைபோச்சு என்று அர்த்தம் செய்துகொண்டு... தவித்தனர் இருவரும். சில சமயம் ஜாடையால் பேச முயன்றனர். இப்போது அந்த சங்கடம் இல்லையே. மகிழ்ச்சியுடன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து புன்முறுவலித்தாள்.

வீட்டுக்குள்ளே பார்வையை ஓட்டிவிட்டு அந்தப் பெண் ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறந்தாள்.

''அங்கே என்ன வேடிக்கை? வீட்டிலே எத்தனை வேலை கிடக்கு? உள்ளே வா [illegible] பெண்ணின் குரல்.

25/05/2011 22:05

விருக்கென்று அந்தப் பெண் பால்கனிக் கதவை தாளிட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்துவிட்டாள்.

ஆனால் ஜன்னல் வழியே அடுத்த கட்டிடத்திலிருந்த அந்த ஃபிளாட்டை நோட்டம் விட்டபடி நின்றுகொண் டிருந்தாள்.

சிறிது பொழுதில் பால்கனி கதவு திறக்கப்பட்டது. கட்டை, குட்டையாக நடுவயதைத் தாண்டிவிட்ட ஒரு அம்மாள் வெளியே வந்து நின்றாள். சுற்றுமுற்றும் அவள் பார்த்தபோது அந்த முகத்தை கூர்ந்து பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் சாரதாவுக்குக் கிட்டியது.

நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணி என்று அவளது அலங்காரம் சொல்லியது. காதிலும் மூக்கிலும் வைரம் ஒளி செய்ய கண்களிலும் முகத்திலும் ஒரே கடுமை வழிய இடுப்பில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு அவள் எங்கேயோ வெறித்தபடி நின்றாள்.

"அமிர்தம் நீ ஏன் இங்கே நின்னுகிட்டிருக்கே? உள்ளே வா" என்று அழைத்தபடி மெலிந்த தோற்றமும்... உயரமு மான வயதான மனிதர் அங்கே வந்தார். "அக்கம் பக்கத்தார் எப்படின்னு கணிப்பு பண்றேன். நம்பவங்க யாராவது கிட்டக்கே இருக்காங்களான்னு தெரிஞ்சு கிட்டாக்க நல்லது."

"பம்பாய் நகரம் ஒரு சமுத்திரத்தைப் போன்றது. இங்கே யார்-யாரைத் தெரிஞ்சிக்க முடியும்-உள்ளே வா" என்று கிழவர் அதட்ட அமிர்தம் என்ற அந்தப் பெண்மணி உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

பேசிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் முதல் பார்வையி லேயே சாரதாவுக்கு அமிர்தத்தைப் பிடிக்கவேயில்லை.

அதற்குப் பின்னர்... வேலைக்காரி ராஜி மூலம் அவள் சில சங்கதிகளை தெரிந்துகொண்டாள்.

அந்த பகுதியிலிருந்த பல வீடுகளை சுத்தம் செய்து உதவிக் கொண்டிருந்தாள் ராஜி- அமிர்தம் வசித்த ஃபிளாட்டிலும் வேலையைத் துவங்கியிருந்தாள். "மதுரை பக்கத்தவங்களாம்-கிழவன் பெயர் சிவநேசன். வேலை யிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவராம். அமெரிக்காவில் வேலை பார்க்கிற எஞ்ஜினியர், மூத்த மகன் கோதண்டத்து மனைவி தான் மாமியாரோட இந்த ஃபிளாட்டில் தங்கியிருக்கா. புருஷன் உடனேயே கூட்டிப்போக முடியலையாம். அதுக்கு வேண்டிய காகிதம் எல்லாம் ஏற்பாடு செய்ய அவர் புறப்பட்டு போயிருக்கார். சின்ன பையன் சுந்தரம் இங்கே ஏதோ கம்பெனியிலே வேலை பார்க்கிறதாலே இங்கேயே எல்லாரும் இருக்காங்க. அந்தப் பொண்ணுபேர் மாயா... ரொம்ப இவங்ககிட்டே துன்பப் படறது. எனக்கு தமிழ் தெரியாதுன்னு நினைச்சுகிட்டு மாமியாக்காரி என் முன்னாலே அந்த பொண்ணை எப்படி திட்டறாங்க தெரியுமா?"

"பாவம் யார் பெத்த பொண்ணோ- இவங்ககிட்ட வந்து சிக்கிகிட்டு பாடாய்படுது. யாராச்சும் பொண்ணோட அப்பன்காரனுக்குக் காகிதம்போட்டு-அதைக் கூட்டிகிட்டு போய் பிறந்த வீட்டிலேயே வச்சுக்கச் சொல்லணும். புருஷன் வெளிதேசத்திலே இருக்கச்சே கொழுந்தன் வீட்டிலே ஏன் இந்தப் பொண்ணு தங்கிகிட்டு-அடிமையா நாள் முழுதும் வேலைசெய்துகிட்டு-வேதனைப்படணும்? கட்டினவனுக்கு பொறுப்பில்லையா- வந்து காலா காலத்திலே கூட்டிகிட்டு போகட்டுமே..."

படபடவென்று இந்தியிலும் தமிழிலும் பொரிந்து கொட்டினாள். சமீபகாலத்தில் பெண்களுக்கு இழைக்கப் படும் பல அவலங்களை பத்திரிகைகளில் படித்து மிகவும் மனம் கொதித்துப் போயிருந்தாள் சாரதா. அந்தப் பகுதியில்... இயங்கிக் கொண்டிருந்த மகளிர்சேவா சமாஜத்தில் அவள் ஒரு உறுப்பி

ராஜி சொன்ன கதையை அவள் என் சங்கத் தலைவி சியாமளாவிடம் சொல்லக்கூடாது? அவ்வளவுதான் சூறாவளி வேகத்தில் அவள் செயல்பட்டு விடுவாளே

ராஜி சொன்ன கதை முழுவதையும் நம்பி... சியாமளாவை ஏவிவிட்டு அது எங்கேயாவது தவறாக முடிந்தால்...?

ஊகும்... கொஞ்சம் பொறுத்துப் பார்க்க வேண்டும். உண்மையை அவளாகவே தெரிந்து கொள்வதுதான் நல்லது.

பால்கனியில் வந்து நின்று ஊன்றி கவனித்தும் ஜன்னல் வழியே எட்டிப்பார்த்து ஒட்டுக்கேட்டும் பயன் இருக்கவில்லை.

அடுத்த கட்டிடத்திலிருந்த அந்த ஃபிளாட்டிலிருந்து துளி அளவும் சந்தடியே இருக்கவில்லை.

நேரே போய் அங்கு தன்னை அமிர்தம்மாளுக்கு அறிமுகம் செய்துகொண்டால் என்ன?

பக்கத்திலிருக்கும் தான் போய் முகத்திலடிபட்டுக் கொண்டு வருவது சரியல்ல... பின்னர் அங்கே நடக்கும் விவகாரங்களைக் கவனிக்கவே முடியாது. தன் சிநேகி[illegible] மகளிர் சங்கத்து உறுப்பினர் லீலாவை அனுப்பினால்?

உடனடியாகவே அவள் செயல்பட்டாள்.

லீலாவைத் தொலைபேசியில் அழைத்து வேலைக்காரி ராஜி மூலம் கேள்விப்பட்ட செய்தியை விவரமாகச் சொன்னாள்.

கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னர்தான் அந்தப் பகுதியில் ஒரு பெண், திருமணமாகி பல மாதங்கள் கூட ஆகவில்லை. நெருப்புக்காயத்தில் இறந்து போனாள். அதைப்பற்றிய போலீஸ் விசாரிப்பிலே லீலாவும் மற்ற சில உறுப்பினர்களுடன் மிகவும் துடியாக இருந்தனர்.

அந்த குறிப்பிட்ட கேஸ்... மாமியார் அல்லது கணவன் செய்த கொடுமையால் ஏற்பட்ட தீவிபத்தல்ல. பாவம் அந்தப் பெண்ணின் புக்ககத்தார் மிகவும் நல்லவர்கள். கண்ணின் கருமணி போன்று தாங்கள் நேசித்த புது மருமகள் அஜாக்கிரதையால் தீ விபத்துக்குள்ளாகி விட்டாளே என்று அதிர்ந்துபோய் விட்டிருந்தனர். சமீப காலத்திலே ஏற்பட்டிருந்த புதிய சட்டத்தின்படி ஒரு பெண் திருமணமான சில மாதங்களிலேயே மர்மமான வகையில்-சந்தேகப்படும் நிலையில் இறந்து விட்டால் கட்டாயம் போலீஸ் விசாரிப்பு செய்து-உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்றிருந்தது. பாவம் அலுவலக சம்பந்தமாக சென்றிருந்த கணவன் போலீசாரால் துண்டித் துருவி விசாரிக்கப்பட்டான். மகளிர் சங்கத்துத் தலைவி அந்த வீட்டிற்கு நேரிடையாகவே சென்று மாமியாரைசந்தித்து தீக்காயம் ஏற்பட்ட விவரத்தை சேகரித்தாள். பிணப் பரிசோதனை-போலீஸ் விசாரிப்பு. மாதர் சங்கத்து துப்பு இவைகளுக்குப் பிறகு அந்த பெண்ணின் அஜாக்கிரதையால் தீ விபத்து ஏற்பட்டது என்று புலனாகியது.

அந்த சில நாட்கள் லீலா-சங்கத்தின் தலைவியுடன் எப்படி அலைந்தாள்? பெண் உரிமை போராட்டத்திற்கு முதல் கொடி பிடித்துக்கொண்டு போகும் வீராங்கனை யாச்சே அவள்?

அடுத்த கட்டிடத்திலிருந்த அந்த ஃபிளாட்டின் எண்ணையும் எத்தனாவது தளம் என்பதையும் வேலைக்காரி மூலம் தெரிந்துகொண்டு லீலாவை அனுப்பி வைத்தாள் சாரதா.

லீலாவின் சாமர்த்தியம் அமிர்தத்திடம் செல்லுபடி ஆகவில்லை.

''யாரது?'' என்ற அதட்ட[illegible]வைத்திருந்தவள் மேலும் கீழும் லீலாவை சந்தேக[illegible]

25/05/2011 22:06

''மாதர் சங்கத்து உறுப்பினரா? என்ன வேண்டும்? டொனேஷன் என்று வந்தால் இங்கே இப்போது எதுவுமே சாத்தியப்படாது. நாங்க புதுசா குடி வந்திருக்கவங்க. சங்கத்து உறுப்பினராக சேரணுமா? எனக்கு இதில் எல்லாம் நம்பிக்கையில்லை. வீட்டு வேலைக்கே நேரம் இல்லாத போது பொதுஜன சேவை செய்ய எது பொழுது? என் மருமகளாவது சேரணுமா? இளம் பெண்ணை நாங்க கண்ட இடத்துக்கு அனுப்ப சம்மதிக்க மாட்டோம். அவள் கணவன் அமெரிக்காவிலிருந்து எப்ப வேணுமானாலும் வந்து கூட்டிக் கொண்டு போய் விடலாம்... அவ்வளவுதானே?'' உள்ளே அனுமதிக்காது வாசலிலேயே வைத்துப் பேசி அனுப்பி விட்டாள் அமிர்தம்.

பெருமூச்சுடன் தொப்பென்று நாற்காலியில் விழுந்த லீலா சொன்னாள்.

''பக்கத்து வீட்டிலிருக்கீங்க சாரதா... கொஞ்சம் கவனியுங்க... எனக்கு என்னவோ அந்த அமிர்தம்மாளை பிடிக்கவேயில்லை. அவள் தன் மருமகளைக் கொடுமைப் படுத்தக் கூடிய பெண்மணின்னு உள்ளுணர்வு சொல்கிறது. நம்ப மாதர் சங்கத்தின் திறமை அவளுக்குத் தெரியாது. விரைவில் புரிஞ்சுப்பா'' சவால் விட்டுவிட்டு போய் விட்டாள்.

அதற்குப் பின்னர் தினசரி சாரதாவுக்கு நாள் முழுவதும் அதே வேலையாகப் போய்விட்டிருந்தது. அடுத்த வீட்டில் கொஞ்சம் உரத்த குரலில் யாராவது பேசுவது கேட்டால்... உடனடியாக ஜன்னல் அருகே ஓடிப் போய் நின்று ஒட்டுக்கேட்கத் தொடங்கினாள் அந்தப் பெண் பால்கனி பக்கம் வரமாட்டாளா என்று ஆவலுடன் காத்திருந்தாள். வாரங்கள் இரண்டாகியும் மாயாவை வெளியே காணவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி ஃபிளாட்டில் ஆணும் பெண்ணும் அதட்டும் குரல் மட்டும் கேட்ட வண்ணமிருந்தது.

ஒரு நாள் மாலை-சாரதா வீட்டில் தனியே இருந்த சமயம்.

''ஐயோ என்னை விடுங்க... வலிக்குது விடுங்கோ!'' என்று இளம்பெண் அலறலுடன் படீர் படீர் என்ற சத்தம் கேட்கவே... திடுக்கிட்டுப் போய் பால்கனியில் நின்று கொண்டு பார்த்தாள். அடுத்த கட்டிடத்திலிருந்த ஃபிளாட்டிலிருந்துதான் அலறல் சத்தம் தொடர்ந்து வந்தது. இங்குமங்கும் அருகிலிருந்த கட்டிடங்களிலிருந்து ஜன்னல்கள் திறக்கப்பட்டன. ஆவல் நிறைந்த முகங்கள் தெரிந்தன.

ஆனால் யாரும் என்ன எது என்பதை விவரமாகத் தெரிந்து கொள்ள முன்வரவில்லை... போதாததற்கு அப்போது அலுவலகம் முடிந்துவிட்ட நேரம். போக்குவரத்து நெரிசலில் நீந்திக்கொண்டிருந்த வாகனங்கள் எழுப்பிய ஓசையில் அந்த அலறல் குரல் மங்கிக் கேட்டது.

அழுது துடித்துக் கொண்டிருந்தவள் மாயா எனும் பெண். நிதர்சனமாக சாரதாவுக்கு புரிந்து விட்டது. நெஞ்சு படபடக்க உடல் முழுவதும் வியர்க்க தொடர்ந்து அடுத்த கட்டிடத்திலிருந்து வந்த அந்த பயங்கர அலறலைக் கேட்டுக்கொண்டு செய்வதறியாது நின்றாள். அமிர்தம்மாள் வசித்த அந்த ஃபிளாட்டில் ஜன்னல் கதவுகள் இறுக்கமாக மூடப்பட்டிருந்தன.

மாமியார் அந்தப் பெண்ணை கொலை செய்கிறாளோ? மண்ணெண்ணை எரிப்பு விவகாரமோ? அல்லது அடித்து தூக்குக்கயிற்றில் மாட்டி விட முயலுகிறாளோ...

அந்த மனிதன் சிவநேசன்கூட இதில் உடன்பாடோ ...மாயாவின் மைத்துனன் இப்போ[illegible] நியாயமில்லை. இருந்தால் அவன் [illegible] நியாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க மாட்டான்.

இளைய சமுதாயத்தினர் இது மாதிரியான கொடு களைக் கட்டோடு வெறுக்கிறவர்களாச்சே...

அவளுக்கு அடுத்த நிமிஷம் பெருத்த ஏமாற்றம்.

இலட்சியங்கள் கொண்ட இளைய சமுதாயத்தை சேர்ந்தவன் என அவள் எண்ணிய அந்த சுந்தரத்தி முரட்டுத்தனமான செய்கை அவளை திகைப்படைய செய்துவிட்டது – அடுத்த கட்டிடத்தின் அந்த பால்க கதவு வேகமாக திறக்கப்படும் ஓசை கேட்டு... சட்டென் உள்ளே வந்து கதவை மூடிக்கொண்டு ஜன்னல் வழிே பார்த்தாள்.

அப்பொழுது பால்கனி கதவைத் திறந்துகொண் ஓவென்று அழுதபடி ஓடிவந்து தரைமீது குப்புற விழுந்தா மாயா.

அவிழ்ந்த கூந்தலும் கசங்கிய சேலையுமாக...தரையி புரண்டு... அரற்றிய அவளைக் கண்டு பதறிப்போ விட்டாள் சாரதா.

இந்தப் பெண் என்ன பிசகு செய்ததால் இப்படி கொடுமையாக நடத்தப்படுகிறாள்?

''ஊரைக் கூட்டி எங்களை அவமானம் பண்ண இந் ஆகித்தியம் பண்றியா... எழுந்து மரியாதையா உள்ளே வா...'' மாமனாரின் அதட்டல் குரல்...

''வாடின்னா உள்ளே வந்திடு. பிறகு மரியாதை கெட்டுடும். உன்னை நாங்க கொலையா செய்துட் டோம்?''

''நான் இங்கேயே இருக்கேன். என்னை விட் டுங்க...'' அழுதாள் மாயா...

''நல்ல வேடிக்கை இது? சுந்து... அவளைப் பிடிச் உள்ளே இழுத்துப் போடு... நாலு பேர் பார்த்தா நமக்குத் தான் பொல்லாப்பு...''

அவ்வளவுதான்... தாயின் உத்திரவுக்கு அடிபணிந்த மகன் சுந்தரம் ஒரே பாய்ச்சலாக பால்கனிக்குள் புகுந்து தரையில் கிடந்த மாயாவின் முடியைப்பற்றி இழுக்க... அவள் வலி தாங்க முடியாது வீல் என்று கத்திவிட்டு... எழுந்து உள்ளே ஓடிச் சென்றாள்.

சாரதாவின் ரத்தம் கொதித்தது—இதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருப்பது கூடாது இதற்கு ஏதாவது வழி செய்தாக வேண்டும். பலவாறு எண்ணியவள் தான் கண்டதைக் கேட்டதையெல்லாம் கணவரிடம் சொன்னாள்.

''உங்கள் மாதர் சங்கம்தான் இடைபுகுந்து ஏதாவது செய்யவேண்டும். நாம் யாரோ என்றிருப்பது தவறு'' என்று அவர் உற்சாகம் தந்தார்.

அடுத்த நாள் காலை - பால்கனிக்கு துணிகளை காய வைக்க வந்தவள்... ''அம்மா?'' என்ற மெல்லிய குரலைக் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

''இந்தாங்க - ஒரு கடுதாசி - இதை படிச்சிட்டு எனக்கு உதவணும்'' மெல்லிய குரலில் கூறியபடி மாயா தன் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டிருந்த கடித உறையை பரபரப்புடன் இழுத்து சாராதாவிடம் நீட்டினாள். அடுத்த பால்கனிவரை சிரமப்பட்டு தன் தலையை நீட்டி அந்தக் கடிதத்தை சாரதா பெற்றுக் கொண்டவுடன்... உள்ளே இருந்து புலிபோல அமிர்தம் உறுமுவது கேட்டது.

''அங்கே யார்கிட்டே பேசிக்கிட்டிருக்கிறே...''அமிர்தம் சீறிக்கொண்டு வெளியே வருமுன் சாரதா தன் ஃபிளாட் டுக்குள் மறைந்து கொண்டு கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு விட்டாள்.

''யாருமில்லை. நானே பேசனேன்

25/05/2011 22:06

''இனி அது ஒண்ணுதான் பாக்கி-உள்ளே போ... இப்படி வெளியிலே வந்து பல்லைக் காட்டிகிட்டு நிக்க... தேவையில்லை'' கைப்பிடியாக மாயாளைத் தள்ளி... கொண்டு போய்விட்டாள் அமிர்தம்.

அவசரமாக அந்தக் கடித உறையைப் பிரித்தா... சாரதா.

''அன்புள்ள அம்மா. உங்களைப் பார்த்த அன்றே நீங்க தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்று புரிந்து கொண்... டேன்-உங்களிடம் என் குறையைச் சொன்னால் எனக்கு உதவுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன். என் கணவர் அமெரிக்கா... வில் கீழே நான் தந்திருக்கும் முகவரியில் வேலை செய்... கிறார். என் தந்தையின் முகவரியையும் தந்திருக்கிறேன். என் அப்பாவுக்கு அவசரமாக ஒரு கடிதமோ, தந்தியோ அனுப்பி என்னை வந்து கூட்டிப் போகச் சொல்லுங்கள். என்னைப் பற்றி தவறாக என் கணவருக்கு இவர்கள் கடிதம் போடுமுன் நீங்கள் முந்திக்கொண்டு அவருக்கு என் துன்பத்தை தெரிவியுங்கள். என் மாமியார் ஒரு அரக்கி... அவர்களது குணம் தெரியாது என் அப்பா தமது வீட்டை அடகு வைத்து அமெரிக்கா மாப்பிள்ளை என்று விமரிசையாக கல்யாணம் செய்து கொடுத்தனுப்பி விட்டார். எனக்கு விசா கிடைக்கும்வரை அம்மாவுடன் இருக்க வேண்டும் என்பது என் கணவரின் கட்டளை. விசாவரும்வரை நான் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன்போல எனக்கு பயம் வந்து விட்டிருக்கிறது. ஒரு சிறு பிசகுக்கும் என் மாமியார் தலையில் குட்டி... கன்னத்தைக் கிள்ளி-முதுகில் அறைந்து இம்சை செய்கிறார். மாமனார் ஆபாசமாகத் திட்டுகிறார். என் தகப்பனார் முப்பது பவுன் நகை போடுவதாகவும் பதினைந்தாயிரம் வரதட்சணை தருவதாகவும் ஒப்புக் கொண்டு இருபது பவுன் நகையும்... கையில் பத்தாயிரமும் கொடுத்து ஏமாற்றி விட்டாராம். அதை நான் என் அப்பாவிடமிருந்து பெற்றுத் தந்துவிட வேண்டுமாம்.

நான் முடியாது என்று எதிர்த்துப் பேசியபோது என்னை அடித்து-உதைத்து துன்புறுத்தினார்கள்- அதையெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்வேன். அண்ணன் மனைவியான நான் தாய்க்கு ஒப்பானவள் என்று பாராது என் தலைமுடியைப் பிடித்து உலுக்கி-என்னை கைதொட்டு அடித்துவிட்டார் என் மச்சினர்-எனக்கு இந்த அவமானத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை-போலீசில் புகார் செய்யலாம் என்றாலோ எனக்கு ஊர் புதிது-இவர்கள் சதா வீட்டில் காவலாக இருக்கிறார்கள்-நான் இந்த கடிதத்தை கழிவறையிலும், குளிக்கும்போதும் அவசரமாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நான்கு நாளாக எழுதுகிறேன்-அம்மா எனக்கு உதவுங்கள். மாயா.''

கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சாரதா. மாதர் சங்கத் தலைவி-அமிர்தம்மாளை இந்தக் கடிதம் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டே உலுக்கி எடுத்துவிடப் போகிறாள்-வெருண்டபடி தன் கணவரிடம் உடனடியாகக் காட்டினாள்.

முதல் வேலையாக இந்த கடிதத்தை மாதர் சங்கத் தலைவி சியாமளாவிடம் கொடுத்து ஆவன செய்யச் சொல் என்று அவர் உத்திரவிடவே... அடுத்த நாள் காலையிலே கடிதத்தை அவள் சியாமளாவிடம் சேர்ப்பித்தாள்.

சியாமளா நேரத்தை வீணாக்காது உடனடியாக செயல்பட்டாள். மாயாவின் தந்தைக்கு தந்தி பறந்தது. அவர் இரண்டு தினங்களில் வந்து சேர்ந்துவிட்டார். அந்த கடிதத்தை போலீசில் தாக்கல் செய்து அவ... [illegible] எழுதி வைத்துவிட்டு மகளை தம்முட... [illegible] தயாராகிவிட்டார். சியாமளா தொலைபேசியில் மாயாவின் கணவனை அழைத்து நடந்ததைச் சொல்லி அவன் விரைவாக தாயகம் வரவேண்டும்-துரிதமாக விசாவாங்கி

25/05/2011 22:06

மனைவியை அழைத்துப் போக வேண்டும் என்று ஆலோசனை சொன்னாள். போலீஸ் விசாரிப்பு நடந்தது அமிர்தம்மாள் சாமர்த்தியமாக பதிலளித்து தப்பித்துக் கொண்டாள்.

மாயாவைக் கூட்டிக்கொண்டு மனம் உடைந்தவராக தந்தை ஊர் திரும்பினார்.

சாரதாவும்-மாதர் சங்கத்து குழுவும் பலவிதமாக பாடுபட்டும் முடிவில் பயன் இல்லாது போய்விட்டது.

பிறந்தகத்திலேயே பலநாள் கணவன் வந்து அழைத்துப் போவான் என்று காத்திருந்து பொறுமை குறைந்து போய் ஒருநாள் துயரம் தாளாது வீட்டுப் புழக்கடை கிணற்றில் குதித்து-தனது உயிரை முடித்துக் கொண்டாள் மாயா.

அமிர்தம்மாள் அங்கிருந்து காலி செய்துகொண்டு வேறு இடத்திற்கு குடியேறிவிட்ட பின்னர். அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பி வந்த மூத்த மகன் கார்த்திக்... மாதர் சங்கத்து தலைவியை சந்தித்து நேர்முகமாக எல்லாம் தெரிந்து கொண்டான்.

அவன் தன் பெற்றோர்களைப் பாராது... திரும்பிப் போய்விட்டான். அங்கேயே யாரோ ஒரு பெண்ணை தானே தேடிக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு விட்டதாக தகவல் கிடைத்தது... காலப்போக்கில் அமிர்தம்மாளின் ஆர்பாட்டத்தை மறந்துபோய் விட்டிருந்தாள் சாரதா. இப்போது மறுபடி அவள் தன் இளைய மருமகளிடம் ஆரம்பித்திருக்கிறாளே? இதற்கு அவள் கட்டாயம் ஒரு முடிவு கட்டவேண்டும்? எப்படி? யோசித்துக்கொண்டே இருந்தவள் தன்னை மறந்து உறங்கிப் போனாள்.

இரண்டு தினங்கள் சென்றன.

இரவு பத்துமணி அளவில் எதிர் ஃபிளாட்டில் உரத்த குரலில் ஆணும்-பெண்ணும் அதட்டுவதும் தொடர்ந்து படீர் என்ற சத்தமும்... கிரீச்சென்ற அலறலும் கேட்ட வண்ணமிருந்தது. இனியும் தாளாது என்று சாரதா ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

4

வேலையிலிருந்து திரும்பி வந்த பாஸ்கரன் குளித்து முடித்து விட்டு மாற்றுடை அணிந்து கொண்டு சாப்பாட்டறை சுவற்றில் தொங்கிய தன் தாயின் படத்திற்கு ஒரு ஊதுபத்தியைக் கொளுத்தி சட்டத்தின் இடுக்கில் சொருகினான்.

இரவு சாப்பாட்டுக்கு கொஞ்சம் உப்புமா தயாரித்தால் போதும் என்ற யோசனை.

சென்னைக்கு வருமுன்னே பம்பாய் வீட்டிலிருந்த பல சாமான்களையும் விற்றுவிட்டிருந்தான்.

மானேஜர் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறானே வீட்டை அழகாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டாமா என்ற கவலை. அவனது அலுவலகம் வீட்டுக்குத் தேவைப்பட்ட சாமான்களை வாங்கித்தர சம்மதம் தெரிவித்திருந்தது.

வரவேற்பறை-படுக்கையறை... சாப்பாட்டறை எல்லாவற்றிற்கும் தேவைப்பட்டதைக் கடைகளில் தேடி-விலைப் பட்டியலை அலுவலகத்து கணக்கரிடம் சமர்ப்பித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். அவனது வீடு-உட்கார நாற்காலி கூட இல்லாது வெறுமையாக இருந்தது. சமையலறையில் மட்டும் அம்மா உபயோகித்த சில பாத்திரங்கள் இருந்தன.

இந்த நிலையில் அவன் சாரதா[illegible] அழைத்து உபசரிக்க விரும்பவில்லை. சாமான்கள்

25/05/2011 22:07

வந்ததும்... அவனுக்கு ஒரு விருந்து தன் கையாலே சமைத்துப் படைக்க விரும்பினான்.

டப்பாவிலிருந்த ரவையை எடுத்து பாத்திரத்தி போட்டுக்கொண்டு தேவைப்பட்ட மற்ற பொருள்கள எடுக்க அவன் திரும்பியபோது வாயில் அழைப்புமணி ஒலித்தது.

சென்னையில் தான் வந்து குடியேறியிருக்கு ஃபிளாட்டின் முகவரியை அவன் இன்னமும் நண்பர்க யாருக்கும் தந்திருக்கவில்லை. அவசரமாகக் கதவை திறந்தபோது வாசலில் சாரதா நிற்பதைக் கண்டு திடு கிட்டான்.

பரபரப்புடன் வரவேற்றான்.

உட்காரச் சொல்ல ஒரு ஆசனமுமில்லையே என் அவனுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது.

"உப்புமா செய்யப் போறேன். நீங்களும் என்னோ சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாமே" என்று உபசரித்தான். படுக்கை அறையிலிருந்து ஒரு பாயை எடுத்து வந்து மு னறை தரைமீது விரித்தான்.

"உங்களுக்கு சிரமம் இல்லாவிடில் நாம் தரையில் உட கார்ந்து பேசலாம்." வெகுளித்தனமாக சிரித்தான்.

"பாய்கூடத் தேவையில்லை... வெறும் மொசை தரையிலே நான் உட்கார முடியும். உன்னை நான் எங் வீட்டுக்கு சாப்பிட கூப்பிட வந்தேன். உடனடியாக கிளம்பு!" உத்தரவிட்டாள் சாரதா.

"அன்னிக்குத்தான் சாப்பிட்டேனே..." மறுபடியும் அவன் மறுக்குமுன் சாரதா குறுக்கிட்டாள்.

"ஒரு முக்கிய காரியமா நான் உன்னை என் ஃபிளாட் டுக்கு கூப்பிடுறேன். நீ எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்"

"அதற்கென்ன இதோ வந்து விட்டேன்!" கூறிவிட்டு உள்ளே சென்று பனியன்மீது சட்டையும்-லுங்கிக்கு பதில் பாண்டும் அணிந்து கொண்டு விரைவாக வந்தான்.

நடையில் விளக்கை எரியவிட்டுக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பினான்.

வழக்கம்போன்று சாரதா உற்சாகமாகக் காணப் படாததை அவன் கவனித்தான்.

பூரிமசாலா உருளைக் கிழங்கை சூடாகப் பரிமாறிக் கூட சாப்பிட பழக்கலவை பாதாம் பாலுடன் உபசரித்தாள் சாரதா...

"ராத்திரி வேளையில் நான் இவ்வளவு அதிகம் சாப் பிடறதில்லை... என்னை விரைவில் குண்டாக்கி விடுவீங்க போலிருக்கே ?" சிரித்தபடி சாப்பிட்டு கைகழுவத் தொடங்கினான்.

"சில சமயம் நாம் குண்டர்களாகவும் மாற வேண்டி யிருக்கிறது..."

"நம் சூழ்நிலை நம்மை பண்புள்ளவர்களாகவும்... நல்லவர்களாகவும் வாழ விடுவதில்லையே."

"விளக்கமாகச் சொல்ல முடியுமா அம்மா?" புன் முறுவலித்தான் பாஸ்கரன்.

"முன்னறையில் போய் உட்கார்-உன்னோடு வந்து கலந்து கொள்கிறேன்" என்றாள். தொலைக்காட்சியை கவனித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டான். பத்து மணி அளவில் தொலைக்காட்சி [illegible] விளக்கை அணைத்தாள் அவள் [illegible] கதவை நன்றாகத் திறந்து வைத்து திரையைத் தள்ளினாள்.

25/05/2011 22:07

''பாஸ்கரன்! காதுகளைத் தீட்டிக்கொண்டு நீ இவ் தமாசாகவாம். தினமும் இந்த வேளையில்தான் எதிர்வீட்டில் அந்த அமர்க்களம் ஆரம்பமாகிறது'' அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை. எதிர்வீட்டு மல்லிகாவின் அபயக் குரல் தெளிவாக-கட்டிடத்திலே அது சமயம் எழுந்து கொண்டிருந்த நானாவித சப்தத்தையும் மீறிக் கேட்டது.

பாஸ்கரன் திமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அவனுள் ஒரு பரபரப்பு...

மறுபடி மல்லிகாவின் அலறல். ''என்னை விட்டுடுங்க அடிக்காதீங்க. ஐயோ வலிக்குதே...''

''எதிர் வீட்டுக்காரர்கள் தினமும் இரவில் இப்படி அந்தப் பெண்ணைப் போட்டு அடித்து தொறுக்குகிறாங்க. என்னால தாங்கிக்க முடியலை...''

''ஐய்யய்யோ! என்னைக் கொல்றாங்களே-யாராவது உதவிக்கு வரமாட்டாங்களா?'' என்று மல்லிகா உரத்துக் கூவினாள்.

''வாயை மூடு-இல்லாட்டா பலி போட்டுடுவேன்'' என்று கணவன் அதட்டினான்.

மெல்லிய விசும்பல் சத்தம் கேட்டது. அத்துடன் சன்னமான குரலில் அழுகை. பின்னர் ஒரே நிசப்தம்.

உறைந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தாள் சாரதா.

''அம்மா! நீங்க என்னை இங்கே கூப்பிட்டு வந்ததன் நோக்கம் புரியுது. நான் முதல்நாளே கவனிச்சேன். இந்த வீட்டுலிருந்து ராத்திரி பத்து மணிக்கு மேலே ஒரே சன்னமா-ஒரு பெண் ஓலமிட்டு அழுகிறது கேட்டது. வெளியே வந்து நின்னு சித்த நேரம் யோசிச்சேன். அவங்க வீட்டு சண்டை அதில் தலையிட நமக்கு உரிமை கிடையாதுன்னு கதவை சாத்திக்கிட்டுப் படுத்துட்டேன். ஆனாலும் மனம் கஷ்டப்பட்டது-பிறகு தொடர்ந்து

தினமும் இதே கதையாக இருக்கு-நாம் தலையிட்டு என்ன விதமான உதவி செய்ய முடியும்னு குழம்பிக்கிட்டிருக்கேன்.''

''ஒரு ராட்சசி மாமியாரும்-கிராதகனான கணவனும் சேர்ந்து கொண்டு-பதிதாக வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் மருமகளைக் கொடுமைப் படுத்தறாங்க.''

894.8113 JAK
835286

''காரணம்.''

''நீ பத்திரிகைகளில் படித்திருப்பியே! அதுதான் வரதட்சணை கொடுமை-அந்த சங்கதி என் எதிர் வீட்டிலே நடந்து கொண்டிருக்கு. நான் பார்த்துகிட்டு பதைபதைத்துப் போய் செய்வது என்னன்னு தெரியாம திகைக்கிறேன்.''

''புருஷனும் சேர்த்து அடிக்கிறான்னு சொல்றீங்க.''

''பாஸ்கரன்! இந்த அமிர்தம்மாளை நான் பம்பாயிலேயே அறிவேன். இவளது கொடுமையைத் தாங்கிக்க முடியாது, மூத்த மருமகள் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். தான் கேட்ட பணம் வரும்வரை அவள் இம்சை செய்து கொண்டே இருப்பாள். ஒன்னு அந்த பெண் தற்கொலை செய்துக்கணும்-இல்லாட்டா இவங்க கொலை செய்து முடிச்சிடுவாங்க. அதுதான் முடிவு.''

''இதை இந்த பிளாட்டுக்காரங்க எல்லாரும் பார்த்துட்டு கம்மனா இருக்கப் போறாங்க?''

''இந்த கட்டிடத்திலே ஒற்றுமை ரொம்பக் குறைவு-நமக்கென்ன என்கிற மனப்போக்கு. அதனாலே மத்தவங்களை நாம் நம்பறதிலே பயன் இல்லை. நீயும் நானும் புகுந்து குறுக்கிட்டு செய்தால்தான் பாவம் அந்த ம... உயிர் தப்பும்.''

''ஒரு போலீஸ் புகார் கொடு...

...MARA PUBLIC ... MADRAS
2 JAN 2002
25/05/2011 22:07

''அமிர்தம்மாள் கெட்டிக்காரி. முன்னர் நாங்கள் அப்படி செய்தோம். கெட்டிக்காரத்தனமாக தப்பிக் கொண்டாள்.''

''எப்பவும் தப்ப முடியாது. நீதிக்கு நீளமான கைகள் உண்டு-ஒருநாள் இல்லாவிட்டால் ஒருநாள் அகப்பட்டுக்கு வாங்க.''

''எனக்கும் அது தெரியும்-ஆனால் தினம் என் எதிரே ஒரு இளம் பெண் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறதை என்னால் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க முடியலை...''

''நான் உதவத் தயார்-இன்னும் இரண்டொரு ஃபிளாட்டுக்காரர்களை நம்மோடு சேர்த்துகிட்டா நம் பக்கத்து கேஸ் வலுவாக இருக்குமே...''

''இந்த சமயம் என் தோழியின் மகன் ரங்கநாதன் போலீஸ் அதிகாரி எனக்கு ஒவ்வொரு சமயமும் ஆலோசனை தந்து உதவுகிறவன், ஊரில் இல்லை. நேத்து நான் தொலைபேசியில் அவன் வேலை செய்கிற போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு கூப்பிட்டு பார்த்தேன். ஏதோ சொந்த காரியமாக சேலம் போயிருக்கானாம்... வர நாலு நாளாகும் -அவன் வருவதற்குள் இந்தப் பெண் செத்துவிட்டால்...?''

''நாம் ஒரு வீட்டுக்குள் புகுந்து அவர்களது சொந்த விஷயங்களில் தலையிடுவது சட்டத்துக்குப் புறம்பான சங்கதியாக இருந்தால்?''

''கணவன்-மனைவி சண்டையில் மற்றவர்கள் குறுக்கீடு செய்வது சரியல்ல என்று முன்பு பேசப்பட்டது. ஆனாலும் கொலை செய்யுமளவு மனைவியை கணவன் அடித்து நொறுக்கும்போது குறுக்கிடலாம் என்று சட்டம் இடம் தந்தது. இப்போது திருமண சட்டங்களில் ஒரு புதிய மாற்றத்தை அனுமதித்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் மற்றவர்களின் நிம்மதியைக் குலைக்கும்

அளவுக்கு தினசரி இந்த வீட்டில் சண்டை நடந்தால் அதை சட்டத்தின் வேறு பிரிவிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஒரு பப்ளிக் நியூஸென்ஸ் என்று கருதி...அவர்கள் மேல் குற்றம் சுமத்தலாம்'' என்றாள் சாரதா.

''நாளைக்கு நான் இங்கே வருகிறேன். இரவு மறுபடி சண்டை வருகிறதா என்று கவனிப்போம். அப்படி ஏதாவது ஆரம்பமானால் கட்டாயம் நான் கதவைத் தட்டி உள்ளே புகுந்து...அந்தக் கணவனைஆட்டி வைக்கிறேன். சிலசமயம் சட்டத்தை நமது கையில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டி வருகிறது இல்லையா?'' சிரித்தான் பாஸ்கரன்.

வெளியே செல்லும்போது அவன் எதிர்ப்புற ஃபிளாட்டை வெறுப்புடன் பார்த்துவிட்டு நகர்ந்தான். பெண்ணை கை தொட்டு அடிக்கும் கணவன் ஒரு ஆண் மகனா என அவனது மனம் குமுறியது.

சில சமயங்களில் நாம் ஆவலுடன் எதிர்நோக்கும் சில வாய்ப்புகள் தாமே நம் எதிரில் வந்து நிற்கும்.

அடுத்த நாளே அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் சாரதாவுக்கு ஏற்பட்டது.

கடையிலிருந்து காலை வேளை அவள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது—

இரண்டாவது தளத்திலிருந்ததொரு ஃபிளாட்டின் கதவைத் திறந்து கொண்டு வேகமாக வெளியே வந்தார் வயதான தொரு மனிதர்.

''வணக்கம் அம்மா... நீங்க... என் ஃபிளாட்டுக்கு மேலே மூணாவது தளத்திலே இருக்கறவங்கதானே—உங்ககிட்ட ஒண்ணு கேட்க விரும்பறேன்.''

''ஆமாம்! சாரதானு பேர்... வணக்கம்— என்ன சங்கதி?''

25/05/2011 23:00

''என் பேர் நீலகண்டன்... நான் போன மாசந்
இங்கே வந்து குடியேறினேன். தனியாத்தான் இருக்கே
இன்னும் இரண்டு மாச காலத்துக்குப் பிறகு என் பிள்
யும் மருமகளும் கல்கத்தாவிலிருந்து இங்கே வேலை மா
லாகி வரபோறதால் இந்த ஃபிளாட்டைத் தேடிப் பிடி
வந்திருக்கேன். ஆனால் இங்கே மன நிம்மதி இருக்கா
போலிருக்கே— தினமும் ராத்திரி வேளையிலே
பெண்ணை யாரோ அடிச்சு துன்பப்படுத்தாப்பல இரு
—அழுகிற சத்தமும்... சண்டையும் காதுபட கேட்
சகிக்கலை-யாரும் இதைப்பத்தி அக்கறை காட்டலை
—உங்க ஃபிளாட்டுக்கு எதிர்புற ஃபிளாட்டிலிருந்துதா
அந்த சண்டை சச்சரவு சத்தம் வரது. நானும் பெண்
பெத்தவன். இப்படி ஒரு பெண்ணை இம்சை பண்ற
பார்த்துட்டு சும்மா இருக்கலாமா?''

''நானும் அதையேதான் நினைக்கிறேன் ஸார்...
காராவது பெண்ணைப் பெத்தவர் - நான் ஒரு பெண்
என்னைப் போன்ற இன்னொரு பெண்ணுக்கு இழைக்க
படும் இந்த அவலத்தைப் பார்த்துட்டு நான் சும்மா இரு
கிறதான்னு தவிக்கறேன்.''

''ஒண்ணு செய்வமா? இன்னிக்கோ - நாளைக்கோ
மறுபடியும் சண்டை ஆரம்பிச்சா நாம சில வீட்டுக்காரவ
துணிஞ்சு அதில் தலையிடுவோமா?''

''நீங்க என்னோட சேர்ந்து கொண்டு இந்த முயற்
யில் உதவாதா இருந்தா நான் தயார்.''

''பக்கத்து ஃபிளாட்டுக்காரன் என் சிநேகிதன். நா
ரெண்டு பேரும் ஒரே ஊர்காரங்க - ஒரே பள்ளிக்கூடத்தி
படிச்சவங்க - நான் அவனையும் இதில் கூட்டு சேர்த்து
கிறேன்.''

''பேஷ்! அப்படி செய்யுங்களேன்...எங்கள் தளத்திலே
பாஸ்கர்னு ஒரு பிள்ளை இருக்கான். நான் அவனை
துணைக்கு கூப்பிடறேன்.''

''இன்னிக்கு... ராத்திரி... சண்டை ஆரம்பிச்சா...சத்தம் கேட்டதும் நான் வந்து உங்க ஃபிளாட் கதவைத் தட்டறேன்... நீங்க என்னோட வாங்க... என் சிநேகிதனையும் கூட்டிவரேன். எல்லாருமா போய்... அது என்ன விவகாரம்னு கவனிப்போம்.''

''ரொம்ப நன்றி ஸார்''...கட்டுக்கொள்ளா மகிழ்ச்சியுடன் சாரதா தன் ஃபிளாட்டுக்குத் திரும்பினாள்.

உலகத்திலே மனிதாபிமானம் என்ற உணர்வு மங்கிவிட வில்லை. பலரிடம் அது இருக்கிறது...சில சந்தர்ப்பங்களின் போது வெளிப்படுகிறது.. என்று எண்ணி மனம் ஆறுதல் அடைந்தாள்... அதுவரை அந்த கட்டிடத்து வாசிகள் மேல் ஏற்பட்டிருந்த கசப்பு உணர்வு மறைந்து போனது...

அன்று இரவு சாரதா அந்த எதிர்பார்ப்பில் கையும் காலும் ஓடாது வீட்டுக்குள் வளைய வந்து கொண்டிருந்தாள்.

பாஸ்கரன் அவளது விருப்பப்படி இரவு உணவு சாப்பிடவும் எதிர் வீட்டு விவகாரத்தில் கைகொடுத்து உதவவும் முன்னதாகவே அங்கு வந்து விட்டிருந்தான்.

சாப்பாட்டிற்குப் பின் பாத்திரங்களைக்கூட கழுவப் பிடிக்காது அப்படியே வாரி வாளிக்குள் போட்டு மூடி விட்டு, சமையலறையை அவசரமாக ஒழுங்கு செய்து விட்டு வந்து முன்னறையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். அவள் நெஞ்சு படபடவென்று துடித்தது... மூச்சு முட்டியது.

நடக்கப்போகும் அந்த நிகழ்ச்சியை கற்பனையில் அளந்து கொண்டு அவள் [illegible] நெளிந்து கொண்டிருந்தாள்.

25/05/2011 22:07

இரவு பத்து மணி அளவிலே அந்த வீட்டிலிருந்
சண்டை ஆரம்பமாகியது. கேட்டதும் துள்ளி எழுந்தாள்.

முதலில் ஒரு ஸ்டீல் தட்டு வேகமாக சுவற்றின்மீ
மோதப்பட்டு பின்னர் உருண்டோடும் சத்தம் துல்லியமாக
கேட்டது. பாஸ்கரன் சைகையால் அவளை கை அமர்த்
னான். தொடர்ந்து கணவன் இரையும் சத்தம் கேட்டது.

''இது சோறா! கூழா... களியா சோத்தை வடிச்
எனக்குப் பிடிக்காதுன்னு ஆரம்பத்திலேயே சொல்லியிரு
கேன் இல்லையா?''

''அவனுக்கு வீட்டு வேலையிலே நினைப்பிருந்த
தானே. சதா... மனசிலே வேற என்னவோ நினைப்பு''
மாமியார் கிழவியின் கூப்பாடு கேட்டது.

''இல்லே அத்தை— நான் குக்கரை நீங்க சொன்
நேரம் வரைதான் அடுப்பிலே வச்சிருந்தேன்.''

''எல்லாத்துக்கும் என் மேலே பழி போடாதே—
உங்கப்பன் இன்னும் என் ஒரு கடிதாசி கூட போடலை—
அதுக்கு என்ன பதில்...?

''தெரியலை அத்தை... அவருக்குப் பணக்கஷ்டமா
இருக்கலாம்—அதனாலே...''

''அவனுக்கு வக்காலத்து வாங்கிறியா-பணமில்லாத
ஏழைப் பசங்க என் மகன் போல பெரிய ஆபீசர் வரனுக்
என் ஆசைப்படணும்?—''

''ஸ்கூட்டர் பணத்தை உடனே அனுப்புங்கன்னு எழு
துன்னு எத்தனை தடவை சொல்றேன்...''

''பாவம் அப்பா... அவர்கிட்டே இருந்தா அனுப்பி
யிருப்பார். முடியலை அவருக்கு. அதனாலே நீங்க கொஞ்
நான் காத்திருக்கக் கூடாதா?''

''மந்த கப காரியத்துக்கு செய்ய வேண்டிய மரியாதை
களை ஏன் செய்யலை?''

''கட்டில் மெத்தை வாங்கித் தரணும்னு சொன்னேன்.
ஒரு தலையணைக்குக்கூட உன் அப்பனுக்கு வக்குஇல்லே''
மாமியார் உரத்த குரலில் கத்தினாள்.

''என் அப்பா எல்லாத்தையும் ஒழுங்கா செய்யரவரை
நான் புக்ககம் வரலை! பிறந்த வீட்டிலேயே இருக்கேன்னு
சொன்னேன்.''

''அங்க இருந்து கொண்டு எதாவது ஏடா கூடம்
செய்யவா, எங்க வீட்டு வேலைகளை எவ கவனிப்பா?''

''வீட்டு வேலைகளை ஒழுங்கா செய்துட்டு என் அப்பா
வந்து சீர் செய்கிறவரை மனைவியா வாழாது ஒதுங்கி
இருக்கேனே அத்தை...''

''நீ இருப்பே. என் பிள்ளை இருக்கணும்னு தலை
யெழுத்தா? கல்யாணமாகியும் சன்யாசியா உன் அப்பன்
வந்து சாந்திமுகூர்த்தத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யும்வரை
காத்திருக்கான். எனக்கு உன்னை காவல காக்கிறதே
பெரிய வேலையா இருக்கே? இந்த உண்மையை யாராவது
கேட்டா சிரிப்பாங்க.''

''இதில் சிரிக்கிறதுக்கு எதும் இல்லை அத்தை. அனு
தாபத்துக்குத்தான் அதிக இடமிருக்கு.''

''என்ன சொன்னே?'' கணவன் உறுமும் சத்தம் கேட்
டது. தொடர்ந்து படீர் படீர் என்ற ஓசை.

மல்லிகாவின் அலறல்...

''பாஸ்கர் இனியும் பொறுத்துக்கொண்டு இருக்க
ணுமா? நாம போய் இந்த இம்சையைத் தடுக்க வேண்
டாமா?''

25/05/2011 22:08

பாஸ்கரன் விருக்கென்று எழுந்திருந்தான்.

வாயிற் கதவு மெல்ல தட்டப்பட்டதை உணர்
சாரதா, விரைந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

இரண்டாவது தளத்திலிருந்து தம்மை அறிமு
செய்து கொண்ட அந்த வயதான மனிதர் மூச்சிறை
நின்றார்.

''அந்தப் பெண் அழறது எனக்கு நல்லா கேட்
என்னால் சகிக்க முடியலை. வந்துட்டேன்... என் பிரெண்
டும் இதோ வரான்'' என்றார். மாடிப்படிகளைத் தாண்
படி வந்து அவருடன் கலந்து கொண்டார் அவரது நண்ப

''என் பேர் பசுபதி. நீலகண்டனும் நானும் ஒண்ணா
படிச்சவங்க. சொல்லியிருப்பானே'' சிரித்தபடி அவரு
சேர்ந்து கொண்டார்.

''சனியன், எதுக்கும் ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பிச்சுடுத்
ஒரே வேதனை'' மாமியாரின் கர்ஜனையும் தொடர்ந்
விசும்பலும் பசி என்ற சத்தமும் கேட்க அவர்கள் ஒருவரை
யொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

''நாலு பேரை வச்சு நியாயம் கேளுங்கன்னு சொ
வாங்க. நாம நாலு வீட்டுக்காரர்கள் இருக்கோம். இ
யோசிப்பானேன்?'' உசுப்பினார் பசுபதி.

சாரதா சட்டென்று கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு பு
வைத் தலைப்பை முதுகில் இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்
தயாரானாள்.

பாஸ்கரன் அந்த கீபிளாட்டின் அழைப்பு மணியை
அழுத்தினான். அது ஒலிக்கவில்லை. பின்னர் லேசாக
கதவைத் தட்டினான்.. பதில் இல்லை. பலமாக ஓங்கி
தட்டத் தொடங்கினான்.

''யாரது?'' உள்ளேயிருந்து மிரட்டும் குரல் கேட்டது. ''கதவை திறங்கோ!'' பாஸ்கரன் இரைந்து கத்தினான்.

''யாரய்யா இந்த வேளையில் வந்து தொல்லை கொடுக்கிறது?'' அமிர்தம் கிரீச்சிட்டாள்.

''நீங்க கொடுக்கிற தொல்லையைவிட இது அதிகமில்லை... சட்டுனு கதவைத் திறங்க''. அதட்டினான் பாஸ்கரன்.

கதவைத் திறந்த சுந்தரம் வந்தவர்களை உக்கிரமாகப் பார்த்தான்.

''என்ன வேணும். டொனேஷனா? வேளை பார்த்து வந்திருக்கீங்களே?'' ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

கதவைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற அவனது கையைத் தள்ளிவிட்டு பாஸ்கரன் உள்ளே நுழைய மற்றவர்கள் பின் பற்றினார்கள்.

''என்னய்யா இது. நான் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கேன், திறந்த வீட்டிலே நாய் நுழையராப்பல... உள்ளே வந்தா என்ன சங்கதி?''

''இங்கே என்ன சங்கதி நடக்கிறதுன்னு பார்க்கத்தான் வந்திருக்கோம்'' என்றாள் சாரதா.

அப்பொழுதுதான் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த அவளைக் கடுமையாகப் பார்த்தாள் அமிர்தம்.

''நீ எதிர் கீபிளாட்டுக்காரி போல இருக்கே. ஏம்மா... நீயும் இவங்களோட சேர்ந்துண்டு கலாட்டா பண்ணவா வந்திருக்கே?''

''தினம் ராத்திரி வேளையில் [illegible] சண்டை போட்டு, உங்க மருமகளை அடிச்சு துன்பப்

படுத்தி ரகளை செய்கிறவங்க நீங்க. எங்களுடைய தூக்கமும் அமைதியும் கெட்டுப் போரது. ஒரு பெண்ணை ஏன் இப்படி இம்சை பண்றீங்க? கேட்கிறவங்க இல்லைன்னு நினைப்பான்னு விசாரிக்க வந்தோம்.''

''எங்க வீட்டு விஷயம். இதில் வெளி மனுஷா தலையிட உரிமை கிடையாது— மரியாதையா போயிடுங்கோ?'' சீறினான் சுந்தரம்.

''உரிமை இருக்கிறதாலேதான் உள்ளே வந்திருக்கோம். நான் ஒரு வக்கீல். சட்டம் தெரிஞ்சவன்...'' என்றார் அழுத்தமாக பசுபதி.

''ரொம்ப நல்லா இருக்கே நியாயம்? இது என் வீடு. இவள் என் மனைவி... இங்கே தலையிட்டு குழப்ப எவன் அய்யா உரிமை கொடுத்திருக்கான்?'' கத்தினான் சுந்தரம்.

''உங்க மனைவியை நீங்க அடிச்சுக் கொல்றதை நாங்க பார்த்துட்டு சும்மா இருக்க முடியாது— அது ஒண்ணே... தலையிடுவதற்கு போதுமான காரணம்.'' சாரதா குறுக்கிட அவன் அவளை வெட்டி விடுவது போலப் பார்த்தான்.

''சதித்திட்டம் தீட்றவங்க நீங்க... இந்த காரியம் உங்களுக்கு புதுசில்லே. ஞாபகமிருக்கா பம்பாயிலே நீங்க சிவசக்தி ஃபினாட்டுலே குடியிருந்தப்போ உங்க மூத்த மருமகளை அடித்து கொடுமைப்படுத்த, எங்க மாதர் சங்கம் தலையிட்டு குழப்ப, போலீஸ் விசாரிப்பு வரை முடிஞ்சதே நினைவிருக்கா? ரொம்ப மிரட்டினா நாங்க நாலு பேரும் போலீசில் புகார்செய்யத் தயாராக இருக்கோம். அன்னிக்கு கூட பார்த்தேன்... தெருவிலே நடக்கும்போது இந்தப் பெண்ணை அம்மாவும் பிள்ளையும் மாறிமாறி திட்டினீங்க.

அவமானப்படுத்தினீங்க. ஸ்கூட்டருக்கு பணம் தரலைன்னு இவளைப் போட்டு அடிக்கிறீங்க—உங்க மூத்த மருமகளை நகை சீர் போதாதுன்னு அடிச்சீங்க. இப்படியே விட்டா நீங்க ரெண்டு பேரும் இவமேலே மண்ணெண்ணெ விட்டு எரிச்சுக் கொன்னுடுவீங்க, எதிர் வீட்டிலிருந்து இங்கு நான் பார்த்துட்டு சும்மா இருக்க முடியாது'' என்றாள் சாரதா.

இதுவரையில் மூலையில் விசும்பிக்கொண்டு நின்ற மல்லிகா...திடீரென்று உரத்த குரலில் அழ ஆரம்பித்தாள்.

''அம்மா என்னைக் காப்பாத்துங்க. எனக்கு இந்த மணவாழ்க்கை வேணாம். கல்யாணமாகியும் என்னை ஒதுக்கி வச்சு அவமானப் படுத்திக்கிட்டிருக்காங்க. என்னை என் பிறந்தகத்துக்கு அனுப்பி வையுங்க.. உங்களைக் கையெடுத்துக் கும்பிடறேன்.''

அழுது கொண்டே மல்லிகா சாரதாவின் பக்கம் ஓடி வந்தாள்.

ஒரே எட்டில் சுந்தரம் அவளது முடியைப் பற்றி இழுத்து நிறுத்தினான். ''இவங்ககிட்ட பெரிசா முறையிட்டுவிட்டு ஜாலம் பண்றியா- உள்ளே போ- இல்லாட்டா.''

அசுர வேகத்தில் அவளைக் குலுக்க அவள் வேதனை தாளாது கூச்சலிட ஒரே பாய்ச்சலாக இடை புகுந்த பாஸ்கரன் அந்த இறுக்கமான பிடியினின்று தளர்த்தி விடுவித்தான்.

''நீ யாருடா என் பெண்டாட்டிக்கு வக்காலத்து வாங்கிட்டு வரது? அவளுக்கு கள்ள புருஷனா?'' கத்திக் கொண்டே பாஸ்கரன் கன்ன [illegible] பாஸ்கரன் சீறிக்கொண்டு அவன்மீது ப[illegible]

25/05/2011 22:08

கிலும் ஓங்கி பலமுறை அறைந்து அவளது கிராப்பு முடியைப் பிடித்து பயங்கரமாகக் குலுக்கினான்.

"இப்போ எப்படி இருக்கு? வெட்கம் கெட்டவளே. பெண்டாட்டியை வச்சு வாழத் தெரியாத உனக்கு கல்யாணம் ஒரு கேடா?" பாஸ்கரன் கத்தினான்.

"இதை நான் சும்மா விடமாட்டேன்.. போலீசில் புகார் கொடுத்து உங்கள் நாலு பேரையும் என்ன செய்யறேன் பார்?"

"உங்களுக்கு முன் நாங்க அந்த வேலையைச் செய்யப் போறோம். நான் என் பிரதிநிதி சியாமளாவுக்கு ஒரு எஸ். டி. டி. போட்டு- இந்தப் பகுதி போலீசை தொடர்பு கொள்ளச் செய்யப் போறேன். மாயா தன் அப்பாவுக்கு எழுதின அந்த கடிதத்தை போலீசில் தாக்கல் செய்யறதுக்கு முந்தி போட்டோ ஸ்டாடிக் காப்பி எடுத்து வச்சுக் கொண்டிருக்காங்க.. அதை அனுப்பி வைப்பதாகவும் முதல் மருமகளுக்கு உங்க அம்மாவும் நீங்களும் செய்த கொடுமை என்ன என்பதற்கு சாட்சி சொல்ல தயார்னு-வந்திடுவாங்க... நீதிக்கு நீளமான கைகள் உண்டு—போன தடவை தப்பிச்சுக் கொண்டீங்க... இந்த தடவை நீங்களும் உங்க மகனும் கம்பி எண்ண நேரும்!"

"அத்தனை தூரம் போய்ட்டா இந்த சதிகாரியோட வாழ்க்கை?" அமிர்தம் ஏளனமாகக் கேட்டாள்.

"எனக்கு இனி இந்த வாழ்க்கை தேவையில்லைங்க. எட்டுக் கோட்டை ஏறி நீங்க விவாதிச்சாலும், எனக்கு விடுதலை வேணும்னு நான் ஒரேயடியா சொல்லிடுவேன். இவங்க ரெண்டுபேரும் மனுஷர்கள் இல்லை. என் முதுகைப் பாருங்க காட்டறேன். முந்தாநாள் நெருப்பில் பழுத்த தோசைக் கரண்டியை வைத்து சுட்டிருக்கிறது தெரியும்-முதுகிலே நானே சுட்டுக்கொண்டேன்னு விவா

திக்க முடியாது. நான் தினமும் அலறித் துடிக்கிறது. உங்க இத்தனை பேருக்கும் தெரியும். நீங்கள் எல்லாம் புள்ளை குட்டி பெத்தவங்க. உங்க பெண்ணை இதுபோல யாராவது துன்புறுத்தினா உதவமாட்டீங்களா அம்மா... ஐயா. நீங்க யாராவது என்னை இப்பவே இங்கிருந்து அழைச்சுக்கிட்டு போயிடுங்கோ. இல்லாட்டா விடியறதுக்குள்ளே இவங்க என்னை கொன்னுடுவாங்க. எனக்கு மணவாழ்க்கை வேண்டாம். ஆனால் எல்லாவற்றையும் போல உயிரோட வாழணும்னு ஆசை இருக்கு. உசிர்மேலே ஆசை இருக்கு. காப்பாத்துங்க. காப்பாத்துங்க..." ஓங்கிய குரலில் குமுறி அழுதபடியே படபடத்தாள் மல்லிகா.

வாசல் கதவை திறந்தான் பாஸ்கரன். வராந்தாவிலே ஒரு பெரிய கூட்டம்.

"என்ன ஸார் இது? அக்ரமமாயிருக்கு. அமைதியா வாழ்ந்துகிட்டிருக்க எங்க நடுவிலே இப்படி ஒரு குடும்பம் வந்து ராத்திரி வேளையிலே சண்டை. சச்சரவுமா கலாட்டா செய்து. சே! சே!" என்றார் ஒருவர்.

"நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். இன்னிக்கு மறுபடியும் இந்த பெண்ணை இவங்க துன்புறுத்தினா- இந்த ஃப்ளாட்டு மனுஷா அத்தனை பேரும் புறப்பட்டு வந்து-அடிக்கிறவங்க கையை முதல்ல ஒடிச்சு கட்டி பாது-பிறகு போலீசைப் பத்தி கவலைப்படலாம்னு சொன்னேன்."

"இது ரொம்ப வெட்கக்கேடான சங்கதி" உறுமினார் மற்றொருவர்...

"நீங்க எல்லாரும் ஒட்டு மொத்தமா நாங்க செய்ததை ஆதரிக்க வந்திருப்பது பற்றி சந்தோஷம். இந்த பெண்ணை நான் என் வீட்டுக்கு [illegible] போகப் போறேன். இந்தம்மாவும் [illegible] செய்துகிட்டும்" என்றார் பசுபதி.

25/05/2011 22:08

''வீட்டுக்கு வெளியே காலை வச்சா அவளை நாங்க சும்மா விடுவோமா?'' கத்தினான் சுந்தரம்.

''மனைவி உனது சொத்தடிமையில்லை. அவ மேஜரான பொண்ணு. நாங்க இத்தனை பேர் சாட்சி சொல்ல இருக்கோம். மேலும் உங்க பழைய கேஸ் விவரம் வேறே இருக்கு. நாளைக்கு பத்திரிகையிலே வரதட்சணை விவகாரத்தால்...தன் மருமகளை அடித்து துன்புறுத்திய மாமியார்-தாயுடன் சேர்ந்து கொண்டு. தன் ஸ்கூட்டருக்கு மாமனார் பணம் தரவில்லை என்று முடியைப் பிடித்து சுவரில் மோதி மனைவியைத் துன் புறுத்திய கணவன் என்று ஊர்... பெயர்-ஆபீஸ்வேலை இத்யாதியுடன் விவரம் வந்துவிடும். உங்க மானம் நடுத்தெருவுக்கு வந்து நிக்கும். ரொம்ப அலட்டிக்க வேண்டாம்'' என்ற சாரதா கோபத்துடன் திரும்பி ''மிஸ்டர் பசுபதி, இந்த பெண்ணை அழைச்சிட்டு போய் உங்க பாதுகாப்பிலே வச்சக்கோங்க. நாளைக்கு போலீஸ் புகாருக்குப் பிறகு இவளை பத்திரமா இவ அப்பாகிட்டே கொண்டு சேர்த்துடுவோம்... அப்படியே அவருக்கு ஒரு புத்திமதியும் சொல்வோம். பெண்ணுக்கு கல்யாண வயது வந்துட்டதுன்னு-கண்களை மூடிகிட்டு ஒரு பாழும் கிணத்திலே தள்ளத் தேவையில்லை இந்த மாதிரியான பயங்கர மண வாழ்க்கையைவிட ஒரு பெண் தனியாகவே ஏதாவது வேலை செய்துட்டு வாழ முடியும்னு புரிஞ்சக்கோங்க...உங்க மத்த பெண்களை யாவது இந்த வகையில் காப்பாத்துங்கோன்னு சொல் வோம்.''

இவ்வளவு பேர் எதிரில் துணிச்சலாக மல்லிகா அழுத முகமும் கலைந்த கூந்தலும், அலுங்கிய புடவையுமாக வெளியேறியபோது அமிர்தம் ஆவேசம் வந்தவள் போலக் கத்தினாள்.

''விவாகரத்து செய்துவிட்டு என் பிள்ளை வேறே ஒருத்தியைக் கட்டிப்பான்? நானே வீட்டைவிட்டு

வெளியே போறதால, கொண்டு வந்த சீர் இத்யாதிகளை நாங்க கொடுக்க மாட்டோம்.''

''அம்மா அமிர்தம்... இப்போ காலம் மாறிப்போச்சு ஆண்களுக்கு மறு விவாகம் செய்துக்க எத்தனை உரிமை இருக்கோ அதுபோல பெண்ணுக்கும் இருக்கு. நீங்க கவலைப்படாதீங்க... கோர்ட் இருக்கு. வழக்கில் நியாயம் கூற நீதிபதி இருக்கார். சாட்சிகள் நாங்க இருக்கோம். வாங்கின சீர்... மத்த பணத்தையெல்லாம் உங்க ரெண்டு பேரையும் கக்க வைக்க முடியும்.''

''அம்மா ரொம்ப எகிறாதீங்க நாங்க ஒட்டு மொத்தமா சொல்றோம். இந்த பெண் குழந்தை இனி உங்களோட இருக்கக் கூடாது. இருக்கவிடப்போவதில்லை'' என்று கூட்டத்தினர் கத்தியதும் மல்லிகா சாரதாவை இறுக்கக் கட்டிக் கொண்டு வெளியேறினாள்.

திக்பிரமை அடைந்த அமிர்தம் கதவைப் படீரென்று சாத்திக் கொண்டாள். அதற்குபின் அந்தக் கதவு நாள் முழுவதுமே சாத்தியிருந்தது.

சில தினங்களில் அந்த ஃப்ளாட்டைவிட்டு சுந்தரமும் அவனது தாயும் வேறு இடத்திற்கு குடிபுகுந்து விட்டனர்.

வைத்தியரின் கிளினிக்-வக்கீல் வீடு...கல்லூரிகள் என்று சாரதா மல்லிகாவை அழைத்துக் கொண்டு அலைந்தாள். ஊரிலிருந்து வந்த அவளது தந்தை முதலில் அபவாதத் திற்கு பயந்தார். பின்னர் தன் மகள் மேல் ஏற்பட்டிருந்த காயங்களைப் பார்த்து அவள் அந்த விவாகத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதைப்பற்றி மறுப்பு தெரிவிக்கவில்லை...

ஒரு வருஷ காலம் ஓடிச் சென்றது... இருதரத்தாரும் சம்மதித்து விட்டதால்... கல ...
ரத்துக் கிடைத்து விட்டது.

25/05/2011 22:09

அந்த ஒரு வருஷ காலமும் அவள் சாரதாவுடன் தங்கியிருந்து மேலே முடிக்க வேண்டிய கல்லூரிப் படிப்பில் சேர்ந்து கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தாள். இனி கல்வியைத் தவிர தனக்கு வேறு கதி? துணை கிடையாது என்றதொரு ஆக்ரோஷமான உணர்வில் அவள் நன்றாகவே படித்தாள். விவாகரத்துக்குப்பின் ஒரு ஆண்டு தொடர்ந்து படித்துவிட்டு—இடையே டைப்பிங், ஷார்ட் ஹாண்ட் முதலியவற்றில் பயிற்சி பெற்றாள்.

5

மூன்று ஆண்டுகளுக்குப்பின் அவள் தன் கல்லூரிப் படிப்பையும் டைப்பிங் பரீட்சையையும் முடித்துவிட்டு.. சாரதாவின் உதவியுடன் தனக்கு தக்கதொரு வேலையை தேடிக்கொள்ள முயன்று கொண்டிருந்த சமயம்.

கிராமத்திலிருந்து தந்தை அவளைப் பார்க்க வந்தார். கொண்டுவந்த தார்வாழைக்காய்... கிச்சலி ஊறுகாய்.. வத்தல் வடகம் முதலிய சாமான்களை முன்னறையில் இறக்கிவிட்டு அவர் குலுங்கக் குலுங்க அழுதார்.

"இந்த விவாகரத்துக்கு பிறகு அடுத்தவ சங்கரிக்கு கல்யாணம் கூட மாட்டேங்குதே... நான் கிராமத்திலே வசிக்கிறவன்.. அபவாதத்தைத் தாங்கிக்க முடியலை" திணறினார்.

"இப்போ... என்ன செய்யணும்னு நினைக்கிறீங்க உட்காருங்க" என்று உபசரித்த சாரதாவுக்கு அந்தப் பெரியவரின் முகத்தில் தேங்கிக்கிடந்த துயரத்தின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அதுசமயம் வாயில்கதவின் அழைப்பு மணி அழுத்தமாக ஒலித்தது.

விரைவாக சென்று திறந்தாள். வெளியே பாஸ்கரன் நின்று கொண்டிருந்தான். இந்த சில ஆண்டுகளில் அதே

நகரத்தில் பாஸ்கரன் வசித்த போதிலும் காரணம் இன்றி அவன் சாரதாவைத் தேடிக் கொண்டு வந்ததில்லை.

தன்னால் ஒரு இளம் பெண்ணுக்கு எந்தவிதமான அவப்பெயரும் வரக்கூடாது என்பது அவனது எண்ணம்.

"சாரதா அம்மா நீங்க கேட்டிருந்த வேலையை எங்கள் அலுவலகத்திலேயே நான் மல்லிகாவுக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியும்.."

"அப்படியா சந்தோஷம். சம்பளம், சலுகை, இத்யாதிகளை விசாரித்தீர்களா?" மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டாள்.

"மல்லிகாவின் தகப்பனார் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கி சாமான்களுடன் வருவதைப் பார்த்தேன். இதுதான் சரியான தருணம்னு தோணித்து... மல்லிகாவுக்கு இந்த வேலை தேவையில்லை..." என்றான் புன்முறுவலுடன்.

"அப்படி சொல்லிட்டா அவ என்ன பண்ணுவா?" பெரியவர் திணறினார்.

"அதை விட ஒரு நல்ல வேலை அமைத்துக் கொடுக்க நான் விரும்பறேன். மல்லிகாவை நான் திருமணம் செய்துக்க ஆசைப்படறேன். அவளுக்கும் இந்த பெரியவருக்கும் உங்களுக்கும் மறுப்பு இல்லேன்னா இந்த கல்யாண மாதங்களிலேயே முதலில் பதிவுத் திருமணத்தை நடத்திக் கொண்டு பிறகு அருகிலிருக்கும் கோவிலில் உரிய முறைப்படி மணந்து கொள்ள விரும்பறேன். திருமணமாகியும் இவள் மணவாழ்க்கையில் ஈடுபடாத கன்னிப்பெண் என்கிறதுக்காக இந்த முடிவு அல்ல. மல்லிகா கொஞ்ச காலம் வாழ்ந்து விட்டிருந்தாலும் நான் இதே முடிவுதான் எடுத்திருப்பேன்... பெண் ஒரு விவாகத்திலே ஈடுபட்டு வாழ்ந்து விட்டால்... அவள் என்ன வீணாகிப்போன சரக்கா? இந்தக் கேள்வி[illegible] திருமணம் இல்லாமல் [illegible]

25/05/2011 22:09

செய்துகொள்ளும் ஆண் மகன் மட்டும் வீணாகிப் போக வில்லையா? இதெல்லாம் குறுகிய நோக்கத்தாரின் பத்தாம்பசலிக் கட்டுப்பாடுகள் — கோட்பாடுகள்... பெண் யாருக்கும் அடிமையல்ல-அவளுக்கு சரிசமமான அந்தஸ்து உண்டு. மல்லிகா! பெரியவரே! அம்மா! நீங்கதான் இப்போ பேசணும்'' என்றான் பாஸ்கரன்.

''என்ன பேசறது. எங்களுக்கு சம்மதம்னு, மகிழ்ச்சி யோட ஒப்புகிறோம். பாஸ்கர் நீ ரொம்ப நல்ல பிள்ளையப்பா'' சாரதா மகிழ்ச்சியில் ஆர்ப்பரித்தாள்.

''அம்மா இருந்திருந்தாலும் .. இதை வரவேற்றிருப் பாங்க... அவங்களுக்கு வரதட்சிணை, சீர் இத்யாதிகள் மேலே நம்பிக்கை இல்லை. ஒரு அன்பான பெண் வந்து குடும்பப் பொறுப்பை எத்துக்கிட்டா போதும்னு நினைச் சாங்க அவங்க. இப்போ அவங்க ஆன்மீகமாக வந்து ஆசீர்வதிச்சுக்கிட்டிருக்காங்க.''

''மல்லிகா, உள்ளே போ. சீக்கிரம் சமையலில் எனக்கு கை கொடு. இதுமாதிரியான மகிழ்ச்சியான சமயங்களில் முதலில் நான் எங்கள் வீட்டில் விருந்து கொடுப்பது வழக்கம். மல்லிகா பாதாம் பருப்பு, அந்த பச்சை டின்னிலே இருக்கு. கொஞ்சம் எடுத்து முதலில் ஊறப் போடு. பாதாம்கீரோட தடபுடலா நாங்க ரெண்டுபேரும் சமைக்கப் போறோம்... பெரியவரே சம்மதந்தானே —''

''சம்மதம். சாப்பிடத் தயார்!'' என்று கூறிவிட்டு அவர் சிரித்தார்.

முதல் முதலாக பலகாலத்துக்குப்பின் மல்லிகா மனம் விட்டு சிரித்தாள்.

அந்த சிரிப்பொலியில் சாரதாவும், பாஸ்கரனும் பங் கெடுத்துக்கொள்ள சாரதாவின் ஃபிளாட்டில் அன்று காலை ஏக சத்தம். ஆனால் மகிழ்ச்சியான குரலில் எழும்பிய சத்தம்.

★

உறவு சொல்லிக் கொண்டு...

1

ஸ்நானம் செய்த கூந்தலைத் துவட்டியபடியே முன்னறைப் பக்கம் வந்தாள் அருணா.

அவள் மகன் நிகில் தாத்தாவின் கிராப்புத் தலையைக் கலைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

அருணா தனக்குள்ளே மெல்ல சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவள் அப்பா மோகனசுந்தரம் பெயருக்கேற்ப தோற்றம் கொண்டவர். படிய வாரிய கிராப்பு-செக்கச் சிவந்த நிறம், உயரமும் கம்பீரமும் கொண்ட எடுப்பான உருவம். கலகலப்பான பேச்சு.

வியப்பென்ன? சென்னையில் அட்வொகேட் மோகன சுந்தரம் என்றாலே தனிக் கவர்ச்சி என்னும் அளவிற்கு அவர் பிரசித்தமானவர்.

''என்ன சிரிக்கிறேம்மா''—அப்பா கேட்டபடி பேரனை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டார்.

''போக்கிரிப் பயலே என்ன செய்றே? ஒரு காலத்தில் உன் தாத்தாவோட தலைமுடியில் ஒரு இழைகூட யாரும் தொட முடியாதே!...தப்பித் தவறி யாராவது கையால் இடிச்சுட்டாக்கூட கடுமையா
என்னடான்னா நீ அவர் தலைமுடி
கிறாயே!''-சிரித்தாள் அருணா.

25/05/2011 22:09

"அது அந்தக் காலம்... இப்போ நான் தாத்தாவாகிட்டேனே! எல்லாம் நரைச்சு." பெரிதாக சிரித்தார்.

தாத்தாவாகி விட்டதாலே அப்பா தனது அலங்காரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளவில்லையே!

அந்தநாள் போலவே வெளியே கிளம்பும்போது சில்க் ஜிப்பா பட்டு வேட்டியில் லேசான சென்ட் மணம் கமழ 'ஜம்' என்றுதானே புறப்படுகிறார்.

பார்க்கிறவர்களுக்கு "ஆசாமி சின்ன வயசிலே மைனராத் திரிஞ்சிருப்பான் போலிருக்கே!" என்ற நினைப்பை தானே ஏற்படுத்துகிறார்.

ஆமாம், அப்பா எப்பொழுதுமே தடபுடல் அலங்காரத்தில்தான் வாழ்ந்தவர். திடீரென்று இப்போது பழக்கத்தை மாற்றிக் கொள்ள முடியுமா?

நுங்கம்பாக்கம் நெடுஞ்சாலையில் வெள்ளை வெளேரென்ற சுற்றுச் சுவருடன் பெரிய தோட்டத்திற்குள் பொதிந்து கிடந்த அப்பாவின் பங்களா மிகவும் அழகானது. அமர்க்களமானதும் கூட.

கேட்டருகே காக்கிச் சட்டை காவலாளி. வழுவழுப்பான நடைபாதை. இரு மருங்கிலும் பூஞ்செடிகள். அகலத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்த கேட்டின் வழியாக சதா கார்கள் வந்தவண்ணம் இருக்கும். வாயிலின் முன்னாலிருந்த வராந்தாவில் ஓயாது ஒழியாது பார்க்க வரும் கும்பல்.

காலை வேளை. பலகாரம் முடித்ததும் முன்பக்கத்து ஆபீஸ் அறைக்குள் அப்பா நுழைந்துவிட்டால் டைப் இயந்திரத்தில் டபடப சப்தம் ஓயாது தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்.

மோகனசுந்தரம். அவனுக்கு என்னப்பா? ரெண்டு பக்கத்து சட்டைப் பையிலும் பணத்தை அள்ளி அள்ளித் திணிக்கக்கறான்.

என்று இதர வக்கீல்கள் பொருமும் அளவிற்கு மிகச் சிறந்த வழக்கறிஞராக விளங்கியவர்.

அருணாவுக்கு அப்போதெல்லாம் அப்பாவைப்பற்றி பெருமை. சாயலில் அவள் அப்பாவைப் போலிருப்பதைப் பற்றி பிறர் சொல்லக்கேட்டுப் பூரித்துப் போவாள்.

அம்மா தோற்றத்தில் மிகவும் சாதாரணமாகத்தானிருந்தாள். அம்மா வழி பாட்டன் பிரபல வழக்கறிஞராக விளங்கிய காலத்தில் அப்பா அவரது ஜூனியராக அமர்ந்திருந்தார்.

ஏழைப்பையன், சொந்தபந்தம் இல்லாத தனிக்கட்டை. நம் ஒரே பெண்ணைக் கொடுத்து வீட்டோடு மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொண்டால்...? என்ற கணிப்பில் மோகனசுந்தரத்தை அவர் தமது மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொண்டு விட்டிருந்தார்.

இதை அப்பாவே வேடிக்கையாக அவளிடம் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார். "உன் தாத்தா உன் அம்மாவை என் தலையில் கட்ட எப்படி காக்காய் பிடித்தார் தெரியுமா?"

அப்பாவுக்கு சங்கீதம், நாடகமென்றால் உயிர். அந்தக் காலத்தில் அமெச்சூர் நாடகக்குழு ஒன்றில் நடித்துப் பெயர் வாங்கியவர். தொழிலிலும் ரொம்ப பிரசித்தி பெற்றவர். வெளி உலகில்... அவனா... பெரிய லேடீஸ் மேனாச்சே! நீர் கவனித்துப் பாரும். அவன்கிட்ட வர்ற கட்சிக்காரர்களே பாதிப்பேர் பெண்கள்தான். [illegible] இருந்தது உண்மை.

அருணா தன் குழந்தைப் பருவத்தில் அப்பாவுடன்தான் அதிக நெருக்கம் கொண்டிருந்தாள்.

25/05/2011 22:09

கம்பீரமான அப்பா-அழகாக ஆங்கிலம் பேசக்கூடிய அப்பா. காந்தம்போல பிறரைக் கவரக்கூடிய அப்பா. என்று அவரைப்பற்றி ரொம்பவே பெருமைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அம்மா, அவளைப் பொறுத்தவரை சமையலறையில் சதா இரண்டு சமையல் உதவி ஆட்களுடன் விருந்து படைப்பவள் என்ற கருத்தில் ஊறிப்போய் விட்டிருந்தாள்.

கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்து வீட்டோடு அவள் ஒரு சில மாதங்கள் தங்க நேர்ந்தபோதுதான் அம்மா என்ற பொறுமையின் சிகரத்தைத் தொட்டுப் பார்க்க முடிந்தது.

அப்பாவின் நடத்தையைப் பற்றி அப்போதுதான் லேசாக அவளுக்குத் தெரிய வந்தது.

ஒரு நாடக நடிகையுடன் அவர் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அதனால்தான் அம்மா அடிக்கடி அழுது வீங்கிய கண்களுடன் காணப்பட்டாள் என்ற விவரம் புரிந்தது.

என்னென்னவோ எண்ணி இதயத்தின் உயரத்திலே அப்பாவை வைத்து பூஜித்தவள். இலட்சியங்களுக்கு முதலிடம் தரும் இளமைப் பருவம். உண்மை கசப்பாக அருவருப்பாக... முன்னால் நின்றபோது அவள் அதிர்ந்து போனாள்.

உள்ளத்தின் உயரத்திலிருந்த அப்பா, தலைகுப்புற விழுந்து பொடியாகிப் போனார்.

ஆனாலும் அவளால் அப்பாவை ஒரேயடியாக வெறுக்க முடியவில்லை. பாசத்தைப் பொழிந்து அவளை என்றும் தமது அருமை மகளாக அன்புத் தளையால் கட்டி வைத்திருந்தார்.

''அம்மா பசிக்குது...'' கீச்சுக்குரலில் கத்தினான் நிதில்.

''என்னம்மா குழந்தைக்கு இன்னுமா ஒண்ணும் சாப்பிடத் தரலை...'' அன்புடன் கடிந்து கொண்ட மோகனசுந்தரம் பேரனை வாரிக்கொண்டு எழுந்தார்.

''உங்களுக்குத்தான் மூட்டு வலி அதிகமாயிட்டதுன்னு சொன்னீங்கல்ல. அவனைத் தூக்கிட்டு நடந்தா சிரமப்படுவீங்களே. கீழே அவனை விடுங்கோ...'' அதட்டினாள் மகள்

''அது கிடக்கட்டும்...இன்னி காலையிலே என்ன டிபன்? இட்லியா பேஷ் பேஷ் சாம்பாரோட சம்பந்தி சட்டினியும் தயாரிச்சிருக்கியா...'' பச்சைக் குழந்தை போல அப்பா சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு சாப்பாட்டறைப்பக்கம் பேரனுடன் நடந்தார்.

அருணா... லேசான சிரிப்புடன் அவரைத் தொடர்ந்தாள்.

அப்பா சாப்பாட்டிலும் பெரிய ரசிகர்.

பேரனை அருகில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்த அப்பா இட்லிகளைத் தாமே எடுத்துத் தட்டில் வைத்துக் கொண்டார்.

கிண்ணத்திலிருந்து நெய்யை தாராளமாக அவர் அவைகளின் மீது வார்த்துக் கொள்வதைக் கண்ட மகள் துவாலையை நாற்காலிமீது மடக்கிப் போட்டுவிட்டு விரைந்து வந்தாள்.

''என்னப்பா இது...டாக்டர் [illegible] சொன்னதை ரொம்ப அதிகமாகவே [illegible] கொலஸ்ட்ரால் ஏறிடுமே'' ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

25/05/2011 22:09

''அனாவசியமா வியாதிகளை என் தலையில் கட்டாதே ...டாக்டர்களுக்கு வேறு வேலையே கிடையாது. இது கூடாது அது சாப்பிடறது தப்புன்னு சொல்லிக்கிட்டே போவாங்க. நெய் சாப்பிட்டதாலோ சர்க்கரையை அதிகம் சேர்த்துக்கிட்டதாலோ ஒருத்தன் செத்திட மாட்டான்... காலம் வந்தா தானா போவான். நான் இந்தப் பொடிப் பயலுக்கு கல்யாணம் செஞ்சு வச்சு அவனோட பிள்ளையை மடியில் வச்சு கொஞ்சறவரை இருப்பேன். ஆரோக்கியமாயும் இருப்பேன்.''

''நீங்க ஆரோக்கியமா, சுகமா நீண்ட காலம் வாழணும் என்கிற ஆசையினாலேதானே உங்களை பெங்களூருக்குக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துட்டேன். சாம்பார் போட்டுக்கோங்க அப்பா'' உபசரித்தாள் மகள்.

இட்டிலியைப் பிட்டு சர்க்கரையில் தோய்த்து பேரன் வாயில் ஊட்டியபடி கேட்டார்.

''மாப்பிள்ளையையும் கூப்பிடு. ஞாயிற்றுக்கிழமைன்னா மெள்ளத்தான் பலகாரம் சாப்பிடணுமா? அந்தக் காலத்திலேயிருந்து எனக்கு ஒரே பழக்கம். விடியு முன்னாலே எழுந்திடணும். சீக்கிரம் பல் துலக்கி குளிச்சிட்டு சுத்தமான உடையில் வந்து உக்காந்துடணும். டாண்னு அஞ்சு மணிக்கு காபி சாப்பிடணும். எட்டு மணிக்கு காபி பலகாரத்தை முடிச்சிட்டு கேஸ்களை கவனிக்க ஆபீஸ் அறைக்குப் போயிடணும். எனக்கு எல்லாம் நேரத்தோட செய்யணும். என்ன? அப்பா எப்ப பார்த்தாலும் தொண தொணங்கிறாரேன்னு நினைக்கிறியா? தலைமுறை இடைவெளியாலே நமக்குள்ளே தகராறு ஏற்படக் கூடாதுன்னுட்டுதான் நான் கீழேயே இருந்துக்கிறேன்னு சொன்னேன்.''

புன்னகைத்தார் மோகனசுந்தரம்.

2

அவர் வசித்ததுகள் மாடியும் கீழுமாக இரு பகுதிகளைக் கொண்ட தனி பங்களா.

அல்சூர் ஏரிக்கரை அருகே ஒரு காலத்தில் அப்பா வாங்கிப் போட்ட இடம்தான். அவளது திருமணத்தின் போது அதை அவளுக்குப் பரிசாகத் தந்து விட்டிருந்தார். இரு பெரும் ஃபிளாட்டுகளாக அவளது கணவன் அதைக் கட்டி முடித்து விட்டிருந்தான்.

எலக்ட்ரானிக் நிறுவனத்தில் உயர்தர என்ஜீனியராக ரமேஷ் பங்களூரில் வேலைக்கமர்ந்திருந்தான்.

கீழ் ஃபிளாட்டை ஏதாவது ஒரு அலுவலகத்திற்கு வாடகைக்கு விடவேண்டும் என்பது அவனது எண்ணம்.

அவளது எண்ணம் வேறாக இருந்தது. வாடகைக்குத் தர அவள் இணங்கவில்லை.

அருணாவுக்குத் திருமணமாகிய சில மாதங்களில் அம்மா படுக்கையில் விழுந்துவிட்டாள். டாக்டர்கள் கைவிட்டு விட்டனர் எனத் தெரிந்ததும், அவசரமாக தாயைக் காண ஓடிவந்தாள் மகள். அவள் மிக அதிர்ந்து போனாள். எண்ணையாட்டும் எந்திரம் போலத் தடையின்றி சதா வீட்டில் வளைய வந்தவள்... குடும்பத்தை நிர்வகித்துக் கொண்டு வந்த அம்மா கிழிந்த நார் போல மிகவும் பலவீனமான நிலையில் கட்டிலில் கிடந்தாள்.

தாயின் வாழ்க்கை இன்னும் சில நாட்களேதான் என்ற உண்மையை அறிந்து கொண்டபோது அவள் துயரத்தில் உருகிப் போனாள். ம[illegible] நெருங்கிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு [illegible] வேண்டியது தன் கடமை என்று உணர்ந்து தாயைவிட்டு ஒரு கணம்கூட அகலாது அவளைக் கட்டிக்காத்தாள்.

25/05/2011 22:10

ஒருநாள் அம்மா அவளை அருகே அழைத்து மெல்லிய குரலில் கூறினாள் ''இனிமே நான் பிழைக்க மாட்டேன். அதுக்கு முன்னாடி உன்கிட்ட பேசணும் அருணா.''

''நீங்க பிழைச்சு எழுந்திருக்கப் போறீங்க... எங்களோட பங்களூருக்கு வரப் போறீங்க. வீணா எதுவும் பேசாதீங்கம்மா... ''மகள் துயரத்துடன் குழைந்தாள்.

''நான் சாகறதுக்குப் பயப்படலை அருணா. அது எனக்கு ஒரு வகையில விடுதலைன்னு நினைக்கிறேன். என்னப் போல வாய்மூடி மௌனமா... அடிமையா நீ வாழக் கூடாது. உன் உரிமையை நீ விட்டுத்தராது கெட்டிக் காரியா... புத்திசாலியா இருக்கணும். நான் ஏமாந்தது போதும்''—அம்மாவின் கண்களில் நீர் வழிந்தது. குரல் தடுமாறியது.

பதைபதைப்புடன் அருணா அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தாள். ''அம்மா இந்தச் சமயம் நீங்க மனதை அலட்டிக்கக் கூடாது. உங்க நோவுக்கு இது நல்லதில்லை''-கடிந்து கொண்டாள்.

''இதைச் சொல்ல எனக்கு வேற சமயம் கிடைக்காது அருணா. இப்படி உட்கார்''... தாயார் அவளது கையை மெல்லப் பிடித்து கட்டிலின் ஓரத்தில் அமர்த்திக் கொண்டாள்.

''உங்கப்பாவுக்கு நான் மனைவிதான். நீ பிறக்கும் வரைதான் அந்த ஸ்தானம் இருந்தது. அதற்குப் பிறகு நான் இந்த வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாகி விட்டேன். அவர் என் கணவர்தான். ஆனால் நான் மட்டும் மனைவியில்லை'' அவளது உதடுகள் நடுங்கின.

''அதற்காக நான் மற்ற பெண்ணைக் குற்றம் சொல்ல மாட்டேன். நான் சீதையைப் போல் வாழ்ந்தேன். அவ

ரும் ராமனாக வாழக்கூடாதான்னு நான் ஏங்கினேன். தவறு செய்தவர் என் கணவர். அதுக்காக நான் அந்தப் பெண்ணை நொந்துக்க முடியுமா... என்னைப் போல அவளும் ஒரு பெண் தானேன்னு பேசாம இருந்துட்டேன். எனக்குப் பிறகு உங்கப்பாவை இங்கே விடாதே. பங்களூரில் கொண்டு வச்சுக் கொள்ளியா.''

அவளது மறைவுக்குப் பிறகு அப்பாவின் வாழ்வில் பலர் புகுந்து விடுவார்கள் என்று அம்மா முன்னெச்சரிக்கையாக சொல்கிறாளோ?

''கட்டாயம் அப்பாவை நான் பார்த்துக்கிறேன்.'' அருணா வாக்குறுதி அளிக்க, அம்மாவின் ஆவியும் அடங்கிப் போயிற்று. அதன் காரணமாகத்தான் தனது வீட்டின் மேல்பகுதியில் வாடகைக்குவிட வெகுவாக மறுத்து விட்டிருந்தாள்.

அருணா அவளது பெற்றோர்களுக்கு மிகவும் காலங் கடந்தபின் பிறந்த பெண். அதனால் அவள் கணவனுடன் வாழத் தொடங்கியபோதே அப்பாவுக்கு வயதாகி விட்டிருந்தது. ஆனாலும் பிடிவாதமாக மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேல் அவர் தன்னந்தனியாகத் தமது தொழிலை கவனித்துக் கொண்டு சென்னையிலே தங்கி விட்டிருந்தார். ஒரு நாள் காலை—தமது கட்சிக்காரர்களின் கேஸ் கட்டுகளை பரிசீலனை செய்து கொண்டிருந்த சமயம்... தாங்க முடியாத நெஞ்சு வலியில் மயங்கி ஆபீஸ் அறையில் சாய்ந்து விட்டார். மாரடைப்பு உடனே வரவும், தொலைபேசியில் கணக்கர் கொடுத்த தகவலைக் கேட்டு அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தாள் அருணா.

மருத்துவமனைக்கும் வீட்டுக்கும் நடையாக நடந்த போதுதான் அருணா அந்த முடிவுக்கு வந்தாள்.

சம்பாதித்ததுபோதும் இனி [illegible] இருக்க வேணும். சென்னையில் தங் [illegible]

25/05/2011 22:10

மாட்டார். அம்மாவுக்குக் கொடுத்த வாக்குப்படி அவரை பக்கத்திலேயே வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்து விட்டாள்.

லேசில் அப்பா ஒப்புக்கொள்ள வில்லை.

மகாராஜன் போல தன் வீட்டில் சகல சுகத்துடன் சுதந்திரமாக வாழ்ந்தவர் தமது கடைசி காலத்தில் மாப் பிள்ளை வீட்டில் ஒண்டிக் கொள்வதா?... அவருக்கு விருப் பமே இருக்கவில்லை. அருணாவின் கண்ணீருக்கும், மாப் பிள்ளையின் வேண்டுகோளுக்கும் கடைசியில் மசிந்து போனார். மேலும் அவருக்கு தமது அருமை பேரப்பிள்ளை நிகிலைப் பிரிந்து இருக்க மனம் இல்லை.

மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பி வந்து வீட்டில் ஓய் வாக இருந்த அந்தச் சில நாட்களில் தனது மழலைப் பேச்சால் தாத்தாவை வெகுவாக மயக்கி விட்டிருந்தான், நாலு வயதை எட்டிக் கொண்டிருந்த நிகில் என்ற நிகிலன்.

அப்பா அவளுடன் தங்குவதற்கு ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் ஒரு நிபந்தனையை விதித்திருந்தார்.

தற்காலிகமாகத்தான் அவர் சென்னையை விட்டு பெங்களூருக்கு வருகிறார். கீழ் ஃப்ளாட்டில்தான் அவர் தங்கியிருப்பார். சாப்பாட்டுக்கு மட்டுமே மாடிக்கு வரு வார். குளியலிலிருந்து மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் அவர் கீழ் ஃப்ளாட்டில் தங்கியிருப்பார். அதற்கு அவர் கொடுக் கும் வாடகையை மகள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது நிபந்தனை.

''இது உங்க வீடு. நீங்க கொடுத்த சொத்து. மகள் கிட்டே தகப்பன் வாடகை கொடுத்தா வசிப்பது-'' அருணா தர்க்கம் செய்தாள். அப்பாவின் பிடிவாதம் அவளுக்குக் கோபத்தையும் வேதனையையும் தந்தன.

''தாயும் மகளுமானாலும் - வாயும் வயிறும் வேறு. கட்டடம் கட்ட நிலத்தைதான் உனக்கு வாங்கித் தந் தேன். வீடு உன் கணவன் கட்டியது. அதனால், வாடகை கொடுத்து நான் குடியிருப்பதுதான் முறை''-சட்டம் பேசி னார் அப்பா.

''வாடகை வேண்டுமானால் கொடுங்கோ. அது உங்க பிரியம். ஆனால் சாப்பாட்டுக்கு என்று எனக்குப் பணம் தந்து என்னை அவமதிச்சுடாதீங்க அப்பா. அந்தக் கொடுமையை என்னால் தாங்க முடியாது''-என்று அருணா கண் கலங்கியபோது மோகனசுந்தரம் மௌனமாகப் புன்னகைத்தார்.

''பயப்படாதே அம்மா... அப்படியெல்லாம் நான் நடந்துக்க மாட்டேன்''-என்று வாக்குறுதி கொடுத் தார்.

அப்பாவை அழைத்துக் கொண்டுதான் மகள் பட்ட ணத்தை விட்டுத் திரும்பினாள்.

3

ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாகி விட்டிருந்தது. மாப் பிள்ளை- மாமனார் உறவு மிகவும் சுமுகமாகவே தொடர்ந்தது. காலை-மாலை- இரவு இந்த மூன்று வேளை மட்டும் சாப்பிடும்போது அவர் அவர்களுடன் கூட கலகலப்பாகப் பேசிப் பழகினார். மற்ற நேரத்தில் தாமுண்டு- தமது ஃப்ளாட் உண்டு என்று தனிமையில் இருந்தார்.

மாலை வேளைகளில் சிறிது நேரம் பேரனுடன் தோட்டத்திற்குள் வளைய வந் [illegible] தாத்தாவைத் தேடிக் கொண்டு ஓ [illegible] வாரி அணைத்துக் கொஞ்சினார். பட்டும் படாமலும்

25/05/2011 22:10

அவர் தன் மகளின் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்தார். அதே சமயம் சுதந்திரமாகவும் இருந்தார்.

சாப்பாட்டிற்கு பணம் தந்து உன்னை வேதனைப் படுத்தமாட்டேன் என்று சொன்னார். ஆனாலும் கடைத் தெரு பக்கம் காலார போய் விட்டுத் திரும்பும் போதெல்லாம் பழங்கள் பிஸ்கெட்டுகள் எதையாவது வாங்கிக் கொண்டு வந்து சாப்பாட்டறை மேஜைமேல் வைத்து விடுவார்.

''என்னப்பா இதெல்லாம்''...என்று மகள் கோபித்தாள்.

''உனக்கு வாங்கிட்டு வரலையே-என் பேரனுக்கு வாங்கிட்டு வந்தேன்'' என சமாதானம் சொல்வார்.

ரமேஷ் மிக்க அன்பான கணவன். அவன் தன் மாமனாரிடம் மிகவும் கௌரவமாக நடந்து கொண்டான். எரிச்சலூட்டும் அவரது விருப்பு வெறுப்புகளைச் சகித்து கொண்டான்.

அவரது அபிப்பிராயங்களும், அரசியல் கொள்கைகளும் மிகவும் மாறுபட்டவைகளாகத்தான் இருந்தன. மாமனாரும் மருமகனும் உணவுக்குப் பின் உட்கார்ந்து சிறிது நேரம் பேசுவது வழக்கம். ஊர் விஷயங்களை அலசிக் கொண்டிருக்கும்போது... அபிப்பிராய பேதமேற்பட்டு ரமேஷ் கோபவசப்படுவதுண்டு. கணவனது குரலில் சிறிதளவு கடுமை தொனித்தாலும் அருணா உள்ளேயிருந்து ஓடிவந்து விடுவாள். மெல்ல தோளைத் தட்டி அவனுக்கு ஞாபகமூட்டுவாள். உடனேயே தணிந்து போய்விடுவான் ரமேஷ். ஆனாலும் உள்ளூர மாமனாரை அவன் சிறிது வெறுக்கத்தான் செய்தான்.

எக்கச்சக்கமான பணம். அத்தனையையும் மகளுக்குத் தான் விட்டுப் போகப் போகிறார். அதனால் மருமகன்

அவரது அடிமையென மனிதன் நினைக்கிறார். அகம்[illegible]பாவம் பிடித்தவர் என்று அவரைப்பற்றி ஒரு கணிப்பு [illegible]அவனுக்கு. அருணாமேல் அவனுக்கிருந்த அதீதமான [illegible]அன்பினால் அவன் கட்டுண்டு இருந்தான். ஒரு சுமுகமான [illegible]சூழ்நிலையை உண்டாக்கி விட்டிருந்தான்.

ரமேஷ் குளித்து மாற்றுடையணிந்து கொண்டு மெள்ள [illegible]மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்து காப்பி பலகாரம் சாப்பிடக் [illegible]கலந்து கொண்டான்.

''வாப்பா-உட்கார். இன்னிக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை வேலைக்கு ஓடணும் என்கிற அவசியமில்லே. அதனாலே கொஞ்சம் அதிகமா தூங்கிட்டியா-'' சிரித்தபடி கேட்டார்.

ரமேஷிற்கு சுருக்கென்றுதான் பட்டது. அதை அவன் [illegible]காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

''வெகுநேரம் படிச்சுக்கிட்டு உட்கார்ந்திருந்தேன் அதனாலே'' முடிக்காது சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

அது சமயம் வாசல் அழைப்பு மணி அழுத்தமாக ஒலித்தது. கதவைத் திறந்தாள் அருணா. கேட்டைக் காவல் செய்த கூர்க்கா சலாம் அடித்தான்.

''க்யா ஹை?''

''ஏக் லட்கி ஆப் கோ தேக்னே கோ ஆயிமாஜி''

ஒரு பெண்! அதிலும் இந்தக் காலையில்-வியப்புடன் அவள் தலையை அசைத்ததும் கூர்க்கா படியிறங்கிச் சென்றான்.

சிறிது பொழுதில் அழகான இளம்பெண் ஒருத்தி அவளைவிட கொஞ்சம் சிறியவள[illegible] யேறி வராந்தாவைத் தாண்டி [illegible]

25/05/2011 22:10

சேலையில் கொடிபோல மிகவும் எழிலுடன் அசைந்து அருகில் வந்தாள். முன்பின் அறிமுகமில்லாத இந்த அழகி யார்? எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறாள்? ஒரு வேளை வீடு தவறி வந்திருப்பாளோ?

''குட் மானிங். மிஸ்டர் மோகனசுந்தரம் இங்கே தானே இருக்கார்?'' இனிமையான குரலில் கேட்டாள்.

''ஆமாம்! உள்ளே வாங்கோ உட்காருங்க. நீங்க யார்னு தெரியலையே.''

வந்தவள் அருணாவைத் தாண்டி உள்ளே வந்து புகுந்து வரவேற்பறை சோபாவில் சொகுசாக சாய்ந்து கொண்டாள்.

''நீங்க யார்னு'' அருணா மறுபடியும் நினைவு படுத்தினாள்.

''நான் அவரோட மகள்'' என்றாள் அலட்சியமாக அந்தப் பெண்.

திடுக்கிட்டுப் போனாள் அருணா. நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. கோபமும் வியப்பும் ஒருங்கே எழுந்தன. ''மகளா?''

''ஆமாம் மாதவியின் மகள் சோபனா வந்திருக்கிறேன். அப்பா எங்கே? ...'' என்றாள் உரிமையுடன்.

அருணா அதிர்ந்து போய் நின்றாள்.

4

மோகனசுந்தரம் முன்னறைக்குள் வந்தார்.

எழுந்து நின்ற பெண்ணை காலோடு தலைவரை உற்றுப் பார்த்தார்.

''அப்பா!'' என்று அன்பொழுகக் கூறிக்கொண்டு அருகில் வந்து நின்றாள்.

''என் பேர் சோபனா அப்பா!'' என்றாள் இனிய குரலில்.

மாதவி உயிர் பெற்று முன்னால் நிற்பதைப் போன்றதொரு திகைப்பில் அவர் உடல் பதறியது.

சுருண்ட முடியும், கூர் மூக்கும், பளபளத்த கண்களும் கோதுமை நிறத்தில் அழகோவியமாக நின்ற அந்தப் பெண்ணை வியப்போடு மறுபடியும் பார்த்தார்.

அவருக்கு மூச்சுத் திணறியது. தமது கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. அப்படியே மாதவியின் சாயல்...

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் அவருக்குத் தெரிந்த பதினெட்டு வயது மாதவியை மீண்டும் சந்திப்பது போன்ற பிரமையில் ஆடிப் போனார்.

''எனக்கு உங்களைப் பற்றிய விவரம் ரொம்ப நாள் தெரியாதிருந்தது. அம்மா உண்மையை மறைச்சு வச்சிருந்தாங்க. இறந்து போறதுக்கு முந்திதான் சொன்னாங்க. உங்கப் புகைப்படத்தைக் காட்டி அறிமுகம் செய்து வச்சாங்க-எனக்கு எதாச்சும் கஷ்டம் ஏற்பட்டா உங்களை உடனடியா தொடர்பு கொண்டு உதவியை நாடணும்னு சொல்லிட்டுப் போனாங்க'' தழதழுத்தாள் சோபனா. முத்துக்களைப் போல கண்ணீர்த் திவலைகள் கன்னத்தில் உருண்டு நெஞ்சை நனைத்தன.

''அழாதேயம்மா! உட்கார்'' அன்புடன் அவளைப் பிடித்து நாற்காலியில் இருத்தினார். தமது கைக்குட்டையால் கண்களைத் துடைத்து விட்டார்.

''அப்பா! என்னை உங்களோடு வச்சு காப்பாத்த மாட்டீங்களா? சிறு வயதிலே நான் உங்ககூட இருந்து வளரப் பாக்கியத்தை பெறவில்லை. [illegible] இறந்து போனாருனு அப் [illegible] கிட்டிருந்தேன். ஆனாலும் [illegible]

குழந்தைகளுக்கும் இருக்கும் அப்பா எனும் உறவு மனிதர் நமக்கில்லையேன்னு ஏங்கி பலமுறை தவிச்சிருக்கு. இறந்து போனதாக சொல்லப்பட்ட என் அப்பாவை நினைச்சு எத்தனை தடவை அழுதிருக்கேன். இந்த வகையில் அம்மா செய்தது மாபெரும் பிசகு. மறைந்சு போனவங்களைப் பத்தி கடுமையாப் பேச நான் விரும்பலே. அப்பா!...'' படபடவென்று பேசிய ஷோபனா முதலில் குழைந்தாள்.

''என்னம்மா!'' கேட்டபடி அருகில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

''இனியாகிலும் நான் உங்களோட வாழ முடியுமா? அந்தப் பாக்கியத்தை எனக்குத் தருவீங்களா?'' விசும்பினாள் அவள்.

''அழாதேம்மா! மாதவியை நான் ரொம்ப நேசித்தேன். அவ மகளான உன்னை கண்கலங்கி அனாதையாகத் திரிய அனுமதிக்க மாட்டேன். ஆமாம்! மாதவி ஏன் இந்த சங்கதியை முன்னதாகச் சொல்லியிருக்கக் கூடாது?''

''அதுதான் அப்பா எனக்கும் பெருத்த மனக்குறை! திருமணமில்லாத தொடர்பிலே பிறந்த பெண் என்று அம்மாவுக்கு என்னைப் பற்றி வெட்கம். என் பிறப்பையே உங்களுக்குத் தெரியாம மூடி மறைச்சு வச்சுட்டாங்க. நல்லா நினைவு கூட்டிப் பாருங்கப்பா. சுமார் பத்தொன்பது வருஷத்துக்கு முந்தி அம்மா உங்களை விட்டு ஒரு வருஷ காலம் பம்பாயிலே இருந்தாங்க இல்லையா?''

லேசாக முறுவலித்தார் மோகனசுந்தரம்.

அந்தச் சம்பவம் உண்மைதான். மாதவி அவரிடம் மனத்தாங்கல் கொண்டு ஓராண்டுக் காலம் பிரிந்து இருந்தாள். அந்த ஓராண்டுக் காலம் யுகமாக நீண்டு கனத்து

அவரை ரொம்பவே வருத்தியது. முடிவில் தமது பிடிவாதத்தைத் தளர்த்திக் கொண்டு தானே சென்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். அந்தப் பிரிவிற்குப் பின் அவர்களது அன்பு அதிகமாகியது. அபிப்பிராய பேதமே இன்றி மீதி நாட்களை ஒற்றுமையாகக் கழித்தனர். மாதவியைப் போல மென்மையான உள்ளமும், பாசமும், நேசமும் கொண்ட பெண்ணை அவர் இனி வாழ்விலே சந்திக்க சாத்யப்படுமோ?

தொண்டையைத் துயரம் அடைப்பதை உணர்ந்தார். லேசாகப் பனித்த கண்ணீரை ஒதுக்கிக் கொண்டார்.

''எனக்குத் தெரியாம நீ எப்படியம்மா வளர்ந்தே! மாதவி செய்தது பெரிய அநியாயம்'' என்றபடி நெற்றிமீது புரண்ட அவளது கூந்தலை அன்போடு தமது கரத்தால் ஒதுக்கி விட்டார்.

''ஐந்து வயதுவரை என்னை அம்மாவின் சிநேகிதி வளர்த்தாங்க. அதற்குப் பின்னாடி என்னை கான்வென்ட் படிப்பில் போட்டு ஹாஸ்டலிலேயே தங்க வச்சுட்டாங்க. லீவு நாளைக்கு அப்பப்போ வருவேன். ஆனால் ஒரு தடவை கூட நான் உங்களை எங்கள் வீட்டில் சந்தித்ததே யில்லை. என் படிப்பு முழுவதும் பம்பாயிலே பூர்த்தியாச்சு. அம்மா இறக்கும் தருவாயில்தான் நான் கூட இருக்க முடிந்சது... அப்போகூட நான் உங்களை சந்திக்க இயலவில்லை.''

அந்த நினைவு அவரை மீண்டும் கண்கலங்கச்செய்தது. அவரது உயிருக்கு இனிய மாதவி நோய்வாய்ப்பட்டு படுக்கையாகிவிட்டபோது அவர் வெளிநாட்டு சுற்றுலாப் பயணமொன்றை மேற்கொண் [illegible] வந்தபோது அவள் இருக்கவில்லை.

25/05/2011 22:11

விருந்த அவள் வீட்டில் தூரத்து உறவினர் தங்கசாமி தங்கியிருந்தார். அவர்தான் அவளது அண்ணன் என்கிற முறையில் அவளது இறுதிக் கடனை நிறைவேற்றியவர். கொஞ்ச நாளில் அவரும் இறந்து போய் விட்டார். அந்த வீடு மாதவிக்கு அவர் வாங்கித் தந்தது. உயிரோடு அவள் இருக்கும்வரை அனுபவித்து விட்டு அவளுக்குப் பின் அது அவரைச் சேர்ந்து விடும் என்ற நிபந்தனை. அந்த வீட்டை அவர் உடனடியாக விற்று விட்டிருந்தார். அவளது ஆரோக்கியம் சீர்குலையத் தொடங்கிய ஆரம்ப நாளிலேயே அவள் தன் நகைகளை அவர் அருணாவுக்குத் தந்து விடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

''மாதவி உன்னைப் பற்றிய சங்கதியைச் சொல்லாது ஒளித்து வைத்ததோடு உனக்கு பெருத்த அநீதி இழைத்து விட்டிருக்காளே அம்மா! அந்த வீட்டை உனக்கு எழுதித் தந்து-அவளது நகைகள் பூராவையும் உனக்குத் தந்திருப்பேனே'' - மெல்லிய குரலில் சொன்னார்.

''அம்மாவுக்கு நினைவு தடுமாறுமுன்... விலாசத்தைச் சொல்லி வருத்தினாங்க. உங்களை தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. அதற்குப் பின் அங்கே தங்கியிருக்கக்கூட எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. என் படிப்பு எனக்குக் கை கொடுத்தது. ஒரு நிறுவனத்தில் கணக்கராகச் சேர்ந்து வேலைக்குப் போகும் பெண்கள் ஹாஸ்டலில் தங்கிக் கொண்டு...பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அம்மா ஒன்று மட்டும் சொல்லி விட்டுப் போனாங்க. எனக்குக் கஷ்டம் ஏதாவது ஏற்பட்டால் நான் உடனேயே உங்களைத் தொடர்பு கொண்டு உண்மையைச் சொல்லி விடணும்னு கேட்டுக்கிட்டாங்க. அவங்க நினைவா இந்த மோதிரத்தை எனக்குக் கொடுத்திட்டுப் போயிருக்காங்க.'' தன் விரலில் அணிந்திருந்த வைர மோதிரத்தை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினாள்.

கையில் வாங்கிய மோகனசுந்தரத்தின் விரல்கள் நடுங்கின. முதல்முதலாக அவர் அவளுக்கு வாங்கித்

த்த மோதிரம் தமது கையாலேயே அணிவித்து வளைத் தமது அன்புக்குரியவளாக ஏற்றுக் கொண்டாள்.

நினைவு நெஞ்சை அடைத்தது.

''மற்ற இரண்டொரு நகைகளை அம்மாவின் இறுதிக் கடன்களை நிறைவேற்ற வந்திருந்த தங்கசாமி மாமா தமது மகளுக்குன்னு எடுத்துக்கிட்டார். அவரும் இப்போ போயிட்டார். அதனாலே உங்ககிட்டதான் இனி உதவியை எதிர்பார்க்க முடியும்னு என்னை நீங்க ஒரு சமயம் நம்பாட்டான்னு பயந்து கொண்டு அம்மாவுக்கு நீங்க எழுதின சில கடிதங்களையும் அவங்க போட்டோவையும் கொண்டு வந்திருக்கேன். அம்மா ரொம்ப நோயாகப் படுத்திருந்ததாலே அவங்களாகவே கைப்பட உங்களுக்கு என்னைப்பத்தி கடிதம் எழுதி உண்மையைத் தெரிவிக்க முடியலை'' விசும்பினாள் மறுபடியும் சோபனா.

''அழாதேயம்மா! உன் உருவம் உண்மையைத் தெரிவிக்கிறதே! அது போதும்! என் மாதவி எழுந்து வந்து விட்டால் போல-ஆச்சரியத்திலே நான் மெய் சிலிர்த்து போய்விட்டேன்''- என்றபடி அவள் தந்த கடிதத்தை கையில் வாங்கிக் கொண்டார்.

மாதவியின் புகைப்படத்தைப் பார்த்தபோது அவரால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

தொண்டையைச் செருமிக் [illegible] ஜன்னல் அருகே வந்து நின்றபடி தோட் [illegible]

பழைய நினைவுகள் நினைவில் நீர் வீழ்ச்சியாக வேகமாக கொட்டி மறைந்தன.

25/05/2011 22:11

எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டார்.

"மாதவி நீ ரொம்ப நல்ல பெண். நான்தான் மட்…மான மனிதன்." - தனக்குள்ளே முணுமுணுத்து… கொண்டார்.

"எனக்குக் கிடைச்ச வேலை தற்காலிகமானதா… இருந்தது. அது போயிட்டதும் என்னைக் காத்துக்க வ…யில்லாம நான் ரொம்ப திண்டாடிப் போனேன். சென்னை…யில் உங்க வீட்டுக்குப் போய் விசாரிச்சேன். வீடு பூட்டி…யிருந்தது. வாசலில் காவல் செய்த ஆள்தான்… முகவரியைத் தந்தார். கையிலிருந்த கொஞ்ச பணத்தை…யும் செலவழிச்சுட்டா பட்டினியால்தான் திண்டா…ணும்னு உடனே புறப்பட்டு வந்துட்டேன். வீட்டை… கண்டுபிடிக்க கொஞ்சம் சிரமமா இருந்துச்சு. அப்பா, இது… அக்காவுடைய வீடுதானே? அவங்களுக்கு நான் வந்த… பிடிக்குமோ பிடிக்காதோ?— கவலையா இருக்கு." திணறினாள் சோபனா.

"நீ சாப்பிட்டியாம்மா" அன்புடன் விசாரித்தார்.

இல்லை என்பதற்கடையாளமாக தலையை அசை…தாள்.

"காப்பி சாப்பிட்டேன் அவ்வளவுதான். வாச… வராந்தாவில் என்னோட பெட்டியை வச்சிருக்கேன். அதை… உள்ளே எடுத்திட்டுவந்து முதல்ல நான் குளிக்கணும். நான்… எடுத்திட்டு வரவாமா அப்பா..."

"இரும்மா, நானே போய் எடுத்திட்டு வரேன்"- என்று கூறியபடி அந்தச்சிறு பெட்டியை உள்ளே தூக்கி… கொண்டு வந்தார்.

"இதுதான் இப்ப சத்தியமா என் ஆஸ்தி அப்பா—" பெட்டியை சோபனா வாங்கிக் கொண்டாள்.

"ஏம்மா அப்படி சொல்றே... என் மாதவி மகளுக்கு… இல்லாத ஆஸ்தியா? முதல்லே குளிச்சிட்டு சாப்பிடும்மா" என்றார் கனிவுடன்.

5

"அருணா! இப்படி வாம்மா..."

தந்தை குரல் கொடுத்ததும் மகள் உள்ளேயிருந்து பரபரப்புடன் வந்தாள்.

"சோபனாவை அழைச்சிட்டுப் போய்குளியலறையைக் காட்டு. குளித்ததும் காப்பிப் பலகாரம் கொடு. சோபனா இவதான் என் மூத்த மகள் அருணா. உன் அக்கா. அவள் வீடு இது. நான் கீழ் பகுதியிலே தங்கிட்டு இருக்கேன். நீ என்னோட இனிமேலே இருக்கலாம். மாடியிலே அருணாவும் அவ கணவரும் வசிக்கிறாங்க. மேல நாம என்ன செய்யணும் என்கிறத பிறகு யோசிப்போம். அருணா! இவ உன் தங்கை. மாதவி சித்தியோட மகள். கொஞ்சம் பரிவா பார்த்துக்கோ" -அப்பா உத்திரவிட்டார்.

அருணா முகம் சுருங்கிப் போனாள். இப்படி ஒரு தங்கை வளர்ந்து கொண்டு வருகிறாள் என்பது அவள் எதிர்பாராத சங்கதி. அப்பாவுக்கு வேறு ஒருத்தியின் தொடர்பு உண்டு என்பது அம்மாவின் மூலம் கேள்விப் பட்டிருந்த சங்கதிதான். ஆனால் மாதவியை அவள் நேரிடையாகப் பார்த்ததேயில்லை. அப்பாவின் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் புகுந்து குட்டை குழப்ப அவள் விரும்பவேயில்லை! மாதவி இறந்தபோது அப்பா ஊரில் இருக்கவில்லை. பத்திரிகையில் வந்த துயரச் செய்தி விளம்பரத்திலே அவளது புகைப்படத்தைப் பார்த்து அப்பாவுக்கு வேண்டியவள் அவள்தான் என்று புரிந்து கொண்டிருந்தாள். மாதவி இறந்து சில ஆண்டுகளாகி விட்டிருந்தன.

மறக்கப்பட வேண்…
பிணத்தை மீண்டும் தோ…

கொண்டு துக்கம் கொண்டாடுவதுபோல, மாதவி என்ற பெண்ணின் தொடர்பு மறைந்து போனபின்... இதென்ன புதுகதை? திடீரென்று உறவு சொல்லிக்கொண்டு வந்து நிற்கும் சோபனாவை அப்பா கொண்டாடுகிறாரே!... இது தேவைதானா? வந்தவளுக்குச் சட்டத்தின் கீழ் என்ன உரிமை இருக்கிறது. சமுதாய வேலிக்கு அப்பால் பிறந்தவள். அப்பா என்று உரிமை கொண்டாடிக்கொண்டு உள்ளே புகுந்து விட்டாளே! ஆத்திரம் அடி வயிற்றிலிருந்து எழுந்து நெஞ்சை அடைத்தது! கட்டுப்படுத்த முடியாத துக்கம் மூச்சை அடைக்க அவமானத்தினால் குறுகிப்போய் கண்களில் துளிர்த்த கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டு... வாம்மா... என்று அவளை வரவேற்றாள்.

''யார் இவள்?...எனக் கண்களாலேயே கேட்டான் ரமேஷ்.

''இது யாரும்மா?''... நிகில் மழலையில் கொஞ்சினான்.

சோபனா குளியலறைக்குள் புகுந்ததும்தான் அவளால் பதிலளிக்க முடிந்தது.

''எனக்காக நீங்க ஒண்ணு செய்யணும். என்ன ஏதுன்னு கேட்காம நடக்கிறதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கணும். முடியுமா...'' அருணா கேட்டாள்.

''புதிர் போடறியே...முழு விவரத்தையும் சொல்லக் கூடாதா...'' புன்னகைத்தான்.

''வந்திருக்கிறவ எனக்கு தங்கை உறவு... அப்பாவின் மகள். வாசலைத் தாண்டி உள்ளே வந்துவிட்டிருக்கிறாள். என்னால் கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ள முடியாது...மேலும் அப்பா அவளை பார்த்து பரிவில் கரைந்து கொண்டிருக்கிறார்...'' கூச்சமும் துயரமுமாகக் கணவனைப்பார்த்தாள்.

''உன் அப்பாவின் அந்தரங்க வாழ்க்கை கல்யாணத்திற்கு முன்பே எனக்குக் கொஞ்சம் தெரிந்திருந்தது. எனக்கு வேண்டியவள் நீ... உன்னைப் பார்த்ததும் நான் ரொம்ப மயங்கிப் போனேன். பெண் பிடித்திருந்ததால... கல்யாணம் நடந்தது.

''இதுவரை அவரது அந்தரங்க வாழ்க்கை நம்மை பாதித்ததில்லை. அதனால் நான் எதுவும் கண்டுகொண்டதில்லை...''

''இனிமேலே அதைப்பற்றிப் பேசப் போகிறீர்களா?'' கவலையுடன் கேட்டாள் அருணா.

''என் மாமனாரைப் பற்றி மட்டமாக உன்னிடம் பேசி உன்னை அவமானப்படுத்தும் அளவுக்கு நான் ஒரு கீழ்த்தரமானவன் இல்லே. என் கவலையெல்லாம் இதுதான்— இன்னிக்கு உன் தங்கைன்னு உறவு சொல்லிக் கொண்டு இவ வந்து நிக்கறா. உங்கப்பாவைப் பத்தி பெரிய லேடீஸ்மேன்னு பலத்த கிசுகிசு உண்டு கேள்விப் பட்டிருக்கேன். நாளைக்கு 'நான் இவரது இரண்டாவது மனைவி... உன் தாய் மறைந்ததும், என்னைக் கட்டிக் கொண்டு விட்டார்னு''- ஒருத்தி வந்து வாசலில் நின்னா?— இல்லே... நான் உன்னோட தங்கச்சின்னு இன்னொரு பெண் வந்து கதவைத் தட்டினா... என்னைக் கட்டிக் கொண்டு கைவிட்டு வந்துட்டார்... குழந்தையும் நானும் இனி என்ன செய்வோம்னு ஒருத்தி கைக்குழந்தையோடு வந்து நின்னா...''

அருணாவின் மார்பு தீவிரமாகத் துடித்தது. அவமான உணர்வில் அவள் அயர்ந்து போனாள். கணவன் சொல்வதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. அப்பாவின் தவறான நடத்தையால் யார் யாரோ சொந்தம் [illegible]க்கொண்டு வந்தால்...?

25/05/2011 22:12

அக்கா! என்று கூப்பிட்டபடி குளியலறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட சோபனாவின் குரல் அவளைத் திடுக்கிடச் செய்தது.

6

நீலப் பூப்போட்ட வாயில் சேலையில்... சோப்பு மணம் கமழ ஜம்மென்று வந்து அவர்கள் முன்னால் நின்றாள்.

''சோபனா.. இவர்தான் என் கணவர் ரமேஷ்... இவன் என் மகன் நிகில்...'' என்று சுருக்கமாக அறிமுகத்தை முடித்துக் கொண்டு பொங்கி வந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிய படி பலகாரம் சாப்பிட தட்டை வைத்தாள்.

இட்டலியைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு வியப்புடன் நிமிர்ந்தாள்.

''அக்கா! நீங்களா சுட்டு எடுத்தீங்க... பூப்போல இருக்கே! உங்களுக்கு நல்லா சமைக்கத் தெரியுமா? எனக்குக் காப்பி போடக்கூடத் தெரியாது. அக்கா நீங்க தான் சொல்லித் தரணும். நான் பெரும்பாலும் ஹாஸ்டலில் தங்கிட்டதாலே— அடடா? சாம்பார் ஜோரா இருக்கே! இதுமாதிரி இட்லியும் சாம்பாரும் சாப்பிட்டு ரொம்ப நாளாச்சு. அம்மா உயிரோட இருக்கறப்போ ...எங்க வீட்டு சமையற்காரம்மா எனக்காக பல தினுசு பலகாரங்க செய்து கொடுப்பாங்க...ம்! அதெல்லாம் ஒரு காலம்—'' பெருமூச்சு விட்டபடி... சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

காப்பியைக் கலந்து அருகில் வைத்து விட்டு நகர்ந்தாள் அருணா.

அதற்குள் அப்பா உள்ளே வந்து சாப்பாட்டு மேஜை அருகே உட்கார்ந்து கொண்டார்.

''சட்டினி காரமா இருக்காம்மா? நெய் போட்டுக்கோ... இந்த வீட்டிலே பாலுக்கும் நெய்க்கும் பஞ்சமில்லே. நல்லா சாப்பிடணும். தெரிஞ்சுதா? அருணா சின்னப் பொண்ணா இருக்கறச்சே... சாப்பிடப் பிடிவாதம் செய்வா— சில சமயம் நான் முதுகிலே ஒண்ணு வைச்சு சாப்பிட வைக்கிறதுண்டு. நீ அப்படி செய்யமாட்டியே! செய்தாலும் உன்னைத் தொட்டு அடிக்க முடியாத வயசாச்சே!''- சிரித்தார் வேடிக்கையாக.

அருணா முகம் சுண்டிப் போனாள். தன் தந்தை இது வரை பார்த்தறியாத மகளுடன் எத்தனை நேசமாகப் பேசுகிறார்.

பொறாமை உணர்வு வயிற்றிலே அக்கினி போல பற்றி எரிந்தது.

''இதோ- வரேன் அப்பா'' என்று கூறிவிட்டுத் தங்களது படுக்கையறைக்குள் சென்றாள்.

யோசனையுடன் அறையை அளந்து கொண்டிருந்தான் ரமேஷ்.

''இந்த உறவு நம்மை எங்கே... கொண்டுவிடப் போகிறதோ தெரியலை- உங்கப்பா தன் புது மகளை ரொம்ப கொஞ்சுகிறார். பார்க்கவும் பிடிக்கலை...'' முணுமுணுத்தான்.

''இவள் சும்மா இங்கே வந்துவிடவில்லை.. ஏதோ பெரிய திட்டத்துடன்தான் வந்திருக்கிறாள். சொத்தில் பாதி தனக்கு உண்டு என்று உரிமை கொண்டாடி சண்டை போடுவாளோ?''

''முழுவதையும் வேண்டுமானாலும் [illegible] நான் சம்பாதிக்கிறேன். அதுபோதும் நமக்கு. உன்னை

25/05/2011 22:12

நான் உன் சொத்துக்காக கட்டிக்கலை. தெரிஞ்சுக்கோ...''

''சொத்தை எடுத்துட்டுப் போகட்டும்... என் அப்பாவை என்கிட்டேயிருந்து பிரிச்சு அழைச்சிட்டுப் போயிட்டா...'', கண் கலங்கினாள் அருணா.

''பைத்தியம்! நான் இருக்கும்போது எதைப்பத்தியும் கவலைப்படக்கூடாது. நானா எதுவும் சொல்ல மாட்டேன். பொறுமையா இருப்பேன். உங்கப்பா தன் புது மகளோட சென்னைக்குப் புறப்பட்டா நான் தடுக்க முடியாது.''

''அப்படி அப்பா புறப்பட்டுப் போயிட்டா... நிகில் ரொம்ப ஏங்கிப் போயிடுவானே!''

''இந்தப் பொண்ணு உள்ளே புகுந்திருக்கிறது நல்லதுக்கில்லேன்னு நீ நினைச்சு இப்பவே மனச திடப் படுத்திக்கோ...''

''உங்களுக்குப் புரியாது. என் தாயைவிட என் தந்தை மேலதான் எனக்குப் பாசம்...கடைசி காலத்திலே அவர் நம்மோட இருக்கார்னு நான் ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்தப்போ இப்படி ஒரு வெடிகுண்டா'' படுக்கை மீது உட்கார்ந்து கொண்டாள். கண்களிலிருந்து நீர் பெருகி கன்னங்களில் வழியத் தொடங்கியது.

''பைத்தியம்! எதற்கு அழறே! நிகில் இதைப் பார்த்திட்டு தாத்தாகிட்டே போய் உளறி வைப்பானே! சீக்கிரம் முகத்தைத் துடைச்சுக்கோ''... என்று தாழ்ந்த குரலில் கடிந்து கொண்டான்.

சாப்பாட்டறையில் அப்பா கலகலப்பாக-உற்சாகமாக உரத்த குரலில் பேசியதும், குலுங்கும் சலங்கை போல சோபனா சிரிப்பதும் கேட்டது.

பொறாமை உணர்வில் அவள் உள்ளூரக் குமுறினாள்.

7

சோபனா அங்கு வந்து சேர்ந்து ஒரு வார காலம் ஓடிச்சென்று விட்டது.

அதற்குள் அவள் அட்டைபோல அங்கே ஒட்டிக் கொண்டு விட்டிருந்தாள்.

தனது உறவை மெதுவாக உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறவள் போல எல்லாரிடமும் நெருங்கிப் பழக முயன்றாள்.

''அக்கா! நானும் கூட உதவி செய்யறேன்! நீங்களே தனியா ஏன் சிரமப்பட வேண்டும்?...'' என்று உரிமையுடன் உள்ளே வந்து சமையலுக்கு காய்களை நறுக்கித் தந்தாள்.

குளியலறையில் குவிந்து கிடந்த துணிகளை வாரி எடுத்துச் சென்று சோப்பு நீரில் ஊற வைத்து வேலைக்காரிக்கு உதவினாள்.

சாப்பாட்டு வேளையில் பரபரப்புடன் தட்டுகளை எடுத்து வைத்தாள்.

தண்ணீர் கூஜாவையும் டம்ளர்களையும் விரைவாக மேஜைமேல் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் போனாள். உணவுப் பாத்திரங்களை கொண்டு தந்து வைத்துவிட்டு அருணாவுடன் பரிமாற உதவினாள். சாப்பாட்டிற்குப் பின் சமையலறையை ஒழுங்கு செய்ய ஓடி வந்தாள். தோட்டத்தில் மலர்ந்து கிடந்த பூக்களை எடுத்து பூச்சாடியில் சொருகி நீர் வார்த்து முன்னறை காப்பி மேஜைமேல் வைத்து வீட்டை அழகுபடுத்தினாள். வேலைக்காரியுடன் வீட்டைச் சுத்தப்படுத்தியபோது கூடவே சென்று மேற்பார்வையிட்டாள். மாலை வேளை

25/05/2011 22:12

அப்பாவுடன் தோட்டத்து செடிகளுக்கு ஹோஸ் பைப்பை வைத்துக்கொண்டு நீர் வார்த்தான்.

நிழல்போல சதா பின்னாலேயே அவன் வந்து கொண்டிருந்தது அருணாவுக்கு மிக்க எரிச்சலாகத் தானிருந்தது.

வீட்டு வேலைகளில் அவன் தலையிட்டதைப் பற்றி அவள் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. ஆனால்... அவளது கணவன் ரமேஷ் ஆபீஸிலிருந்து வரும்பொழுது எதிரே ஓடிச்சென்று...

''அத்தான்! அந்தப் பெட்டியைகொடுங்க...'' என்று அவனது பிரிப்கேஸை கை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே வைப்பதும்...குளியலறையில் அவனுக்காகப் புது துவாலையைக் கொண்டு வைப்பதையும் காண அவளுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை.

அப்பாவின் அன்பைப் பங்கு போட்டுக் கொண்டது போதாது போல இப்போ என் கணவரின் அன்புக்குப் பங்கு கேட்கிறானே?

பொறாமை நெஞ்சை உறுத்த அருணா கோபத்துடன் பற்களை கடித்தாள். போதும்! உன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போ! என்று அதட்டி விரட்ட அவளுக்கு நேரம் அதிகம் ஆகாது.

தோட்டத்து முன்புறம் பிரம்பு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி எல்லாவற்றையும் புன்னகையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அப்பாவின் முன் வெடித்தெழ முடியவில்லை.

தன் அருமை நிகிலை சோபனா தூக்கிக் கொண்டு கொஞ்சுவதையோ அவனுக்கு உணவு ஊட்டுவதையோ அவளால் சகித்துக் கொள்ள இயலவில்லை.

அப்பா மோகனசுந்தரமும் இந்த சில நாட்களில் மிகவும் மாறுபட்டிருந்தார் போல அவளுக்குத் தெரிந்தது.

பேரனைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு தோட்டத்தில் உலாவுவதை ரசித்த அவர் இப்போது... சிறிது நேரத்தில் அலுத்துப் போய்...

''சோபனா! இவனை கொஞ்சம் தூக்கிக்கோ...'' என்று தனது புதிய [illegible]ளிடம் சட்டென குழந்தையை கொடுத்து விடத் தொடங்கினார்.

இரவு உணவுக்குப்பின் அதிக நேரம் உட்கார்ந்து இருக்காது தமது ஃப்ளாட்டுக்குப் போய்விடும் பழக்கமுடைய அப்பா... சோபனா டி.வி. பார்த்து முடிக்கும் வரை முன்னறையில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

தமது இருக்கையின் கைமீது பேரன் வந்து சாய்ந்து கொண்டால்கூட சட்டென்று நெளிந்து நகர்ந்து கொண்டு விடுவார்.

தமது பின் கழுத்திலே மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு யாராவது நின்றால் அவருக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்காது.

சோபனா அவர் உட்கார்ந்திருக்கும் நாற்காலியின் கை மேல் அமர்ந்தபடி சில சமயம் டி.வி. பார்த்தாள்.

பின்னால் வந்து குனிந்து அவரது கழுத்திலே மூச்சு விட்டபடி அவர் படித்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையை எட்டிப் பார்த்தாள்.

மோகனசுந்தரம் அவைகளைப் பாராட்டவேயில்லை.

அதற்குப் பதில் சோபனா[illegible] வாரி வழங்கி விட்டிருந்தார்.

அப்பாவின் உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அருணா பொங்கிவந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு அந்த

25/05/2011 22:12

அறையில் கிடந்த கட்டிலின்மீது மெத்தையை விரித்து-சுத்தமான விரிப்புப் போட்டு-தலையணைகள் வைத்து வந்திருப்பவனுக்கு வசதி செய்து கொடுத்தாள். புத்தம் புதிதாக அவன் வாங்கிப் போட்டிருந்த இரும்பு பீரோவின் சாவியை சோபனாவிடம் தர வேண்டியிருந்தது.

ஒரு சில தினங்களுக்கு முன் வேலை செய்யும் பெண்கள் ஹாஸ்டலில் பற்றாக்குறையில் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு இப்படி ஒரு வாழ்வா...?

நினைத்து நினைத்து அருணா நெஞ்சு எரிந்து போனாள்.

என்ன செய்வாள்? அப்பாவை எதிர்த்து எதுவும் பேச முடியவில்லை.

மாலை வேளைகளில் சில நாட்கள் மோகனசுந்தரம் சென்னையிலிருந்து கொண்டு வந்து வைத்திருக்கும் தமது காரில் போனுடன் வெளியே சென்று வருவது வழக்கம்.

இப்போது தினசரி அவர் காரில் வெளியே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். போனுக்குப் பதில் புதிய மகள் சோபனாவுடன் ஊரைச் சுற்றி வந்தார்.

ஒவ்வொரு நாளும் சோபனா திரும்பும்போது கையில் பெரிய பொட்டலங்களுடன்தான் வந்தாள்.

''அக்கா! இன்னிக்கு அப்பா எனக்கு என்ன வாங்கித் தந்திருக்கார் பார்த்தீங்களா? மைசூர்ஜார்ஜெட் புடவை -எனக்குப் பிடிச்ச வர்ணம்-''

''அக்கா! இன்னிக்கு பர்மாபஜார்வரை போயிருந்தோம். அப்பா எனக்கு ரெண்டு சைனா சில்க் வாங்கித் தந்தார்.''

''அக்கா-இந்த யாக்ஸி உங்களுக்குப் பிடிக்கிறதா?''

கொஞ்சிக் குழைந்தபடி பொட்டலங்களைப் பிரித்து முன்னறை மேஜைமேல் அவள் போட்டபோது அருணாவின் அடிவயிறு நெருப்பாக எரிந்தது.

அப்பாவுக்கு என்ன பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? சாதாரணமாக புடவைக் கடைகள் பக்கமே போகாதவர் பர்மா பஜார் கூட்டத்தில் இவளுடன் போய் புடவை வாங்கித் தந்திருக்கிறாரே-ஒவ்வொரு நாளும் எதாவது வாங்கித் தரவேண்டுமா? இல்லை... சோபனாதான் அப்பாவைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்கிறாள்-போலிருக்கு. இன்று புடவை-நாளை நகை-அதற்கு அடுத்த நாள் வீடு ...பிறகு டி.வி. - கார்-இத்யாதி அவள் கேட்டுக் கொண்டே தான் போவாள்?- அப்பா கொடுத்துக் கொண்டே போனால்?—எதிர்தரப்பு சாட்சிகளை கேள்விக் கணைகளால் நார் நாராகக் கிழித்துப் போட்டு விடும் சாமர்த்திய சாலி ஒரு சின்னப் பெண்ணின் பேச்சுக்கு அடங்கிப் போய் இப்படியா தலையாட்டி பொம்மையாகி விடுவார்? அருணாவைக் கவலை பிடுங்கித் தின்றது.

அன்று மாலை எஜமானிக்காக காய்கள் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிய வீட்டு வேலைக்காரி சிவபாக்கியம் பெருமூச்சுடன் கூடையைக் கீழே வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்தாள்.

உன் தங்கச்சியையும், அப்பாவையும் ஐஸ்கிரீம் கடைகிட்டே பார்த்தேன். ரெண்டுபேரும் ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டுக்கிட்டு நின்னுகிட்டிருந்தாங்க— நம்ம நிகிலைப் போல அந்தப் பொண்ணுக்கு நினைப்பு. ஐஸ்கிரீம் குச்சியை வச்சு சப்பிகிட்டு நின்னுகிட்டிருந்தது. உங் [illegible] பண்ணிக்கிட்டிருந்தார். குலுங்கக் கு [illegible] விருந்ததைக் கீழே தவற விட்டுடுச்சு... உடனே உங்கப்பா கடையிலிருந்து இன்னொரு ஐஸ்கிரீமை வாங்கிக் கொடுத்து என்னமா உபசரிச்சார் தெரியுமா?''

25/05/2011 22:12

காதும் மூக்கும் கபகபவென எரிவதை அருணா உணர்ந்தாள்.

வேலைக்காரி சிவபாக்கியத்திற்கு ரொம்ப விசுவாசம். அருணாவைத் தன் பெண்போல அவள் நேசித்தாள். அந்த உரிமையால்-சில சமயம் அவள் எஜமானியின் சொந்த விஷயங்களில் தலை நீட்டுவதுண்டு.

சோபனா வந்த நாளே அவள் தன் எஜமானியைக் கேட்டு விட்டிருந்தாள்.

''அம்மா இந்தப் பொண்ணு யாரும்மா...?''

''என் தங்கச்சி... ஊரிலிருந்து வந்திருக்கா...''

''இது என்ன புதுக்கதை... உங்கப்பாவுக்கு நீ ஒரே பொண்ணுதானே! அப்படித்தானே சொன்னே!''

''எங்கம்மாவுக்கு நான் ஒரே மகள்...'' சொல்லி முடிப்பதற்குள் அருணாவுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. சிவபாக்கியத்திடம் வீணாகப் பொய் சொல்வதில் லாபமே இல்லை என்பது அவளது முந்தைய அனுபவம் உணர்த்திய உண்மை.

''அப்படிச் சொல்லு... உங்கப்பாவின் ரெண்டாந் தாரத்து மகளா... இல்லாட்டி'' கண்களைச் சிமிட்டினாள் சிவபாக்கியம்.

''என் சித்தியோட மக... தங்கச்சி...''

''இங்கே எத்தனை நாள் தங்க போகுதாம்''

''இங்கேயே தங்கிடறதாக வந்திருக்கா. ஏன்னா என் சித்தி இறந்து போயிட்டாங்க. தனியா ஹாஸ்டலில் எத்தனை காலம் இருக்க முடியும்?''

''அப்போ உங்கப்பா சின்ன மகளோட பட்டணத்திலே தன் வீட்டிலே இருக்கிறதுதான் நியாயம். கொண்டான்

கொடுத்தான் வீட்டிலே வந்து சின்ன மகளோட குந்திக்கிட்டா நல்லா இருக்குமா?''

''அப்பாவை நான்தான் என்கூட தங்க வச்சிட்டிருக்கேன். அவருக்குக் கொஞ்சமும் இஷ்டமில்லே. சிவபாக்கியம்! பத்திரம்! என் தங்கச்சியை பத்தித் தப்பித் தவறி அவர் காதில படறாப்பலே எதுவும் சொல்லிடாதே- அவர் கோவிச்சுக்கிட்டு பட்டணத்துக்குப் போயிடுவார்...'' அருணா எச்சரிக்கை செய்தாள்.

ஆனாலும் அப்பா சோபனாவைக் கொண்டாடும் விதம் அவளுக்குப் பிடிக்கவேயில்லை.

''சொல்றேன்னு தப்பா நினைச்சுக்காதே... நீ கொஞ்சம் உஷாரா இருக்கணும்.''

திடுக்கிட்டு சிவபாக்கியத்தின் முகத்தைப் பார்த்தாள். ''ஏன் அப்படிச் சொல்றே?''

''எனக்கு உன் தங்கச்சியை அவ்வளவா பிடிக்கலை. சதா பச்சைச் சிரிப்பு... ரொம்ப சின்னக் குழந்தையைப் போல உங்கப்பாகிட்ட கொஞ்சிக்கிட்டிருக்கிறதும் பிடிக்கலை. தாயில்லாப் பொண்ணு... ஒத்துக்கறேன். அப்பாகிட்டே அன்பாய் பேசி... பாசமும் நேசமுமா இருக்கிறதிலே தப்பு இல்லே.. ஆனால், அந்தப் பொண்ணு உன்னைப்போல உண்மையான ஆசையோட அப்பன்கிட்ட பழகலை. பெரிய காரியவாதியாட்டமா தெரியுது. அவர் கிட்டே ரொம்ப அன்புபோல நடந்துகிட்டு— மனசிலே குழப்பம் ஏற்படுத்தி சொத்து சுகத்திலே உன்னை ஏமாத்தப் பாக்குது. மூத்த பெண்ணை கட்டிக் கொடுத்தாச்சுன்னுட்டு உங்க அப்பா தம் சொத்தையெல்லாம் இந்தச் சின்னதுக்கே எழுதி வச்சுட்டார்ன்னா?''

''வைக்கட்டும்—அவர் சம்பாதிச்ச பணம்— யாருக்கு வேணுமானாலும் தரலாம்'—அருணா பெருமூச்சு விட்டாள்.

25/05/2011 22:13

23 JAN 2002

மனம் குமுறியது.

''அப்படிச் சொல்லாதே. என்ன இருந்தாலும் நீ மூத்த தாரத்துப் பொண்ணு. உனக்கு பாதி பங்கு கிடைக்கணும். நீ ஜாக்கிரதையா இரு. எனக்கு உன் தங்கச்சி நடவடிக்கை பிடிக்கலே. சொல்லிட்டேன்...'' எனக் கூறிய சிவபாக்கியம் கூடையைத் தரையில் கவிழ்த்தி காய்களைப் பிரித்து எடுத்து பிரிட்ஜுக்குள் பத்திரப்படுத்திவிட்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பினாள்.

வெகுநேரம் அருணா அவள் சொன்னதைப்பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அதில் உண்மை இருப்பதாகத்தான் அவளுக்குத் தோன்றியது.

சோபனா வந்த நாளிலிருந்து அப்பா கொஞ்சம் மாறுதலாகத்தான் நடந்து கொள்கிறார் என்று மனத்திற்குப்பட்டது.

வீட்டுக்குள் வந்தவளைக் கண்டதும் அப்பா மனம் மாறிவிட்டார் என்று சொல்ல முடியாது. வயதில் சின்னவளாக இருந்தாலும் சோபனா பெரிய சாகசக்காரிதான், சந்தேகமில்லை.

இதுவரை காணாத தந்தையைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடுவது போல மிகவும் அன்பாக நடிக்கிறாள். அப்பா நன்றாக ஏமாந்து கொண்டு வருகிறார். அவ்வளவுதான். நடக்கட்டும். ஆனால் இவரால் குடும்பத்திற்கு அவமானமோ, கெடுதலோ எதும் ஏற்படாதிருந்தால் போதும்... என்று எண்ணியபடி தன் காரியத்தைக் கவனிக்கலானாள்.

மறுநாள் காலை... ரமேஷ் அலுவலகம் சென்ற பின்னர் அப்பா அவளிடம் வந்தார்.

''மாப்பிள்ளை ஆபீஸ் போக அவசரப்பட்டதாலே தான் குறுக்கே வர விரும்பாது காத்திருந்தேன்.

அருணா—நீ எனக்கு ஒரு காரியம் செய்யணும்—'' என்றார்.

''என்னப்பா சொல்லுங்க — பெரிய பீடிகை போடுகிறீங்களே—'' மெல்லச் சிரித்தாள். ஆனாலும் ஏனோ மனம் பதட்டமடைந்தது.

''நீ வங்கிக்குப் போய் - அந்த வைர நெக்லஸை எடுத்துட்டு வரணும். நான் உன்கிட்டே கொடுத்து லாக்கரில் வைக்கச் சொன்னேனே சில நகைகளை, அதில் இருக்கிற வைர நெக்லஸ்...''

''கொண்டு வரேன் அப்பா - இன்னிக்கே வேணுமா?'' —அருணா தன் ஆதங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு கேட்டாள்.

''ஆமாம் அம்மா. இன்னிக்கே வேணும். சோபனாவுக்கு நாளை மறுநாள் பிறந்தநாள். அது அவளுடைய அம்மாவின் நெக்லஸ். அதை அவள் பிறந்த நாள் போது அவளுக்கு கொடுக்க ஆசைப்படறேன். அப்படியே அருணா! நான் கொடுக்கிற பணத்துக்கு ஒரு பட்டுப் புடவையும், ரவிக்கைத் துண்டும் வாங்கிட்டு வந்திரு, நாளன்னிக்கு காலையிலே இவைகளை எல்லாம்கொடுத்து அவளை நான் மகிழ்விக்க ஆசைப்படறேன். பாவம்! குழந்தை சின்ன வயதில் ரொம்ப சிரமப்பட்டு விட்டவள்.

''வீட்டு சாப்பாடும் - பெற்றோர்களின் அன்பும் இல்லாது வளர்ந்தவள். இனியாகிலும் அவளுக்கு வாழ்க்கை சுகமாக அமையணும்னு விரும்பறேன்.''

அருணா மௌனமாக தந்தையை வெறித்தாள். சிவபாக்கியம் சொன்னது நூத்துக்கு நூறு சரிதான். சோபனா அப்பாவை நன்றாக வேப்பிலை அடித்து விட்டிருக்கிறாள். பலே கெட்டிக்காரி.

''என்னம்மா யோசிக்கிறே?''

25/05/2011 22:13

''ஒண்ணுமில்லைப்பா... நீங்க சொல்றதைக் கேட்டுக் கிட்டிருந்தேன்'' சமாளித்தாள் அருணா.

''உனக்கு நான் எந்த வகையிலும் குறை வைக்கலை. உங்கம்மா நகை அத்தனையும் உனக்குத்தானே கொடுத் திருக்கேன்! நிகில் பேரில் கணிசமான ஒரு தொகையை வங்கியிலே கட்டி வச்சிருக்கேன். இன்னும் எனக்கப்புறம்.''

''அப்பா! நான் எதுவும் கேட்கறதுக்கு முந்தி என் இப்படி பேசறீங்க'' தழதழத்தாள் அருணா!

மகள் கண்கலங்கிப் போய்விட்டதை உணர்ந்த மோகன சுந்தரம் வேகமாக அருகில் வந்தார்.

''சே! இதென்னம்மா இது. நீ ரொம்ப தைரிய சாலின்னு நினைச்சேன். சோபனா வந்ததிலிருந்து ரொம்பக் குழம்பிப் போயிருக்கியே! அவளும் ஒரு குழந்தை தானே! நம்ம தங்கச்சி! தன்னந்தனியா போயிட்டா! அவளுக்கு உதவணும்னு நினைச்சுக்கோ போதும்!'' என்ற படி அவளது கூந்தலை ஒதுக்கி விட்டார்.

''அப்படியே இன்னொரு வேண்டுகோள்!''

''சொல்லுங்கப்பா'' என்றாள் மகள் தொண்டையை செருமிக் கொண்டு...

''நாளன்னிக்கு சோபனாவை கோயிலுக்கு அழைச் சுட்டுப் போய் அவ பேரில் அர்ச்சனை செய்திடு. வீட் டோட ஒரு சின்ன விருந்து வச்சுக்கலாம். சரிதானே?''

அருணா சம்மதம் என்று தலையை ஆட்டினாள். ஆனால் மனம் முரண்டு பிடித்தது.

இந்த திடீர் உறவு அப்பாவை எங்கே கொண்டு போய் விடப் போகிறதோ... தெரியவில்லையே-என உள்ளூரக் கலங்கினாள்.

8

சோபனாவுக்கு அன்று மகிழ்ச்சி கட்டுக்கொள்ள வில்லை.

அவள் பிறந்த நாளுக்கு அப்பா தந்த புடவையை அணிந்து கொண்டு முன்னறையில் வந்து எல்லோரையும் வணங்கினாள்.

''கோவிலுக்கு கிளம்பு முன் இதையும் போட்டுக்கோ. இதுவும் என் பரிசு - இல்லை உன் அம்மாவின் பரிசு...'' புன்னகைத்தபடி நகைப் பெட்டியை அவளிடம் நீட்டினார் மோகனசுந்தரம்.

பெட்டியைத் திறந்தவளின் கண்கள் வியப்பில் விரிந்தன.

''உன் அம்மாவோட வைர நெக்லஸ். போட்டுக்கோ. இனி இதை பாதுகாக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு'' - அப்பா அவளை அன்போடு பார்த்து முறுவலித்தார்.

''தாங்க்யூ அப்பா!'' என்று கூறிவிட்டு அருணா அருகில் ஓடினாள்.

''அக்கா! உங்க கையாலே இதை எனக்குப் போட்டு விடுங்கோ-!'' பெட்டியை அவளிடம் நீட்டினாள் சோபனா.

கணவனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி அருணா நெக்லஸை எடுத்து அவள் கழுத்தில் பூட்டினாள்.

''அப்பா, எப்படியிருக்கு? எனக்குப் பொருத்தமா இருக்கா''-குழந்தையாகக் கொஞ்சினாள் சோபனா.

''உங்கம்மா நெக்லஸ். உனக்குப் பொருத்தமா இல் லாமல் இருக்குமா? நல்லா இருக்கு... அடுத்தது என்ன செய்யணும் தெரியுமா?'' வேடிக்கையாகக் கேட்டார் மோகனசுந்தரம்.

25/05/2011 22:13

''என்னப்பா செய்யணும்?''

''விரைவாக ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து உ...க்கு கல்யாணம் செய்துடணும். நீயும் அருணா அ... போல குடியும் குடித்தனமுமா இருக்க வேண்டாம... எனக்கு வயசாகிறதே. இந்த வயசில் பல பொறு...களை என்னால் சுமக்க முடியுமா? கோவிலுக்குக் கிள... அப்படியே திகைச்சுப் போயிடாதே!'' அன்புடன் அத...னார்.

''மாப்பிளை நீங்களும் நிதிலோட கூட வாங்க... உங்களை நான் எதுக்குக் கூப்படறேன்னா... திரு... வரும்போது நான் உங்களுக்கு ஒரு வீட்டைக் காட்... போறேன்.''

ரமேஷ் குழப்பத்துடன் விழித்தான்.

''நேத்து காலையிலதான் எனக்குத் தகவல் கிடை...சது. யாரோ துபாயிலே வேலை பண்ற ஒரு என்ஜி...ருக்குக் கட்டின வீடு. அவர் டெல்லியில் ஒரு பெ...பிளாட்டை வாங்கிட்டாராம். அதனால இந்த வீட்... விற்கப் போறாங்களாம். அதை நான் வாங்கிடறது... தீர்மானிச்சுட்டேன்.''

ரமேஷ் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தான். என்... இது இரண்டு வார காலத்திற்குள் பலவிதமான ஏற்பா...கள்?-எண்ணியபடி தலையை ஆட்டினான்.

கோவிலில் அர்ச்சனையை முடித்துக்கொண்டு அ...கள் திரும்பினார்கள். மோகனசுந்தரம் சொல்லியபடி... போல அந்தப் புதிய பங்களாவின் வாசலில் காரை நி...தினார்.

வீட்டை விற்கத் துடித்த புரோக்கர் தயாராக வாச...காத்துக் கொண்டிருந்தார் சாவியுடன்.

தோட்டத்திற்குள் நுழைந்தவுடனேயே அரு... அயர்ந்து போனாள். வெள்ளைச் கண்ணாம்பு பூ...

சுவரும், சிவப்பு ஓடு முகப்புடனும் ஸ்பானிஷ் ஸ்டைலில் கட்டப்பட்ட ஒரு அழகான பங்களா.

கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்றவளுக்கு மேலும் வியப்பு. மூன்று படுக்கையறையுடன் சகல வசதிகளும் வைத்து கட்டப்பட்டதொரு புது மாதிரியான வீடு. இதற்கு முன்னால் அவளது வீடு ஒரு குடிசையைப் போல குறுகி நின்றது.

''இந்த வீட்டை தான் சோபனாவுக்கு வாங்கித் தரப் போகிறேன். ஒரு மாதத்திற்குள்ளேயே வாங்கி அவள் பெயரில் பதிவு செய்திடலாம்னு யோசனை. வருஷத்தில் பாதி நாட்கள் உன் வீட்டிலும் பாதி நாட்கள் சோபனா வீட்டிலும் நான் தங்கிக் கொண்டு என் கடைசிக் காலத்தை நிம்மதியாகக் கழிக்க விரும்பறேன். என்ன சொல்றீங்க மாப்பிள்ளை.''

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான் ரமேஷ்! மாமனாருக்கு என்ன வந்து விட்டது? ஒரு சில நாட்களில் ரொம்பவே மாறிப் போய் விட்டிருக்கிறார். வீடு— கல்யாணம் என்று ஏதேதோ பேசுகிறாரே. இப்போதிருக்கும் விலைக்கு இந்த பங்களா ஐம்பது லட்சத்திற்கு விலை போகும். அவ்வளவு விலை போட்டு வீட்டை வாங்கி இளைய மகளுக்குத் தரப் போகிறாரா? இவர் என்ன விளையாடுகிறார்? மேலும் குழம்பிப் போனான்.

''வீடு உனக்குப் பிடிச்சிருக்காம்மா!'' - கனிவுடன் கேட்டார் மோகனசுந்தரம்.

சோபனா தாங்க முடியாத ஆனந்தத்தில் - ''ரொம்ப அழகா இருக்குப்பா - எனக்கா இத்தனை பெரிய பங்களா'' கூறினாள்.

''உனக்கு என்ன கொடுத்தாலும் தகும் - மாதவியின் பெண்ணுக்கு எதைத்தான் தரக்கூடாது. சொல்லு! ஒரு

25/05/2011 23:01

நல்ல நாள் பார்த்து இதை வாங்குவது பற்றிய விவகாரங்களை நான் ஆரம்பிக்கிறேன்'' என்றார்.

''அருணா உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா'' என்றார்.

அப்பா திடீரென்று காட்டும் பாரபட்சத்தினைத் தாங்க முடியாது முகம் சோர்ந்து மனம் துவண்டு போனாள் அருணா.

''நல்லாயிருக்குப்பா - வாங்கலாம்'' என்றாள்.

தந்தை மகளின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு அர்த்த பாவத்துடன் முறுவலித்தார்.

உறவு சொல்லிக்கொண்டு சோபனா அவர்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்து ஒரு மாத காலம் விரைந்து விட்டிருந்தது.

அதற்குள் அவள் மிகவும் முன்னேறி விட்டிருந்தாள்.

அப்பாவுக்கு வீண் சிரமம் எனச் சொல்லிவிட்டு தோள் பையுடன் மாக்ஸி அலங்காரத்தில் தானே வெளியே போய் வரத் தொடங்கினாள்.

''தனியாகவா போகப் போறே?'' அப்பா ஆதங்கத்தால்... விசாரித்தால் சட்டென்று தக்க பதில் சொல்லி அவரைச் சமாதானப்படுத்தினாள்.

''எனக்கு இப்போ பங்களூர் ரொம்பப் பழக்கமாகி விட்டது. படிச்ச பெண். நான் வேலைக்குப் போய் பழக்கப்பட்டவள். தனியா போய்வர பட்டப் பகலில் என்ன பயம் அப்பா. எத்தனை காலம் நீங்க என்னை கட்டிக் காவல் செய்ய முடியும்?'' வரிசைப் பற்கள் தெரிய களுக்கென்று சிரித்தாள்.

மாதவியைப்போல கண்கள் பளபளக்க - கன்னம் குழிய கபடமில்லாக் குழந்தையைப் போல சிரிக்கிறாளே! மோகன

சுந்தரம் பிரமித்துப்போய் தமது பழைய நாள் நினைவில் அழுந்திப் போனார்.

நினைத்தபோது பைஜாமா குர்தா - பாண்ட் சட்டை கஃப்தான் என்ற உடைகளில் குதிகால் உயரப் பாதணி சப்திக்க சோபனா வெளியே கிளம்பிக் கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு தடவையும் கைச் செலவுக்கு அப்பாவிடமிருந்து கூசாமல் நூறு, இருநூறு என்று பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு பயமின்றிக் கிளம்பிச் சென்றாள்.

வரவர அவளது அட்டகாசங்கள் அதிகமாயின.

வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் கடையிலிருந்து வாங்கி வந்த கன்னா பின்னா சாமான்களை தன் அறை மேஜை மீது பரப்பி வைத்துக் கொண்டாள். இரும்புப் பீரோவைத் திறந்து படார் என சப்தத்துடன் பூட்டினாள். சில நாட்களில் பகல்வேளை வீட்டிற்கு சாப்பிட வர நேரமின்றி கடைத் தெருக்களிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

அருணா வெளியே சென்று கொஞ்சம் தாமதமாக வந்து விட்டாலும் கடிந்து கொள்வார் அப்பா மோகன சுந்தரம்.

''ரமேஷ் போன் பண்ணினான். யாரோ உன் சிநேகிதியாம். உன்னைப் பார்க்க சாயங்காலம் வர்ராளாம் சொல்லியிருந்தாளாம். ஞாபகப் படுத்தினான். ஆமாம். உனக்கு என் திரும்பி வர இத்த[illegible] விட்டுட்டு—வெளிவாசல்லே உ[illegible] கிடக்கு- எங்கயாவது தாம்மா- காலம் கெட்டுக் போகணும்னா ரமேஷோட போ... இல்லாட்டா நான் கூட்டிக் கொண்டு போறேன்'' என அதட்டுவார்.

25/05/2011 22:14

அப்படிப்பட்ட அப்பா - சோபனா ஊரைச் சுற்றுவதைப் பற்றி மறுப்பே சொல்லாது மௌனமாக இருக்கிறாரே.

இளைய பெண்ணுக்கு வாழ்க்கையில் சுகம் அதிகம் தேவை என்று நினைத்தது போல் சுதந்திரமும் அதிகம் தேவை என்று கருதுகிறாரா?

அப்பாவிடம் பணம் வேண்டும் என்று அருணா கை நீட்டியதேயில்லை. அவளுக்கு கேட்க மிக்க அச்சமாக இருக்கும்.

ஆனால், சோபனாவுக்கு துளியும் வெட்கம் இருக்கவில்லை. பணம் பணம் என்று வெளியே கிளம்பும் போதெல்லாம் ஓடிவந்து எல்லார் முன்னிலையிலும் கேட்கிறாள்.

அப்பா மௌனமாகப் பர்ஸைத் திறந்து நோட்டுக்களை எண்ணி மேஜைமேல் வைக்கிறாரே?

மூத்த பெண் பண விஷயத்தில் நாசூக்காக நடந்து கொள்கிறாளே, இவள் மட்டும் ஏன் பேயாகப் பறக்கிறாள். மனிதரின் மனதில் ஒரு நெருடல் ஏற்படாதோ?

சோபனா எது செய்தாலும் ஏன் கண்டு கொள்ளாமலிருக்கிறார்.

அவள் மீது அருணாவைவிட அவருக்கு அன்பு அதிகமாகி விட்டதா? பாசம் கண்களை மூட அவள் செய்கிற ஆர்ப்பாட்டங்களைக் காணாது இருக்கிறாரா?

9

அன்று வேலைக்கு வந்த சிவபாக்கியம் எஜமானியை ஜாடை செய்து பின்புறம் அழைத்துச் சென்றாள்.

குரலை மிகவும் தாழ்த்திக் கொண்டு சொன்னாள்.

"நேற்று பொழுது சாயுற நேரம் - உன் தங்கச்சியை நான் பிரமிளா சில்க் கடையிலே பார்த்தேன்."

"அவளுக்கு வேலை என்ன? அப்பா கைச்செலவுக்கு கொடுக்கிற காசை ஏதாவது வாங்கி கரியா அடிச்சு நின்னுக் கிட்டிருந்திருப்பா."

"பொழுது மயங்கிற சமயம் இந்தப் பொண்ணுக்கு இங்கே என்ன வேலைன்னு நான் கொஞ்சம் கிட்டத்துல போய்ப் பார்த்தேன்...சோபனா என்னைக் கண்டுக்கலே. எப்படிக் கண்டுக்கும்? அதுக்குத்தான் தன் நினைப்பே இல்லையே!"

"சிவபாக்கியம் என்ன சொல்றே? கதை ரொம்பப் பெரிசா இருக்கே?" கடுத்துக் கொண்டாள் அருணா!

"இதோ பாரு உன் வீட்டிலே உன் தயவிலே தங்கிட்டு இருக்கிற இந்தப் பொண்ணு தன் நடவடிக்கையிலே ஒழுங்கா இருக்கணும் - எத்தனை பெரிய மனுஷர் உங்கப்பா. அவர் கண்ணில் கூட மண்ணைத் தூவிகிட்டு இந்தப் பொண்ணு ரொம்ப அக்குமம் செய்யுது. ஒரு இளவயசுப் பையனோடு தமாஷ் பண்ணிப் பேசிக்கிட்டிருந்தது. என்னடா இது வேடிக்கைன்னு நான் பார்த்து கிட்டே நின்னப்போ அவனோட எதிர்பக்கமிருந்த தோட்டத்துக் குள்ளே மேலே இடிச்சுகிட்டு சிரிச்சுக்கிட்டுபோச்சு. ஊருக்கு வந்து ஒரு மாசமாகலே. அதுக்குள்ளே ஒருத்தனை எப்படி பிடிச்சுக்குச்சு இந்தப்பொண்ணுன்னு எனக்கே ஒரே அதிசயமாயிருந்தது. சொல்லக்கூடாது. சோபனா பெரிய கில்லாடி தான்—" படபடவென்று பொங்கிப் பொரிந்தாள்.

திகைத்துப் போனாள் அருணா. இ[illegible] கதை. இது மாதிரி நடந்து கொள்ளத்தான் தனியாக தினமும் வெளியே போய் வருகிறாளா சோபனா? சென்னையிலிருந்து வந்து ஒரு மாதகாலந்தான் ஆகிறது.

அதற்குள் இங்கே ஒரு காதலனைத் தேடிக்கொண்டு விட்டாளா? எத்தனை துணிச்சல்... பழக்கம் அதிகமில்லாத ஊரில் வெகு சுலபமாக காதலனுடன் சுற்றுகிறாளே?

சிவபாக்கியம் சொல்வது உண்மைதானா? அப்பாவுக்குச் சங்கதி தெரிந்தால்...

அப்பாவாகத் தேடிக் கொடுத்த மாப்பிள்ளை ரமேஷ்.

கான்வென்டில்தான் அவளையும் படிக்க வைத்திருந்தார் அப்பா. கல்லூரி நாட்களில் அவளுக்கு ஏகப்பட்ட சுதந்திரம் தந்திருந்தார்.

ஆனால் எத்தனை கண்டிப்பானவர்? நினைவுக்கு வருகிறது. அப்பாவின் நண்பரின் மகன்—இன்ஜினியருக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவரைக் காண ஒரு நாள் வந்தபோது காப்பி டம்ளருடன் அவள் வந்து உபசரித்தாள்.

''உட்காருங்கோ—அப்பா வருவார். இதைச் சாப்பிடுங்கோ—'' என்று மூன்று வார்த்தைகள் பேசினாள்.

குளித்துவிட்டு வெளியே வந்த அப்பா மகளைக் கடுமையாக முறைத்தார். உள்ளே போ—என்பது போலிருந்தது அவர் பார்வை. பின்னர் அந்தப் பையன் போனதும் அப்பா அவளை அழைத்து எத்தனை கடுமையாகக் கோபித்துக் கொண்டார்? தனது நடத்தையில் எத்தனை பிசகிருந்தாலும் பாதகமில்லை. தன் வீட்டவர்களைப் பற்றி வெளி உலகம் எதுவுமே பேசக் கூடாது என்ற தொரு கொள்கை அவருக்கு. அப்படிப்பட்ட அப்பா—இப்போது சோபனா சங்கதி தெரிந்தால் என்ன செய்யப் போகிறார்?

கழுத்தைப் பிடித்து அவளை வெளியே தள்ளி விடுவாரா?

கடுமையாகப் பேசி அடக்குவாரா? என்ன செய்யப் போகிறார்.

பலவும் தன்னுள் எண்ணிக் குழம்பினாள்.

அவளுடைய கவலையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்வது போல இருந்தது தோழி சகுந்தலா சொன்ன செய்தி.

பங்களூரில் கணவனுடன் குடியேறி வாழத் தொடங்கிய அருணாவுக்கு நாளாவட்டத்தில் பல சிநேகிதிகள் உருவாகியிருந்தனர். அப்பா தன்னுடன் வசிக்கத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் அவள் அடிக்கடி தோழிகளின் வீடுகளுக்குப் போய் வருவதுண்டு. அவர்களில் சிலர் அவளது வீட்டுக்கு விருந்து சாப்பிட வருவதும் வழக்கம். கணவன் அலுவலகம் சென்றதும் குழந்தை தூங்கி விட்டதும் பொழுது அவளுக்கு நீளமாகத்தான் கனத்தது. அதை நிவர்த்திக்கத்தான் அவள் தோழிகளை வீட்டுக்கு வரவழைத்து வாழ்க்கையைக் கலகலப்பாக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பா வந்து தங்கியதும் அவள் அந்த வழக்கத்தை நிறுத்திக்கொண்டு விட்டிருந்தாள்.

எப்பொழுதாவது தோழிகளுடன் போனில் பேசி மகிழ்வதோடு சிநேகிதம் அடங்கிப் போயிருந்தது.

சகுந்தலா கொஞ்சம் பரபரப்புப் பேர்வழி. அவளாகவே ஊர்க்கதைகளை தொலைபேசி மூலம் தோழிக்குத் தெரிவிப்பது வழக்கம்.

சோபனா வந்து சேர்ந்த மறுவாரமே சகுந்தலாவிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது.

நல்ல வேளையாக அப்பாவும் புது மகளும் வெளியே போயிருந்தார்கள்.

''ஆமாம் அருணா! உன் அப்பாவோட காரில் ஒரு அழகான பெண்ணை மகாத்மா காந்தி ரோடில் அடிக்கடி பார்க்கிறேனே! அவள் யார்?''

25/05/2011 22:14

வீட்டுக்கு வந்த சகுந்தலாவுக்கு முதல் தடவை தன் தந்தையை அறிமுகப்படுத்தியபோது... வியப்புடன் அவள் காதில் கிசுகிசுத்தாள் அவள்.

''உன் அப்பா ரொம்ப அழகா இருக்கார். உன் தந்தைன்னு சொல்ல முடியாத இளமை. உன் அப்பாவா! அண்ணனான்னு திகைக்கும்படி இருக்கார்.''

அருணாவுக்கு அப்போது கேட்கப் பெருமையாக இருந்தது. ஆனால் அப்பாவுடன் ஒரு இளம் பெண்ணை பார்த்ததாக அவள் சொன்னபோது மனதைக் கவலை உறுத்தியது.

சகுந்தலா பெரிய வாயாடி. கற்பனைகள் அதிகம் உள்ளவள். அப்பாவுடன் ஒரு இளம் பெண்ணை இணைத்து ஏதாவது தவறாக கதை கட்டிவிட்டாலும் ஆச்சர்யப் படுவதற்கில்லை.

''சகுந்தலா! அவள் என் தங்கை. பட்டணத்திலிருந்து வந்திருக்காள்.''

''தங்கையா? உனக்கு அப்படி ஒரு உறவு இருப்பதாக இதுவரை சொல்லலையே.''

''அவள் என் அப்பாவின் இளையதாரத்து மகள். இதுவரை எனக்குச் சொல்லிக்க இஷ்டமில்லாதிருந்தது. இப்போ எங்களோட வந்து சேர்ந்திட்ட பிறகு சொல்லாம மூடிவைக்க முடியுமா?''

அருணா வேடிக்கையாகச் சிரித்தாள். ஆனால் விஷயம் வேம்பாகக் கசந்தது.

சோபனா வந்தபிறகு அவளுக்குத்தான் எத்தனை தொல்லைகள்? சகுந்தலாவுக்கும் சிவபாக்கியத்திற்கும் பதில் சொல்ல வேண்டிய நிர்பந்தம். கணவன் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ?

சோபனாவின் அட்டகாசத்தையும், அப்பாவின் அசட்டையையும் ரமேஷ் எத்தனை காலம் தாங்கிக் கொள்ளப் போகிறார்?''

மாப்பிள்ளைக்கும், மாமனாருக்கும் மோதல் எப்போது ஏற்படப் போகிறதோ—கலங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதுசமயம் சகுந்தலா போனில் கூப்பிட்டுச் சொன்ன செய்தி அவளது குழப்பத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது.

''அருணா, சொன்னா கோவிச்சுக்கமாட்டியே!'' சகுந்தலா பீடிகையுடன் போனில் பேசத் துவங்கினாள்.

''சுற்றி வளைக்காதே. சுருக்கமாகச் சொல்லேன்.''

''உன் தங்கைன்னு சொன்ன அந்தப் பொண்ணை நான் பல தடவை இங்கேயும், அங்கேயும் பார்க்கிறேன்.''

''என்னைப் போல வீட்டோட கட்டுண்டு கிடக்க மாட்டா. வேலைக்குப் போய் வந்து பழக்கப்பட்டவ. புத்தகக்கடை, பொட்டிக்கடை என்று எங்கேயாவது ஏறி இறங்கிண்டு இருப்பா, அதனால என்ன?''

''அப்படியிருந்தா நான் ஏன் போன் பண்றேன்? உன் தங்கையை நான் ஒரு வாலிபனோட அடிக்கடி வெளியே பாக்கறேன். ஒரு சமயம் அவளுடைய பியான்சியோ...''

''இல்லை எங்களுக்குத் தெரிஞ்சவரை அவளுக்கு அது மாதிரிப் பாய் பிரண்ட்ஸ் யாரும் கிடையாதே...''

''இதற்கு முன்னாடி உன் தங்கையை நான் இந்த ஊரில் எங்கேயோ பார்த்த நினைப்பு இருக்கு...''

''நீ பார்த்திருக்க முடியாது. பெங்களூர் அவளுக்குப் புதுசு. முழுக்க முழுக்க பம்பாயில வளர்ந்தவ.

''என் கண்ணு என்னை ஏமாத்தினதே இல்லை. இவளை நான் இந்த ஊரில் முன்

25/05/2011 22:14

''ஒரு சமயம் கல்லூரி லீவின்போது பங்களூர் வந்திருக்கலாம்.''

''அருணா! உன் தங்கையோட நடவடிக்கைகளைக் கொஞ்சம் கவனி.''

''உங்கப்பா பெரிய புள்ளின்னு தெரிஞ்சிருந்து எந்த அயோக்கியனாவது உன் தங்கையைத் தன் வலையில் போட்டுக்க முயலலாம் இல்லையா.. எனக்கென்னவோ அந்த இளைஞனைப் பார்த்தப்போ நல்ல அபிப்ராயம் ஏற்படலே. இப்பதான் பலவிதமான கதைகளைக் கேள்விப்பட்டோமே! நீ என் சிநேகிதி! உன் குடும்பத்திலே எந்தவிதமான அவமானமும் ஏற்படக்கூடாதுங்கிறது என் எண்ணம். அதனாலே எச்சரித்தேன்.''

''தாங்க்யூ சகுந்தலா. கவனிக்கிறேன்''-போனை வைத்தாள்.

''என்ன அநியாயம்! வந்த சில நாட்களில் இப்படியா ஒரு பெயரெடுப்பாள் சோபனா. உஃகும் இதைப்பற்றி சும்மா இருக்கக் கூடாது. அப்பாவிடம் சொல்லுமுன் கணவனைக் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும்... சகுந்தலா இந்தனை நேரத்தில் யாருக்கெல்லாம் இந்தச் சங்கதியை சொல்லி விட்டிருக்கிறாளோ?... அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவர்கள் வாழ்வைக் குலைக்க எமன்போல எங்கிருந்துதான் இந்தப் பாதகி வந்தாளோ?

10

அருணா மிகவும் மனச் சஞ்சலப்பட்டாள்.

அன்று மாலை வீட்டுக்குத் திரும்பிய ரமேஷ் மிகவும் பரபரப்புடன் காணப்பட்டான்.

மாமனார் வீட்டில் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான்.

''உன் தங்கை சோபனாவை இன்று நான் கார்த்திக் ஷாப்பிங் சென்டர் அருகே ஒரு வாலிபனுடன் பார்த்தேன்.''

ஏற்கனவே அவளுக்குத் தெரிந்த சங்கதிதான். அருணா வியப்படையவில்லை.

''அந்த வாலிபனோடு உன் தங்கை நீண்ட நாளா தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டும். இது பங்களூரில் புதிதாக பிடித்த சிநேகிதம் போல் எனக்குத் தெரியவில்லை. பம்பாயிலிருந்தவள் என்று சொன்னாயே! ஆனால் பங்களூரில் உள்ள மூலை முடுக்கெல்லாம் சோபனாவுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கே. அவளைப் பார்த்தால் உள்ளூர்வாசி போலத் தெரிகிறது. எங்கேயோ பார்த்த நினைப்பு கூட ஏற்படுகிறது. வந்த இடத்தில் இந்தப் பெண் ஒரு காதலனை வெகு விரைவாகத் தேடிக்கொண்டு விட்டாள் என்று பார்த்த அளவில் முதலில் நினைத்தேன். இருட்டத் தொடங்கியபோது இருவரும் சுற்றுச் சுவர் ஓரமாக தனியே நெருக்கமாக நின்று பேசுவது என் காதுகளில் துல்லியமாகக் கேட்டதும் திகைப்போடு திரும்பிப் பார்த்தேன். உன் அப்பா அவளுக்குப் பரிசாகத் தந்த வைர நெக்லஸை இவள் அவனிடம் கொடுத்ததைக் கண்டு அதிர்ந்து போனேன்.''

''இருக்காது? நீங்க தவறா எதையாவது இருட்டில் பார்த்துவிட்டு சொல்கிறீர்களோ?''

''அப்படி ஒரேயடியா இருட்டிவிடவில்லை. இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்த சுவாரஸ்யத்தில் என்னைக் கவனிக்கவேயில்லை.

''வைர நெக்லஸ் என்ற வார்த்தை என் காதுகளில் நன்றாகவே கேட்டது. அவள் கொடுத்த நகைப் பெட்டியை நன்றாகப் பார்த்தேன். அன்று உன் தந்தை அவளது பிறந்த நாளுக்குக் கொடுத்த [illegible] சிவப்பு வெல்வெட் பெட்டிதான்.''

25/05/2011 22:14

அவன் யார்? காதலனா? அல்லது ஏற்கனவே திருட்டுத்தனமாகக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருக்கும் கணவனா?

அவனிடம் விலை உயர்ந்த நெக்லஸை ஏன் தரணும்?

திகைத்துப்போன அருணாவுக்குச் சட்டென்று ஒரு யோசனை தோன்றியது.

''இருங்க... ஒரு நொடியில் வரேன்...'' என்று கூறி விட்டு இரண்டே தாவலாக மாடிப்படிகளில் இறங்கி கீழ் ஃப்ளாட்டுக்கு வந்தாள்.

நடையில் அவள் போட்டிருந்த விளக்கு மட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

ஜன்னல் வழியே சாலையைப் பார்த்தாள். போக்கு வரத்து நெரிசலாகத்தானிருந்தது. அப்பா மிகவும் நிதான மாகத்தான் காரை ஓட்டுவார். கேட்டருகே வந்ததும் பலமுறை ஹாரனை அடித்துத் தாம் வந்திருப்பதை அறிவிப்புச் செய்கிற பழக்கம் உண்டு.

பரபரப்புடன் சோபனா உபயோகித்த அறைக்குள் புகுந்தாள். அந்த இரும்பு பீரோவின் மறுசாவி அவளிடம் தான் இருந்தது. சட்டென்று சாவிக் கொத்தை இடுப்பிலி ருந்து எடுத்து ..விளக்கை எரிய விட்டு—பீரோவைத் திறந்து பார்த்தாள்.

ஒரு சிறு கைப்பெட்டியுடன் வந்த சோபனா குறைந்த காலத்திற்குள் நிறையவே புடவைகளும் மற்ற உடைகளும் சேர்த்து விட்டிருந்தது தெரிந்தது.

கெட்டிக்காரிதான் என்று மெல்ல லாக்கரைத் திறந் தாள்-பக்கென்ற உணர்வில் உடல் ஆடியது.

அக்காவின கண்முன் தன் இரும்பு பீரோ லாக்கரில் தங்கை வைத்த அந்த வெல்வெட் நகைப் பெட்டியைக் காணவில்லை. லாக்கர் வெறுமையாக இருந்தது.

அவள் கணவன் சொன்னது உண்மைதான். சோபனா விலை உயர்ந்த அந்த வைர நெக்லஸை அந்த வாலிப னிடம் கொடுத்து விட்டிருக்கிறாள்.

ஆமாம் எதற்காகக் கொடுத்தாள்? என்னத்திற்குக் கொடுத்தாள்? அவன் யார்? சோபனாவின் காதலனா? திருட்டுக் கணவனா? இதைக் கட்டாயம் அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்! இல்லாவிட்டால்...

யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது வாசலில் கேட் டருகே அப்பா தமது காரைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்தார். ஹாரன் சப்தம் பலமாக ஒலிக்கவே சட்டென்று லாக்கரை யும் பீரோவையும் பூட்டிவிட்டு ஓடிவந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

''வந்துட்டேன் அப்பா...'' எனக் குரல் கொடுத்தபடி ஓடிச் சென்று கேட்டைத் திறந்தாள்.

''எம்மா...! சோபனா வரலையா? இன்னுமா வரலை'' அப்பா கொஞ்சம் பதட்டமாகவே கேட்டபடி வண்டியை உள்ளே திருப்பினார்.

ஒரு சமயம் அப்பாவும் அந்தக் காட்சியைக் கண்டு விட்டுத்தான் வந்திருக்கிறாரோ?

அருணா சந்தேகத்துடன் தோட்டத்தில் எரிந்த விளக் கொளியில் அப்பாவின் முகத்தை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

வழக்கமான புன்னகை அவர் முகத்தில் இல்லை.

11

மறுநாள் காலை சலவை செய்த அப்பாவின் ஆடைகளை அலமாரியில் வைத்த அருணா கீழே இறங்கி வந்தாள்.

வாயில் வராந்தாவில் உ[illegible] புத்தகம் ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

25/05/2011 22:15

வந்த புதிதில் பின்னாலேயே ஓடி வந்து அருணா கை வேலையை பகிர்ந்து கொண்டு உதவ முன் வந்த சோபனா இப்போது அவளைப் பாராதுபோல பத்திரிகைக்குள் தலையை விட்டிருந்தாள்.

அருணா அதைப் பாராட்டாது தந்தையின் அறைக்குள் நுழைந்தவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

மோகனசுந்தரம் தமது பயணப் பெட்டிக்குள் துணிகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

''என்னப்பா? என்ன சங்கதி?''—மகள் கவலையுடன் கேட்டாள்.

சோபனாவின் வரவைப் பற்றியோ தொடர்ந்து அவள் அங்கே தங்கியிருப்பது பற்றியோ அவளும் ரமேஷும் அப்பாவுக்கு மனத்தாங்கல் ஏற்படும் வகையில் எதுவும் சொன்னதில்லை. அப்பா ஏன் ஊருக்குப் போகிறார்? பதறி விட்டாள் அருணா!

''இன்னிக்கு ராத்திரி வண்டிக்கு நான் அவசரமா சென்னைக்கு கிளம்பிக்கிட்டிருக்கேன். திரும்பி வர நாலு நாள் ஆகும்''-புன்னகைத்தார் மோகனசுந்தரம்.

''எதுக்கு இந்த திடீர் பயணம்? நேற்று இரவு தாங்க முடியாத தலைவலியிலே தவிச்சுக்கிட்டிருந்தீங்களே அப்பா''— கவலையுடன் கேட்டாள் மகள்.

''தலைவலி— கால்வலியெல்லாம் இந்த வயசுக்கு சகஜம் அம்மா! நீ கொடுத்த மாத்திரையிலே தலைவலி கொஞ்ச நேரத்தில் நின்னு போச்சு. ராத்திரி நல்லாவே தூங்கினேன். ஒரு முக்கிய காரியத்தைக் கவனிக்க நானே நேரே போக வேண்டியிருக்கு. காட்டுக்கா புறப்பட்டிருக்கேன். அப்படிக் கவலையோட பார்க்கிறியே...'' சிரித்தார் அப்பா.

''இல்லே அங்கே போய் தனியா திண்டாடுவீங்களேன்னு யோசிக்கிறேன்'' -மகள் முணகினாள்.

''அங்கே நம்ம வீடு இருக்கு. அவுட் அவுஸிலே சமையற்காரர் இருக்கார். வேலைக்கார குப்புசாமி பின் அறையிலே தங்கிகிட்டிருக்கான். போனதும் நல்லா உபச்சாரம் கிடைக்கும். கவலைப்படாதே!''

''இப்போ கட்டாயம் போய் ஆகணுமா அப்பா...''

''ஆமாம் அம்மா!... ரொம்ப முக்கியமான காரியம். அன்னிக்கு பார்த்த அதே பங்களா சம்பந்தமா ஒருவரை நான் சென்னையிலே சந்திக்க வேண்டியிருக்கு.''

''அதை வாங்கிக்கிறதுன்னு தீர்மானிச்சுட்டீங்களாப்பா?''

''சோபனாவைப்பத்தி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டாமா? அவளுக்கு ஒரு வழி செய்யணுமே!''

கேட்டுக் கொண்டிருந்த சோபனா உள்ளே வந்தாள்.

''அப்பா! சீக்கிரம் திரும்பி வந்துவிடுவீங்க இல்லையா. நீங்க இல்லாம வீடு வெறுமையா இருக்குமே! தனியா இங்கே இருக்க எனக்குப் பயமா இருக்கும் அப்பா''- கொஞ்சினாள் அவள்.

''நீ ரொம்ப தைரியசாலின்னு நான் எண்ணிகிட்டிருந்தேன். பயங்கறியே! நான் இல்லாத சமயம் நீ மாடியிலே அருணாவோட வீட்ல போய் படுத்துக்கோ. அருணா உன்னை நல்லா கவனிச்சுப்பா.''

''கவலைப்படாதீங்கப்பா. சோபனாவை நல்லா பார்த்துக்கிறேன்'' மனவெழுச்சியை மறைத்துக் கொண்டு மகள் முறுவலித்தாள்.

அன்றிரவு மோகனசுந்தரம் [illegible] பட்டு விட்டார்.

25/05/2011 22:15

மறுநாள் காலை டாக்ஸியிலிருந்து இறங்கிய எஜமானனைக் கண்டு குப்புசாமி பரபரத்துப் போனான்.

ஓடிவந்து பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே விரைந்தான்.

''ஐயா போன் கூட செய்யலையே!'' - என்று தவிப்புடன் சமையற்காரர் விரைந்து வந்தார்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அவரது வீட்டின் சௌகர்யங்கள் அவருக்குத் தயாராகி விட்டன.

குளித்து மாற்றுடை அணிந்து கொண்டு வருவதற்குள் உப்புமாவும் காப்பியும் கொண்டு வந்து பரிமாறி உபசரித்தார் சமையல்காரர்.

அவர்து வழக்கமான காலைப் பத்திரிகையை வாங்கிக் கொண்டு வைத்த குப்புசாமி மேலே அவரது தேவைகளைக் கேட்டறிய கைகட்டிக் கொண்டு பவ்யமாக ஒரு புறம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

கைகழுவிக் கொண்டு முன்பக்கம் வந்தவர் கண்களில் மங்களாவின் படம் தென்பட்டது.

சிறிதுநேரம் சிந்தனையுடன் அருணாவின் தாயின் படத்தைப் பார்த்தபடி நின்றுவிட்டார்.

''ஐயாவுக்கு பகல் சாப்பாடு இங்கேதானே?-'' கேட்டபடி சமையற்காரர் வந்து நின்றார்.

திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டார் மோகனசுந்தரம்.

ஆமாம்-எனத் தலையாட்டியபடி தமது அலுவலக அறைக்குள் புகுந்தார். வெகுகாலமாகப் பூட்டி வைக்கப் பட்டிருந்த அந்த அலமாரியைத் திறந்து மேல் தட்டில் அடுக்காக இருந்ததொரு காகிதக்கட்டை எடுத்து தூசி

தட்டி மேஜைமேல் வைத்துக் கொண்டு மெல்லப் புரட்டிப் பார்த்தார். நேரம் போவதே தெரியாது அவை தந்த நினைவில் ஆழ்ந்து போனார்.

''ஐயா பத்து மணிக்கு வெளியிலே போகணும்னு சொன்னீங்களே. டாக்சி பிடிச்சுட்டு வர்றதா?'' -குப்புசாமியின் குரல் அவரது சிந்தனையை கலைத்தது.

''ஆமாம்! கொண்டுவா —'' என்றபடி வெளியே கிளம்ப ஆயத்தமானார்.

டாக்ஸி புரசைவாக்கம் பொன்னப்பன் தெருவில் ஐந்தாவது எண் வீட்டின் முன் நின்றது. இறங்கி பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு மெல்ல வாசலை நோக்கி நடந்தார்.

மிகவும் பழுதடைந்து விட்டிருந்ததொரு பழங்காலத்து ஓட்டு வீடு அது.

மெள்ளக் கதவைத் தட்டினார்.

வெளியே எட்டிப் பார்த்த கிழவி சந்தேகத்துடன் அவரை ஏற இறங்க நோக்கினாள்.

''புவனா அம்மா வீடு இதுதானே? அவர்களைப் பார்க்க வந்திருக்கேன். வக்கீல் மோகனசுந்தரம் என்றால் தெரியும் அவங்களுக்கு '' என்றார்.

சிறிது பொழுதில் திரும்பி வந்த கிழவி கதவை அகலத் திறந்து அவரை உள்ளே செல்ல அனுமதித்தாள்.

நடையைத் தாண்டி கூடத்திற்கு வந்தார். கட்டிலின் மீது காய்ந்த சருகாகப் படுத்திருந்த புவனா மெல்ல எழுந்து கை கூப்பினாள். பேச முடியாது அவள் விக்கி விக்கி அழத் தொடங்கி விட்டாள்.

''அம்மா .. அழாதீங்க.
விசாரித்து விட்டுப் போகத்தான்

25/05/2011 23:02

அருகில் கிடந்ததொரு பழைய பிரம்பு நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

''வறுமையும் வியாதியுமாகத் தவிக்கிறேன். ஐயா... உங்களைப் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு- அடையாளம் கூடத் தெரியலே'' -தழுதழுத்தபடி அவள் அருகில் கிடந்ததொரு அழுக்குத் துவாலையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

லேசானதொரு மக்கல் வாசனை அவரது மூச்சையடைத்தது. வெகு நேரம் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு பேச இயலாது என எண்ணி மோகனசுந்தரம் தாம் வந்த காரியத்தை விரைவாக முடித்துக் கொள்ள எண்ணித் திரும்பினார்.

திக்கென்றதொரு உணர்வில் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

அவாது அருமை மாதவி-சந்தன மாலை அணிந்த வளாகச் சட்டத்திற்குள் அடங்கி அவரைப் பார்த்து புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தாள். எதிர் சுவரில் புவனா வரட்சியாகச் சிரித்தாள்.

''மாதவி போய் பல வருஷமாகிறது என்றாலும் நினைப்பிலே என்றும் பசுமையா இருக்கா. அவ இருந்த வரை நான் சுகமா இருந்தேன். அவளுக்குப் பிறகு நான் படற பாடு''—மேலே பேச முடியாது மறுபடியும் விம்மி அழத் தொடங்கினாள்.

12

வெளியே சுற்றி விட்டு பகல் உணவு நேரத்திற்கு ஆட்டோவில் வந்து இறங்கிய சோபனாவைப் பார்த்த அருணா திகைத்துப் போய்விட்டாள்.

வெகுநேரம் அழுததுபோல் கண்கள் சிவந்து முகம் லேசாக உப்பியிருந்தது.

''எனக்குப் பசியில்லை. சாப்பாடு வேண்டாம்''—என்று சிணுங்கியபடி தன் தோள்பையை தொப்பென்று மேஜைமேல் போட்டாள். ஜிப் மூடாதிருந்த நடுப்பகுதியிலிருந்து மெல்ல நழுவி வெளியே தெரிந்த அந்த சிவப்பு வெல்வெட் நகைப் பெட்டியைப் பார்த்த அருணாவுக்கு ஒரே ஆச்சர்யம்.

என்ன இது வேடிக்கை? அன்று யாரோ ஒரு வாலிபனிடம் நகைப் பெட்டியைக் கொடுத்ததை கண்ணால் பார்த்ததாக கணவர் சொன்னார்.

இன்று அது அவளது தோள்பையிலேயே தொத்திக் கொண்டிருக்கிறதே. விலையுயர்ந்த வைர நெக்லஸை எடுத்துக் கொண்டு சோபனா கடைத் தெருவில் என் திரிகிறாள்?

அதை அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் விற்றுக் காசாக்க உத்தேசித்திருக்கிறாளா?

ஆமாம் உண்மையில் இவன் யார்?

எதற்காக அவர்களது வாழ்வில் புகுந்து கூத்தடிக்க வேண்டும்?

''கொஞ்சம் மோர் கொடுங்கோ - போதும்—குடிச்சுட்டு எனக்கு மறுபடியும் வெளியே போகணும் - வேலையிருக்கு'' சிடுசிடுத்தாள்.

ஆண்டி! என்று கொஞ்சிக் கொண்டு அருகில் வந்த நிகிலை மெள்ள கையால் அப்புறம் தள்ளினாள்.

வந்த முதல்நாள் வாரி எடுத்துக் கொஞ்சிய குழந்தை அவளுக்கு இப்போது விஷமாகத் தெரிந்தான்.

25/05/2011 23:02

கடைக் கண்ணால் கவனித்தபடியே மோரை டம்ளரில் ஊற்றிக் கொண்டிருந்த அருணாவுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

அவள் வீட்டில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு அவளது குழந்தையை அசட்டை செய்து ஒதுக்கித் தள்ளுகிறாளே! சோபனாவுக்கு ரொம்பவே துணிச்சல்தான்.. தன்னுள் எண்ணி வெகுண்டாள்.

சிறிதளவு மோரைப் பருகிவிட்டு டம்ளரை மேஜைமேல் வெறுப்புடன் வைத்தாள் சோபனா.

தன் தோள் பையிலிருந்த சீப்பை எடுத்து எதிரே மாட்டியிருந்த கண்ணாடியில் கலைந்து போன முடியை வாரிச் சரிப்படுத்திக் கொண்டாள். பவுடர் காம்ப்பாக்டைத் திறந்து முகத்திலே லேசாகப் பவுடரை ஒத்திக் கொண்டு... கலைந்துபோன பொட்டைச் சீராக்கிக் கொண்டு லிப்ஸ்டிக்கால் உதட்டுச் சாயத்தை ஒழுங்கு செய்து கொண்டாள்.

''அக்கா எனக்கு ஒரு உதவி தேவை. அவசரமாக நூறு ரூபாய் கடன் தரவேண்டும். அப்பா வந்ததும் திருப்பித் தந்து விடுகிறேன்'' -என்றாள் தணிந்த குரலில்.

இவள் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? பணம் மரத்தில் காய்ப்பதாக எண்ணமா? வந்த சில நாட்களுக்குள்ளே-அப்பாவிடமிருந்து ஆயிரத்துக்கு மேல் வாங்கிக் கொண்டு விட்டாள். இப்போது என்னை உறிஞ்சப் பார்க்கிறாளே? —அருணாவுக்குக் கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

''அப்பாவைப் போல என்கிட்டே தாராளமாக பண புழக்கம் கிடையாது. அவசர செலவுக்கு ஒரு ஐம்பது ரூபாய் தரமுடியும். அதுக்கு மேலே...'' என்றபடி குழந்தை

நிகிலை வாரி இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்று... பீரோவிலிருந்து பணத்தை எடுத்து வந்தாள்.

அசட்டையாக அவள் தந்ததை வாங்கி தோள்பையில் திணித்துக்கொண்டாள் சோபனா. சட்டென்று எழுந்தாள்.

''நான் கீழே போய் அப்படியே வெளிக்கதவை இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு போறேன். சரிதானே'' —பதிலுக்குக் காத்திராமல் படிகளில் தாவி கீழே மறைந்து போனாள்.

சிறிது பொழுதில் கீழேயிருந்த இரும்பு பீரோ திறந்து சாத்தப்படும் ஓசை கேட்டது. தொடர்ந்து சில நிமிடங்களில் வாயிற்கதவு இறுக்கமாக ஓங்கிச் சாத்தப்படும் பலத்த சப்தம் மாடிக்கு எட்டியது. வெளியே வந்து வராந்தாவில் அவள் எட்டிப் பார்த்தாள்.

படபடவென்று சப்தமிட்ட ஆட்டோ சாலையின் முனையில் மறைந்து போனது. உள்ளே வந்து நாற்காலியில் யோசனையுடன் உட்கார்ந்து விட்டாள் அருணா.

உறவு சொல்லிக் கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்து விட்ட சோபனா உண்மையில் அவளது தங்கைதானா?

பெரிய வழக்கறிஞராக வாழ்ந்து ஓய்வடைந்த அப்பாவின் மூளையும் ஓய்ந்துபோய் மழுங்கியா போய் விட்டது.

இல்லை... இல்லை.. உண்மை. இல்லாவிடில் அப்பா வைர நெக்லஸை எடுத்துத் தாராளமாக தந்துவிட்டிருக்க மாட்டார்.

மாதவி இறந்து போய்விட்ட போதிலும் அவளது மகளுக்குத் தம் கடமையை நிறைவேற்றவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சோபனாவை...

25/05/2011 22:16

இவள் காலில் சுற்றிய பாம்பாக வேதனை கொடுக்கிறாள்.

அப்பா ஊரிலிருந்து வந்ததும் அவனும், ரமேஷும் இதைப்பற்றி பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாக வேண்டும்.

தமது இளைய மகளுக்கு அப்பா பங்களா வாங்கித் தரட்டும். சொத்து முழுவதும் எழுதி வைக்கட்டும். அக்கறையில்லை. ஆனால், அவர்களது சுதந்திரத்தைப் பறித்து அவர்களை வாய் மூடிகளாக்கி அப்பா வேடிக்கை பார்க்கக் கூடாது. வரட்டும் அப்பா... சிந்தித்தபடி கீழே சென்றாள்.

இரும்புப் பீரோவை பலத்த சத்தத்துடன் சாத்தினாளே ...எதற்காக என்ற ஆவலில் தன் இடுப்பிலிருந்து மறு சாவியைப் போட்டுத் திறந்தாள்.

அந்தச் சிவப்பு வெல்வெட் நகைப்பெட்டி மேல்தட்டில் இருந்தது.

மெல்ல அதைத் திறந்து பார்த்தாள். சோபனாவுக்கு அப்பா தந்த பிறந்த நாள் பரிசான அந்த வைர நெக்லஸ் பத்திரமாக உள்ளே இருந்தது.

அருணாவுக்கு மிக்க வியப்பு.

அதைத் தோள்பையில் வைத்துக்கொண்டு தெருவெல்லாம் சுற்றிய சோபனா இப்பொழுது ஏன் பத்திரமாக இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டியிருக்கிறாள். ஏன்?

ஒரு சமயம் இந்த சோபனா ஒரு. கிறுக்குப் பிடித்த பெண்ணோ?

அப்பா ஊரிலிருந்து வந்ததும் இதைப்பற்றி அவரிடம் பேசியாக வேண்டும்! விலையுயர்ந்த நகையை

சோபனா வீதியில் தொலைத்து விடாது பாதுகாக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்றே!

தொண்டைத் தண்ணீர் காய அப்பா நீதிமன்றத்திலே குரல் கொடுத்து சம்பாதித்த பணத்தில் வாங்கிய நகை மிகச் சுலபமாகக் கிடைத்து விட்டதால் சோபனாவுக்கு அருமை தெரியவில்லை. பணத்தின் மதிப்பை உணரவில்லை.

சே! இவளும் ஒரு பெண்ணா? - வெறுப்புடன் வீட்டிலே வளைய வந்து கொண்டிருந்தாள்.

நான்கு நாட்கள் பொழுதை சோபனாவுடன் கழிக்க அருணாவுக்கு மிகவும் பாடாய்த்தானிருந்தது.

எங்கே போகிறாய் என்று கேட்க முடியவில்லை.

ஏன் இத்தனை நாழி என்று அவளைக் கட்டுப்படுத்தவும் இயலவில்லை.

அப்பா மனத்தாங்கல் அடைவார் என வாய்ப்பூட்டு போட்டுக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு வாளா இருந்தாள்.

13

அன்று காலை சென்னையிலிருந்து மோகனசுந்தரம் திரும்பி விட்டிருந்தார்.

ஞாயிற்றுக் கிழமையாதலால் ரமேஷ் வீட்டிலேயே தூங்கியிருந்தான்.

வழக்கம்போல எல்லாரும் காலை வேளை காப்பி பலகாரத்திற்கு சாப்பாட்டறையில் கூடினார்கள்.

இந்த நான்கு தின சுதந்திர [illegible] அப்பாவின் முகம் மிகவும் தெளி[illegible] அருணா கவனித்தாள்.

25/05/2011 22:16

அப்பா அன்று காலை ஊரிலிருந்து வருவார் என எதிர்பார்த்து அவருக்குப் பிடித்தவைகளைத் தயாரித்து வைத்திருந்தாள்.

சூட்டான ஆப்பங்கள் மீது தேங்காய் பால் ஊற்றி சர்க்கரையைத் தூவிக் கொண்டு திருப்தியாக அவர் சாப்பிடுவதைக் கண்டு அவளுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

எல்லோரும் காப்பி பலகாரம் சாப்பிட்டு முடிக்கும் வரை அப்பா மௌனமாக இருந்தார்.

பின்னர்—எல்லோரும் முன்னறைக்கு வரவேண்டும்-முக்கியமாகப் பேச விஷயங்கள் இருக்கின்றன என்று மோகனசுந்தரம் கூப்பிட்டார்.

நிதில் காலை உணவுக்குப்பின் தூங்கிவிட்டது எல்லோருக்கும் வசதியாக இருந்தது.

சாப்பாட்டறை மேஜையை ஒழுங்கு செய்துவிட்டு விரைவாக வந்து முன்னறையில் மற்றவர்களுடன் கலந்து கொண்டாள்.

''எம்மா சோபனா! நான் போனபிறகு இங்கே கவனிப்பு குறைவாக போய்விட்டதா?'' கேட்டபடி கண்களைச் சிமிட்டி மெல்லச் சிரித்தார் அப்பா.

அருணாவிற்கு உண்மையில் கோபம் வந்து விட்டது.

''என்னால் முடிஞ்சவரை சோபனாவை நான் கவனிச்சுக் கொண்டேன். இதற்குமேல் என்னால் சமாளிக்க முடியாது என்கிறதை ஒப்புக்கொள்கிறேன் அப்பா... இவளைப் பொறுத்தவரை நீங்கள் எங்களிடமிருந்து இன்னும் என்ன கவனிப்பை எதிர்பார்க்கிறீர்களோ தெரியாது. என்னை வளர்த்து ஆளாக்கும்போது நீங்கள் இத்தனை சுதந்திரம் கொடுத்ததில்லை. நான் நினைத்தபடி வெளியே கிளம்பவில்லை. எங்கே போகி

றேன் என்று சொல்லாது வீட்டு வாசலைவிட்டு வெளியே நடந்ததில்லை. அன்பான தந்தையாக என்னை வளர்த்தீங்க, ஒப்புக்கிறேன். ஆனால், இத்தனை அனுசரணை எனக்கு நீங்க காட்டியதில்லை. சில நாட்களா மனசிலே நான் வச்சு மருகிக் கொண்டிருக்கிற சங்கதியை வெளியே சொல்லிவிட விரும்பினேன். நீங்கள் சோபனாவுக்குத் தந்த சலுகைகள் எனக்குத் தந்ததில்லை. இந்த விஷயத்தில் ஏன் இந்த ஓரவஞ்சனை...தெரியவில்லை.''-படபடவென்று பேசிவிட்டு கண்களில் நீர் துளிர்க்கத் தந்தையைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள்.

''நீயும், சோபனாவும் வித்யாசமானவர்கள். அதனால் தான் சலுகைகள் வித்யாசப்பட்டன'' - வேடிக்கையாக அப்பா சொன்னதைக் கேட்டு அவளுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

ஏதோ அவள் பேச முற்படுமுன் மோகனசுந்தரம் சோபனா பக்கம் திரும்பினார்.

''நீ என்ன சொல்லப் போறே! அருணா என் மேல் ஏகப்பட்ட புகார் வச்சிருக்காள். உனக்கு ஏதும் இல்லையா?''-கேட்டுவிட்டு கலகலவென்று சிரித்தார்.

''இருக்கு அப்பா! பெரியதொரு புகார், சொல்லவும் எனக்கு வெட்கமாக இருக்கு. உங்களைப் போன்ற அறிவாளிகள்-பெரிய அந்தஸ்தில் இருக்கிறவர்கள் செய்யக் கூடாத காரியம். ஒரு போலி நெக்லஸைக் கொடுத்து வைர நெக்லஸ் என்று என்னை ஏமாற்றி விட்டிருக்கீங்க. இதுபோலத்தான் மத்ததும் இருக்கும். எனக்கு வாங்கித் தரப்போற பங்களாகூட ஒரு ஏ[illegible] கதையாக இருக்கப் போகிறதுன்னு நினைக்கிறேன்[illegible] தண்டனை?''

''புரிகிறது சோபனா. நீ அந்த நெக்லஸை எடுத்துக் கொண்டுபோய் உன் தோழனிடம் கொடுத்து விற்கச் சொன்னாய். ஆனால் அவன் நகைக்கடையில் கொண்டு காட்டியபோது போலி என்பதைக் கண்டு அதிர்ந்து போனான். ஏமாளியாகிவிட்ட உன்னை மிகவும் திட்டினான். அந்த வேதனையோடு நீ அழுதுகொண்டு வீடு திரும்பினாய் இல்லையா?''

எல்லோரும் திகைத்துப் போனார்கள்.

''என்னப்பா பார்த்ததுபோல சொல்றீங்களே?'' - ஆச்சரியப்பட்டாள் அருணா.

''நெக்லஸை ஒரு வாலிபனுக்குக் கொடுப்பதை நான் கண்ணால் கண்டேன். அருணாகிட்டே சொன்னேன். அவள் மௌனமாக இருக்க சொல்லி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டாள். அதனால் இந்த விவரத்தைத் தெரிவிக்கவில்லை. உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது மாமா?...''

''ஆமாம் அப்பா...நெக்லஸை வீட்டிலிருந்து கேட்காமல் எடுத்திட்டுப் போய் தோழனிடம் கொடுத்தாள். விற்க முடியாது போனதால் அவனது கோபத்திற்காளாகி நீங்க ஊரில் இல்லாத அன்று அழுது கொண்டு வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாள்.''

''மறுபடியும் நெக்லஸை இருந்த இடத்தில் வைத்திருக்கிறாள். இப்போது எனக்குப் புரிகிறது'' - அருணா சொன்னதும் வீல் எனக் கத்தினாள் சோபனா.

''என்ன புரிஞ்சிட்டதுன்னு பேச்சு பேச வந்திட்டீங்க'' இரைந்து கத்தினாள் சோபனா.

''உனக்கு புரிஞ்சிருக்கும்னு நினைக்கிறேன். உறவு சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே வந்த போலியான மகள் நீ உனக்கு போலி நெக்லஸ் கொடுத்ததில் என்ன தவறு?

சோபனா, நீ யாருன்னு எனக்கு வந்த அன்னிக்கே தெரியும்! என் மாதவிக்கு குழந்தை பிறக்க முடியாது. காரணம் எனக்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தெரியும்.

''இப்போ சென்னைக்குப் போனபோது நான் மறுபடியும் அப்போது நடந்த வைத்தியப் பரிசோதனை விவரங்களைப் படித்தேன். உன் வயதையும் அது நடந்த சம்பவத்தையும் கணக்கிட்டேன். ஒருக்காலும் நீ மாதவி மகளாக இருக்க முடியாது என்ற உண்மை நிதர்சனமானது.''

''இல்லை—இல்லை..பொய் சொல்லி என்னை ஒழிச்சுக் கட்ட நீங்கள் செய்யும் முயற்சி'' - கீச்சுக் குரலில் கத்தினாள்.

''வாயை மூடு சோபனா. சாயலில் நீ என் மாதவி போல இருக்கே, ஒப்புக் கொள்கிறேன். இந்த சில நாட்கள் உனக்கு இங்கே ஆதரவு தந்து அனுசரணையாகப் பழகியது அந்த ஒரு காரணத்திற்காக. என் மாதவியைத் திரும்ப நான் பார்த்துவிட்டது போன்ற ஒரு பிரமிப்பில் என்னையே நான் ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். தோற்றத்தில் நீ கொஞ்சம் அவளைப்போல இருக்கலாம். ஆனால் குணத்தில் நீ மிகவும் மாறுபட்டவள். பேராசைக்காரி. பொய் வேஷம் போட்டாய்...நான் ஆரம்பத்திலிருந்து சிறிதும் ஏமாறவில்லை. அருணாவைத் தவிர எனக்கு வேறு குழந்தைகள் கிடையாது. தெரியும். அப்படியென்றால் நீ யார்? மாதவி போல சாயலில் தெரிகிற நீ யார் கொஞ்சம் குழப்பம் ஏற்பட்டது.''

''நான் யார்னு நினைச்சுப் பேசறீங்க. உங்க பெண் தான். பெத்துவிட்டு இப்போ மறுக்கிறீங்க'' - சீறினாள்.

''பலே, உனக்கு இந்தத் தந் [illegible]
வும் கற்றுக்கொடுத்த உன் தோழ [illegible]

25/05/2011 22:17

அயோக்கியன். ஏற்கனவே கம்பி எண்ணிவிட்டு வெளி வந்தவன். உன்னை பொம்மையாக ஆட்டி என்னிடம் சொத்து பறிக்க பெரிய திட்டம் போட்டான். ஆனால் ஒண்ணை நீங்க ரெண்டு பேரும் மறந்து போயிட்டீங்க. நான் வயசில் உங்களைவிடப் பெரியவன். அறிவு அதிகம் உள்ளவன். வக்கீல் என்ற அனுபவம் அதிகம் உடைய வன். என்னிடம் நீங்க விளையாடப் பார்த்தீங்க பலிக்குதா...''

''ஆரம்பத்திலேயே கண்டுப்பிடிச்சிட்டீங்களே உடனே என்னை விரட்டி அடிக்கறதுதானே!'' கோபத்துடன் கத்தி னாள் சோபனா.

அவளுக்கிருந்த திமிரையும் துணிவையும் கண்டு அருணாவுக்கு ஒரே வியப்பு.

இப்படியும் ஒரு பெண் இருப்பாளா?—என்று ரமேஷுக்கு ஒரே திகைப்பு!

''நான் ஒரு காலத்திலே நாடகத்தில் பங்கு எடுத்து மேடையேறி நடித்தவன். என் முன்னால நீ ஒரு பொடிக் குட்டி. உன்னால் இத்தனை திறமையா நடிக்க முடிந் தால் என்னால், எத்தனை அனுபவத் திறமையோடு நடிக்க முடியும். நாடக மேடையேறி பல ஆண்டுகளா விற்றே என்ற ஆதங்கத்தில் நானும் நடித்தேன். நீ மகளாக நடித்தாய்—நான் அப்பாவாக நடித்தேன். யாருடைய மகள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கத்தான் சென்னைக்குப் போய் வந்தேன். புரசைவாக்கம் பொன்னம்மாள் தெரு, ஐந்தாம் எண் வீடு பற்றி ஏதா வது நினைப்பு உண்டா? பெத்த தாய் புவனா அங்கே சாகக் கிடக்கிறாள். நீ பங்களூரில் வேலை பார்ப்ப தாகச் சொல்லி ஒரு கயவனைக் காதலனாக்கிக்கொண்டு இங்கே வந்து மூணு வருஷமாக கண்ணா மூச்சியாடு கிறாய். உனக்கு பங்களூரின் சந்து பொந்துகள் எல்லாம்

பழக்கத்தால் தெரிஞ்சிருக்கிறதை நான் புரிந்து கொண்டு விட்டேன்.''

''இப்போ என்ன செய்கிறதா மிரட்டுகிறீங்க...''

''இப்படிப் பொய் சொல்லி ஏமாற்ற முனைகிறது பெரிய குற்றம். உன்னையும், உன்னை இந்த நாடகம் போடச் சொல்லி பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கும் உன் காதலனையும் நான் சட்டத்தின் பிடியில் கொடுத்துவிட முடியும். மாதவிக்காக ஒரு துளி இரக்கப்படுகிறேன். நீ அவளது அக்கா மகள் என்பதால் மன்னிக்கிறேன். தயவு செய்து உன் பெட்டி சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே நட.. அரைமணி அவகாசம் தருகிறேன். பாவம் இளவயது... இனி இதுமாதிரி ஏமாற்று வித்தைகளில் ஈடு பட மாட்டாய் என்று எண்ணி கருணை காட்டி உன்னை அனுப்புகிறேன். மறுபடி எங்கேயாவது இந்த வேடிக்கை செய்தாயோ உன்னையும், ராஜசேகரனையும் உள்ளே தள்ளிவிட நான் கொஞ்சமும் தயங்க மாட்டேன். அயோக்கியப் பதரே! எழுந்திரு...கெட் அவுட்'' - என்று கூறியபடி முகம் சிவக்க மூச்சுத் திணற கத்திக் கொண்டு கையை ஓங்கியபடி எழுந்து நின்றார்.

''அப்பா... வேண்டாம்... ஊரான் வீட்டுப் பெண். அடிச்சுடாதீங்க'' என்று இடை புகுந்து சமாதானப்படுத் தினாள் அருணா.

''இந்தச் சனியனை கை தொட்டு அடிச்சால் எனக்குத் தான் பாவம். பெத்த தாயை பட்டினியால் சாகவிட்டு விட்டு பணம் தேடும் குறுக்கு வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு இங்கே வந்திருக்கிறாளே கிராதகி. இவள் ஒரு பெண்ணா... பேய்...'' என்று இரைந்தார்.

இப்போது எல்லாரும் தன் எதிரிகளாய் விட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சோபனா முகம் வெளுத்துப் போனாள்.

25/05/2011 22:17

ராஜசேகரன் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு எத்தனை பெரிய ஆபத்தில் இறங்கி விட்டாள். நினைத்த போதே அவள் நெஞ்சு பதறிப் போனாள். தன் உண்மை உருவம் வெளிவந்து விட்டதே என்ற வெட்கம் அவளைப் பிடுங்கித் தின்றது. வேகமாகக் கீழே இறங்கி இரும்புப் பீரோவைத் திறந்து தன் சாமான்களை வாரி பெட்டிக்குள் திணித்துக் கொண்டாள்.

''சாவியை வச்சுட்டுப் போம்மா. இல்லாட்டி இங்கே ஏதாவது காணாமல் போனால், போலீஸ் உன்னைத் தேடிக்கிட்டு வரநேரும்'' - அருணா வார்த்தைகளால் அடித்தாள்.

தலையை நிமிர்ந்து அவளைப் பார்க்கக்கூசி சாவியை மேஜை மீது வீசிப் போட்டுவிட்டு பெட்டியுடன் வெளியே நடந்தாள். சில வினாடிகளில் ஆட்டோ ஒன்றில் ஏறிக் கொண்டு படபடத்த நெஞ்சோடு அங்கிருந்து மறைந்து போனாள்.

''உறவு சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே வந்தவள், ஓடிப் போய்விட்டாள்'' அருணா உரத்து சிரித்தாள். பல நாட்களுக்குப்பின் அவளால் வாய்விட்டுச் சிரிக்க முடிந்தது.

''ஆமாம் அப்பா-மாதவி அவங்களோட நெக்லஸ்ன்னு எங்கிட்டே கொடுத்தீங்களே - போலியையா கொடுத்தீங்க...'' சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள கேட்டாள் அருணா.

''மாதவியின் வைர நெக்லஸ் என் லாக்கரில் இருக்கு. அவளுக்கு உடம்புக்கு முடியாதபோது அவள் உண்மையான வைர நெக்லஸை அடமானம் வைத்துவிட்டு நான் கோபிப்பேனோன்னு அது போல ஒரு போலியான நகையைச் செய்து வைத்திருந்தாள். இது எனக்குப் பிறகு தெரிய வந்தது. அவளது நகைகளைச் சேர்த்து உன்னிடம் கொடுக்கும்போது போலியைத்தான் கொடுத்தேன்.

பிறகு சொல்லிக்கொள்ளலாம்னு நினைத்தேன். ஆனால் அதுவும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்கு வெகுவாக உதவியது... சென்னையில் கவனிக்க வேண்டியிருந்த வேலைகளில் இதுவும் ஒண்ணு. இந்தா இது இனி உன்னுடையது. நான் என் உண்மையான மகளுக்குத் தரும் உண்மையான வைர நெக்லஸ். சென்னையிலிருக்கும் என் வங்கி லாக்கரிலிருந்து இதை எடுத்து வந்திருக்கேன். இன்னும் மீதமாக என்னிடம் உள்ள உன் தாயின் சில நகைகள் உனக்கு உரிய நேரத்தில் வந்து சேரும்.''

''அப்பா நான் இதையெல்லாம் கேட்டேனா... உங்க அன்பு இருந்தாப் போதும்'' என்று தழதழத்த அருணா தந்தையின் அருகே அவரது காலடியில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

நெக்லஸின் கொக்கியை நீக்கி மகளுக்கு அதைப் பூட்டினார் அப்பா.

''நீங்க... என்னிடம் கூட வேடிக்கை செய்திட்டீங்க அப்பா!'' -அவரது மடிமீது தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு விசும்பினாள்.

''நீ சாயலில் என்னைப்போல. குணத்தில் உன் தாயைப் போல. அவளைப் போல உனக்கு சந்தேகம் அதிகம். பொறாமையும் அதிகம். இன்னொரு உண்மையை நான் இப்போ சொல்ல விரும்பறேன். மருமகனும் அதைக் கேட்டுக் கொள்ளட்டும்.

''உன் தாயை நான் கல்யாணம் செய்து கொள்றதுக்கு முன்னதாகவே மாதவியை நான் காதலித்து நெருங்கிப் பழகிக் கொண்டிருந்தேன். அவளைத்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன் என்று வாக்குக் கொடுத்திருந்தேன். உன் பாட்டன் பணத்தைக் [illegible] போட்டார். கொடுத்த வாக்கைக் [illegible] காசுக்கு மயங்கி விழுந்தேன். மாதவி... மனம் உடைந்து

25/05/2011 22:17

போனாள். ஆனால் என்னை வெறுக்கவில்லை. கடைசி வரை என் காதலியாக இருந்து மரித்துப் போனாள். உன் தாய் பொறாமையாலும் புரிந்துகொள்ள மறுத்த பிடிவாதத்தாலும் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொண்டவள். அவளைப் போலவே உனக்கும் பொறாமையும் சந்தேகமும் ரொம்ப இருக்கு. நம் அப்பா நமக்குத் துரோகம் செய்வாரான்னு என் மேல உனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

''சோபனாவிடம் நான் காட்டிய அன்பை உண்மைன்னு நினைச்சு... வேதனைப் பட்டுட்டே, பொறாமையில் துடிச்சே...''

''அருணா, உண்மையான அன்பில் பொறாமை, சந்தேகம் இதுகளுக்கு இடம் இல்லே-

''உன் தாய் உலகத்தின் முன்னால் என்னை மணந்து கொண்டவள்.

''மாதவி என் உள்ளத்தை மணந்து கொண்டவள். என்னால் மறக்க முடியாத மனைவி.''

''அப்பா! கடுமையா பேசுறீங்களே''- துயரத்தில் தடுமாறினாள் அருணா. கண்ணீர் மாலையாகக் கண்களில் வழிந்தது.

''உண்மையை எடுத்துச் சொன்னேன். மாப்பிள்ளை அறிவுரை உங்களுக்கும்தான். நீங்க ரெண்டு பேரும் ஒருவருக்கொருவர் உண்மையான துணையாக இருந்து சந்தேகம்-பொறாமை எதுவும் குறுக்கிடாது ஒரு நல்ல இல்லற வாழ்க்கை நடத்த முயலுங்கோ.''

''என் ஆசீர்வாதம் அருணா! அதைப்போல நீ எனது உண்மையான மகளாக இனியாகிலும் இருக்க முயற்சி செய்.''

''இன்னொரு செய்தி. இன்று இரவு நான் மறுபடியும் சென்னைக்குப் போகிறேன்.''

''என் அப்பா?''

''என் மாமா?''

—ஏக காலத்தில் இருவரும் பதறினார்கள்.

''என்ன இருந்தாலும் எனக்கு என்று ஒரு தகுதி சுதந்திரம் இதுகள் எல்லாம் இருக்குதில்லையா? கொண்டான் கொடுத்தான் வீட்டில் உட்கார்ந்து தின்பது என் கௌரவத்தைப் பாதிக்கிறதே! அதனால் நான் உடனேயே புறப்படப் போகிறேன்.''

''அப்பா!... எங்களை விட்டுட்டு நீங்க தனியாவா போய் இருக்கப் போறீங்க ...''

''தனியா இல்லேம்மா ..எத்தனையோ இனிய நினைவுகளை நான் ஒதுக்கி ஒருபுறம் ஒளிச்சு வச்சிருக்கேன். அதுகளுடைய துணையோடு நான் என் வீட்டில் சுதந்திரமாக வாழப் போறேன்.''

''நீயும், மாப்பிள்ளையும், நிகிலோடு அவ்வப்போது வந்து என்னோடு தங்கி மகிழ்ந்துட்டு போங்க. அப்போது தான் அப்பா என்கிற மரியாதையை நான் காப்பாத்திக்க முடியும். பெண் என்கிற தகுதியை நீ வளர்க்க முடியும்... யாரும் யாரிடமும் தமது சுதந்திரத்தைப் பறிகொடுக்கக் கூடாது.''

''அப்பா'' என்று விசும்பின மகளின் முகத்தை நிமிர்த்தி கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டார் மோகன சுந்தரம்.

அன்று இரவு வண்டியில் அவர் மீண்டும் பயணமான போது...

அருணா அழாது புன்மு[illegible] வ[illegible] அனுப்பினாள்.

25/05/2011 22:17

ஆமாம்! அவள் அவரது உண்மையான மகள். ரமேஷின் அன்பு மனைவி, நிகிலின் தாய். இந்த மூன்று நிலைகளையும் உணர்ந்து அதற்குத் தக்கபடி அவள் இனி வாழப் போகிறாள்.

அந்த நினைப்பு நெஞ்சை இனிக்கச் செய்தது.

★

சீறினாள் சித்ரா

1

சித்ரா வெளியே கிளம்ப ஆயத்தமாகி விட்டிருந்தாள். தண்ணீர் கூஜாவையும் டம்ளரையும் கொண்டு வந்து அப்பா உட்கார்ந்திருந்த முன்னறை மேஜைமேல் கைக் கெட்டும் இடத்தில் வைத்தாள். டெலிபோனை நகர்த்தி அருகில் வைத்தாள்.

தோள் பையை மாட்டிக்கொண்டு பிளாஸ்டிக் கூடையை கையில் பிடித்துக் கொண்டாள்.

''வரட்டுமா அப்பா?''

விடைபெற்றுக் கொண்ட மகளை குருமூர்த்தி கனிவுடன் பார்த்தார். தமது இயலாமையால் மகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பொறுப்புகளை எண்ணி பெருமூச்செறிந்தார்.

''இருட்டறதுக்குள்ளே திரும்பிடும்மா. பத்திரம். காலம் கெட்டுக் கிடக்கு'' வழக்கமான எச்சரிப்புகளுடன் அவளை வாஞ்சையாகப் பார்த்தார்.

பத்து நாள் காமாலைக் காய்ச்சலில் கிடந்த அவ மனைவி மரணமடைந்த பின்னர்... அந்த துயரத்தின் வேதனை சிறிதுகூட அடங்காத நிலையில் அவருக்கேற்பட்ட பயங்கர மோட்டார் விபத்தில் வலது காலை முழங்காலுக்கு மேல் இழந்து ஊனம[illegible]

25/05/2011 22:18

சித்ரா மட்டும் இல்லாதிருந்தால்... வாழ்க்கை பெரிய நரகமாகி விட்டிருக்குமே!

அப்பா! என்று அனுசரணையாக அழைத்து வேளைக்கு உணவு கொடுத்து, நோய்வாய்ப்பட்டபோது பணிவிடைகள் செய்து... அவர் வெளியே கவனிக்க வேண்டிய அத்தனை வேலைகளையும் தான் சுமந்து...தாயாக-மகளாக-நண்பனாக-பரிவாக கவனிக்கும் சித்ரா மட்டும் இல்லாதிருந்தால்...

கண் இமைகளைச் சுட்ட கண்ணீரை விழுங்கிக் கொண்டார்.

"ரொம்ப பளுவா சாமான்களை வாங்கி தூக்கிக் கொண்டு வராதேம்மா. நடக்க முடியாட்டா ரிக்‌ஷாவிலே வந்துடும்மா" கனிவாகச் சொன்னார்.

சித்ராவுக்கு வீட்டு வேலைகளுடன் அன்றாடம் வெளியே சென்று கவனிக்க பல பணிகளும் இருந்தன. பி.ஏ. பட்டத்திற்குப் பின்னர் அவள் தட்டெழுத்து - சுருக்கெழுத்துப் பயிற்சியை மேற்கொண்டிருந்தாள்.

லோயர் பாஸ் பண்ணிவிட்டிருந்தாள். மேற்கொண்டு பயில அவள் வாரத்திற்கு மும்முறை தட்டெழுத்து நிறுவனத்திற்குச் சென்று வர வேண்டியிருந்தது.

அம்மா இறந்து போகுமுன் ஒரு தீபாவளிக்கு தன் அருமைப் பெண்ணுக்கு தையல் மெஷின் ஒன்றை வாங்கித் தந்து விட்டுப் போயிருந்தாள். தையல் எந்திரத்தை மூலையில் கட்டி வைக்க மனமின்றி, வீட்டிற்குக் கொஞ்ச தூரத்திலிருந்ததொரு மாதர் சங்கத்து தையல் வகுப்பில் சேர்ந்து தைக்கப் பழகிக் கொண்டிருந்தாள். அதற்காக வாரம் மூன்று தடவை வெளியே கிளம்ப வேண்டியிருந்தது? எலக்ட்ரிக் பில் கட்டவும், வீட்டு வரி, தண்ணீர் வரிகளைக் கட்டி முடிக்கவும், வீட்டுச் செலவுக்கு அப்பா கொடுக்கும் காசோலையை வங்கியில் மாற்றி எடுத்து வருவதற்குமாக....

அவள் தினமும் ஒரு வேளையாவது வெளியே போய்வர வேண்டியிருந்தது.

வீட்டிலும் அவளுக்கு வேலை ஏராளமாகத்தான் இருந்தது. விடியற்காலையே எழுந்துவிடும் அப்பாவுக்கு பிஸ்கட்டும், காப்பியும் தந்து விட்டு, அவர் குளிக்க வெந்நீர் எடுத்து வைத்து, உடுக்க ஆடைகளைக் கொண்டு தயாராக குளியலறைக் கம்பியில் தொங்கவிட்டு அவள் முன்னதாக குளித்து மாற்றுடை அணிந்து பூஜையறையைச் சுத்தம் செய்தாக வேண்டும்.

வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த சிறு தோட்டத்தில் பூக்கும் மல்லிகை... நித்யமல்லி பூக்களை அப்பாவின் பூஜைக்குக் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு, காப்பி பலகார தயாரிப்பில் ஈடுபட வேண்டும்.

அப்பாவிற்குப் பின் எழும் அண்ணன் காப்பிக்கு அலறு முன் கொண்டு தந்து உபசரிக்க வேண்டும். வேலைக்குப் போகும் அண்ணனுக்கும், வீட்டிலிருக்கும் அப்பாவுக்கும் காப்பி பலகாரம் தந்து, அண்ணனுக்கு கையில் எடுத்துப் போக டிபன் கட்டிக் கொடுத்து, வேலைக்காரியுடன் வளைய வந்து வீட்டைச் சுத்தப்படுத்தி, பகல் சமையலை முடித்து விட்டு, வங்கிக்கோ கடைக்கோ ஓடிச்சென்று திரும்ப வேண்டும்.

அநேக இரவுகள் டி.வி. கூட பார்க்க முடியாது அவள் அயர்ச்சியாக உறங்கி விடுவது வழக்கம்.

ஐந்து மணிக்கு அலுவலகத்திலிருந்து கிளம்பும் அண்ணன் நேரே ஒரு பொழுதும் வீட்டுக்கு வந்ததில்லை.

வீட்டுக்கு வந்து மோட்டுவளையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேணுமா? என்றுதான் விவா[illegible]

25/05/2011 22:18

வேலையிலிருந்து கிளம்பி, வாலிபர் சங்கம் ஒன்று நடத்திய விளையாட்டுப் பயிற்சியில் பங்கெடுத்துக் கொண்டுவிட்டு, வியர்வையில் தொப்பலாகி வீடு வரும் அவனுக்கு குளியலறையில் அண்டாவில் நீர் நிறைத்து தயாராக வைத்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் ரொம்பவே ஆர்ப்பாட்டம் செய்வான்.

தன் சம்பாத்தியத்தில் வீடு நடக்கிறது என்கிற அகங்காரம் அவனுக்கு. அப்பாவின் பென்ஷன் தொகை ரொம்பவும் குறைவு. இந்த விலைவாசியை சமாளிக்க முடியாத சிறு தொகை.

மீதமான சேமிப்பை அவர் கல்யாணத்திற்கு நிற்கும் தமது மகளுக்காக பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தார். அம்மாவின் நகைகள் இரு பங்காக்கப்பட்டு மகனுக்கும் மகளுக்கும் என்று வங்கி லாக்கரில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன.

குருமூர்த்தி சாதாரண மத்தியதரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். நகரத்திலிருந்த பிரபல நிறுவனம் ஒன்றில் அவர் விற்பனைப் பகுதியில் வேலை பார்த்து வந்தார்.

பற்றாக்குறையின்றி கௌரவமாக வாழ முடிந்த சம்பளம்.

அம்மாவின் சிக்கனத்தினால் குழந்தைகள் இருவரும் படித்து பட்டதாரிகளானார்கள். ஒரு சிறு வீட்டை வாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. பெண்ணின் கல்யாணத்திற்குக் கொஞ்சம் பணத்தை வங்கியில் ஒதுக்கி வைக்கவும் முடிந்தது.

ஆனால் இப்போது... வீட்டை அழகாக நிர்வகிக்க அம்மா இல்லை. ஓய்வுக்குப்பின் வேறு வேலை தேடிக் கொள்ளலாம் என்றால், ஊனமாகி விட்டதால் வெளியே சென்றுவர இயலவில்லை. சம்பாதிக்கிறோம் என்ற

கர்வத்தில் எடுத்தெறிந்து பேசும் தமது ஒரே மகனிடம் வீட்டு செலவுக்கு கை நீட்டும்போது அப்பா அவமானத்தால் சுருங்கித்தான் போனார். ஆனால் வேறு வழி...

பலவும் எண்ணியபடி சித்ரா தெருவில் வேகமாக நடந்தாள். வங்கிக்கும் கடைகளுக்கும் அவள் கால்நடையாகத்தான் சென்று வந்தாள். ஆட்டோ, ரிக்ஷா முதலியன அன்றாடப் போக்குவரத்துக்குக் கட்டுப்படியாகாத சங்கதிகளாக இருந்தன.

வீட்டு நிலைமையை உணர்ந்து அண்ணன் கொஞ்சம் அனுசரணையாக இருக்கலாம்.

வேலையிலிருந்து நேரே வீட்டுக்கு வந்து தன்னுடைய ஸ்கூட்டரில் தங்கையை ஏற்றிக் கொண்டு கடைத்தெருவுக்குப் போய் வரலாம். ஆனால் அவனுக்கு அவைகளைக் கவனிக்கப் பொழுதில்லை. தான், தன் சுகம் என்று மிகவும் சுயநலக்காரனாகவே இருந்தான். அத்துடன் வீட்டுக்குத் தலைமகன் — ஆண்மகன் — நிர்வகிக்க பணம் தரும் செல்வாக்கு உள்ளவன் என்ற நினைப்பு போலும்.

வந்ததும் வராததுமாக அன்றாடம் அவன் செய்த ஆர்ப்பாட்டங்கள்! ''என் அறையை இன்னிக்கு வேலைக்காரி சுத்தப்படுத்தலையா? மேஜை மேலே என்ன தூசி...'' விரலால் தொட்டு, காற்றடித்ததால் லேசாகப் பரவிவிட்ட தூசியைக் கோடிட்டுக் காட்டி இரைவான்.

அவன் கேட்குமுன் அவனது ஆடைகளைத் துவைத்துக் காயவைத்து பெட்டி போட்டு தயாராக அவனது அலமாரியில் அடுக்கி வைத்திருக்க வேண்டும்.

''கொஞ்சம் பாச்சை உருண்டை

போது துணிகளிடையே போட்டு வை

ஒரு தடவையாவது புத்தக அலமாரியைத் தூசி தட்டி சுத்தப்படுத்தனும்னு சொல்லியிருக்கேன். கவனிச்சா தானே?''

''சித்ரா பாவம் எத்தனை வேலைகளைச் செய்வாள்? மறந்துட்டாபோல இருக்கு...'' அப்பா பரிந்து பேசினால் அண்ணனுக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வரும்.

''தையல் கிளாஸ், தட்டெழுத்து வகுப்புன்னு தினம் ஊர் சுற்றுகிறதை நிறுத்திக் கொண்டு வீட்டை கவனிக் கிறதுதானே?'' இரைந்து கத்துவான்.

''நான் ஊர் சுத்தலை அண்ணா. என் வருங்காலத் துக்கு ஒரு சமயம் தேவைப்பட்டால்ன்னு இதுகளைக் கத்துக்கிறேன்.''

எதிர்த்துச் சொல்ல பலமுறை சித்ரா விரும்பியதுண்டு. ஆனால் அதற்குப் பின் வீட்டில் அமைதி இருக்காது. ஊனமுற்ற அப்பாவை வார்த்தைகளால் சாடி வேதனைப் படுத்துவான் என்று அவருக்காக வாயை மூடிக்கொண்டிருந் தாள்.

வரவர அண்ணனது ஆர்ப்பாட்டங்கள் அதிகமாகப் போயின.

அப்பா விபத்தில் அடிப்பட்டுக் கிடந்தபோது ஒரு காரியத்தை செய்து விட்டிருந்தார். தமக்கு மரணமேற் பட்டால் என்ற பயம் அவருக்கு. பெண்ணுக்கு வரதட்சணை சீர் என்று செலவழிக்க ஒரு தொகையை சேமித்து வைத் திருக்கிறோம். பிள்ளைக்கு வீட்டையாவது சொத்தாக வைத்துப்போக வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் தோன்ற மகன் மீது வீட்டை மாற்றிப் பதிவு செய்ய ஏற்பாடு செய்து விட்டிருந்தார்.

வீடு தன்னுடையது என்ற கர்வம் அண்ணனுக்கு. எதிர்த்துப் பேசினால்... மூட்டையைக் கட்டுங்கள் என்று தாட்சண்யமாகப் பேசிவிட்டால்...

ஏனோ தெரியவில்லை அண்ணனின் போக்கில் ரொம்பவே சுயநலம் வளர்ந்து கொண்டு வந்தது.

பலவும் எண்ணியபடி மூச்சிரைக்க நடந்தாள்.

காய்கறிகளை வாங்கிக் கூடையில் நிரப்பிக்கொண்டு மளிகைக் கடைக்கு விரைந்தாள்.

மாதம் துவங்கி சில தினங்கள் கடந்து விட்டிருந்தன.

தேவைப்பட்ட சாமான்கள் வீட்டில் தட்டுப்பாடாயின.

எழுதி வந்த லிஸ்ட்டை மளிகைக் கடைக்காரரிடம் கொடுத்துவிட்டு மறுநாள் காலை சாமான்களை பையனிடம் கொடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்பச் சொல்லி விட்டு நடந்தாள். வீடு தொலை தூரத்திலிருப்பது போன்றதொரு அலுப்பில் நின்றாள்.

''என்ன... வீட்டுக்குத்தானே போறீங்க?'' குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

அவளுடன் தட்டெழுத்து நிறுவனத்தில் பயின்று கொண்டிருந்த சுகவனம் எதிரே நின்றான்.

அவன் அவளைப் போல தட்டெழுத்தில் முதல் படிவம் முடித்து விட்டு மேலே பயில அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தான். அந்தப் பயிற்சி ஆரம்பமாகி சில நாட்கள்தான் ஆகியிருந் தன. தன் அருகே அமர்ந்திருந்த அவனை முதல் நாள் அவள் கவனித்தாள். ஹலோ! என்றவனைப் பார்த்து மெலிதாக முறுவலித்தாள். ஆனால் கண்கள் அவனை மேலும் கீழும் நன்றாகவே துழாவின.

சுருண்ட முடியும் - நீர்க்க[illegible] பற்களுமாக அவன் கச்சிதமாகத் தெரிந்தான். [illegible]

25/05/2011 22:18

முகத்திலே நிழலாடிய புன்னகை மனத்திற்கு இதமாகப் பட்டது.

''எங்கிருந்து வருகிறீங்க... தெரிஞ்சுக்கலாமா'' என்று அவன் கேட்டதை விகல்பமாகக் கொள்ளவில்லை.

வீட்டு முகவரியைச் சொன்னாள். இன்னார் மகள் என்பதையும் சொல்லி அண்ணன் பெயர் வேலை - விவரம் எல்லாம் சொன்னாள்.

அவன் தன் பெயர் - முகவரி எல்லாம் சொன்னான்.

தற்சமயம் அவன் பகுதி வேலை தட்டெழுத்தரா, ஒரு நிறுவனத்தில் வேலை பார்ப்பதையும் சொன்னான். தன் விதவைத் தாய் நர்ஸரி பள்ளியில் வேலை பார்த்து ஓய்வடைந்து விட்டதையும் தெரிவித்தான்.

பெற்றோருக்கு அவன் ஒரே பிள்ளை என்பதையும் தெரிந்து கொண்டாள். ஏனோ மனம் அவனைப்பற்றி மிகவும் இரக்கமாக சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

பாவம், மந்தைவெளி பக்கத்திலே ஒண்டுக் குடித்தனத்தில் வாழ்கிறாராம். அம்மா இப்பொழுது சொந்தமாக சில குழந்தைகளுக்கு டியூஷன் எடுத்து கொஞ்சம் சம்பாதிக்கிறார்களாம். மகன் பகுதி வேலையில் கொஞ்சம் சம்பாதிக்க, பற்றாக்குறைகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு வாழ்கிற குடும்பம்.

அவனது தாயை சந்திக்க வேண்டும் போன்றதொரு தாபம் அவளுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் அதற்கு நேரம் இருக்கவில்லை.

ஒருநாள் அவள் தன் தந்தைக்கு சாப்பிட தயார் செய்த தேன்குழல்களில் இரண்டை பொட்டலமாகக் கட்டிக் கொண்டு சென்று அவனிடம் கொடுத்தாள்.

''என்ன இது?'' என்று அவன் திகைப்போடு கேட்டான்.

''உங்க அம்மாவுக்கு பலகாரம் தயாரிக்க நேரம் இருக்காதுன்னு கொண்டு வந்தேன்'' முகம் சிவக்க நெஞ்சம் பதற கொடுத்தாள்.

அதற்குப் பின்னர் அவர்களிடையே நட்பு நெருக்கமாக வளரத் தொடங்கியது.

''அம்மாவுக்கு ஹைதராபாத் திராட்சை வாங்கினேன். உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கொண்டு வந்தேன்...''

அவன் கொண்டு வந்ததை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டாள்.

''அந்த கூடையை என்னிடம் கொடுங்கள். ரொம்ப கனமாக இருக்கிறதை தூக்கிகிட்டு ரொம்ப தூரம் நடக்க சிரமப்படுவீங்க.''

கையில் அதை வாங்கிக்கொண்டு அவள் கூடவே வீடு வரை வந்து வாசலில் விட்டுப் போனான்.

அவனை சந்திப்பதிலும் பேசுவதிலும் ஒரு தனி மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதை உணர்ந்தாள்.

2

அன்று வீடு திரும்பிய அண்ணன் வித்யாசாகர் ரொம்பவும் எரிச்சலுடன் காணப்பட்டார்.

விவரம் புரியாது அவள் பயந்து போய்விட்டாள்.

ஒரு சமயம் அண்ணன் அவள் [illegible] நடந்து வந்ததை கவனித்து விட்டாரோ— [illegible] கவலைப்பட்டபடி கிறாரோ? என்ற குற்ற உணர்வில்

25/05/2011 22:19

உணவைச் சூடு செய்து அவனுக்குக் கொண்டு வந்து பரிமாறினாள்.

தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த அப்பாவிடம் சாப்பிட்டபடியே பேசத் தொடங்கினான் வித்யாசாகர்.

''அப்பா...! நான் சித்ராவுக்கு ஒரு வரன் பார்த்து விட்டிருக்கேன்.''

அடுப்படியில் பாலைக் காய்ச்சிக் கொண்டிருந்த சித்ரா அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

''அவளுக்கு இப்ப கல்யாணத்துக்கு அவசரம் என்ன?'' அப்பா முனங்ினார்.

''அம்மா மறைந்து போய் மூணு வருஷமாகிறது. அம்மா உயிரோடு இருந்தால் இத்தனை காலத்திற்குள் கல்யாணம் முடிந்திருக்கும்...''

''அவளது தட்டெழுத்துப் பயிற்சி முடியட்டுமே.''

''கல்யாணத்துக்குப் பின் தொடர்ந்து கொள்ள முடியாதா என்ன?''

''புக்ககத்தார் வேண்டாம் என்றால்...'' அப்பா கவலையுடன் கேட்டார்.

''எதுக்காக சித்ரா தட்டெழுத்துப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கா...பின்னால் வேலைக்குப் போகலாம் என்கிற உத்தேசந்தானே? வேண்டாம். நான் சொல்லப் போற இடத்திலே அவர்கள் தங்கள் வீட்டு மருமகளை வேலைக்கு அனுப்ப உத்தேசமில்லை.''

''சித்ராவுக்கு இப்போ கல்யாணம் அவசரமில்லேன்னு நான் நினைக்கிறேன்.

''மடத்தனமா பேசாதீங்க அப்பா. இந்தக் காலத்திலே பெண்களுக்கு நல்ல இடம் அமைகிறது ரொம்ப சிரமமாக இருக்கு. அவனவன் அதைக் கொண்டா இதைக் கொண்டான்னு கேட்டு பாடாய் படுத்துகிறார்கள்.''

''அதுக்குத்தான் சொல்றேன். கையில் தாராளமா கல்யாண செலவுக்கு பணம் வேண்டாமா? என் பெயரில் போட்டிருக்கிற ரிக்கரிங் டிபாசிட் மெச்சூர் ஆக இன்னும் சில மாதங்கள் இருக்கு. அதை வரதட்சிணை, சீர் முதலியவைகளுக்காகறதுக்கு வச்சிருக்கிகேன்.''

''வரதட்சிணை கேட்காத இடத்தில் நான் வரன் தேடி வச்சிருக்கேன் அப்பா. பையன் வீட்டவர்கள் வந்து பெண்ணைப் பார்க்கட்டும்.''

அதற்கு மேல் தாங்க முடியாது சித்ரா பாலை ஆற்றி டம்டரில் ஊற்றி பரபரப்புடன் எடுத்து வந்தாள்.

''எனக்கு இப்போ கல்யாணம் வேண்டாம் அண்ணா. அப்பாவை இப்படி விட்டுட்டுப்போக எனக்கு மனம் வரலை. உங்களை யார் கவனிச்சுப்பா. இந்த வீட்டை யார் நிர்வகிப்பா...''

''அதுக்காக கால முச்சூடும் நீ அடிமையா இருக்க முடியுமா? உனக்குன்னு ஒரு வாழ்க்கை தேவையில்லையா? அதுக்காகத்தான் நான் ரொம்பவே முயற்சி செய்கிறேன்.''

''அண்ணன்னு நீங்க உங்க கடமையை செய்யப் பார்க்கிறீங்க. தங்கைன்னும்—மகள்ன்னும் எனக்கு கடமை இருக்கே.''

''சமைச்சுப் போட்டு வீட்டை கவனிச்சுக்க ஒரு வேலைக்காரியை நியமித்துக் கொள்ள முடியும். என் உனக்குப் பிறகு நான் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் வீட்டுக்கு வரும் மருமகள் கவனிக்கிறா

25/05/2011 22:19

''உங்களுக்குக் கல்யாணம் செய்துக்கப் பிரியம் இருந்தா நான் குறுக்கே நிற்க மாட்டேன். ஆனால் அப்பாவை விட்டுட்டு உடனே என்னால் புக்ககம் போக முடியாது.''

''நல்ல வேடிக்கை இது. உனக்கு வயசு இப்போ என்ன ஆகிறது தெரியுமா?''

''இருபத்து மூணு முடிஞ்சு போச்சு. தெரியும்.''

''இன்னும் இரண்டு வருஷம் போனால் கல்யாண மார்க்கெட்டிலிருந்து மெல்ல நீ ஒதுக்கப்படுவாய்.''

''நீங்க சொல்றது தப்பு அண்ணா. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பத்திரிகைகளில் வரும் கல்யாண விளம்பரத்தைப் படிச்சுப் பாருங்க. நாற்பது வயதில்கூட பெண்கள் வரன்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று புரியும்.''

''அப்போ நீ என்னதான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கே?''

''உங்க கல்யாணத்துக்கு நான் குறுக்கே வரமாட்டேன்னு சொல்றேன்.''

''பேஷ்! வயசு வந்த தங்கையை வீட்டிலே வச்சுட்டு நான் கல்யாணம் செய்துக்க முடியுமா? ஏன் அப்பா, நீங்க பேசாம இருந்தா என்ன அர்த்தம்...?''

''இரண்டு பேரும் சொல்றதிலே நியாயம் இருக்கு. யார் பக்கம் பரிஞ்சு பேசறதுன்னு புரியலை. உனக்கும் கல்யாண வயசாச்சு. ஒரு நல்ல இடத்திலே பெண் தேடி, கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு. சித்ராவையும் ஒரு தக்க இடத்திலே கட்டிக் கொடுத்துவிட வேண்டியது என் கடமை.''

''முதல்லே தங்கை கல்யாணம் நடந்தாதானே எனக்கு வழி பிறக்கும்?''

''அதுவும் நியாயந்தான். நானிருக்கிற நிலைமையில் பல இடங்களைத் தேடிப் போய் முடிவு செய்ய முடியாமல் இருக்கேன்.'' தழுதழுத்தார் அப்பா.

''நீங்க ஏன் சிரமப்படணும்? நான் ஒரு இடத்தைப் பார்த்து முடிவு செய்திருக்கேன். நீங்க சரின்னு சொன்னா பிள்ளை வீட்டவர்களை பெண் பார்க்க வரச் சொல்லி ஏற்பாடு செய்வேன். உண்மையைச் சொன்னால் இன்னிக்கு வெகுநேரம் அங்கே இருந்து இதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுத்தான் வரேன்...''

''என்னைக் கொஞ்சம் கலந்துகொண்டு நீ பேச்சைத் துவங்கியிருக்கலாம்'' அப்பா முணுமுணுத்தார்.

''இப்போ கலந்து கொண்டு கேட்கிறேன். வர வெள்ளிக்கிழமை அவங்க வீட்டிலிருந்து பெண் பார்க்க வர விரும்பறாங்க. நீங்க என்ன சொல்றீங்க,'' மகனின் குரலில் காரம் தொனித்தது.

''வரட்டும், பெண் ஒருத்தி கல்யாணத்துக்கு இருந்தா நாலு இடத்திலிருந்து வந்து பார்க்கத்தான் செய்வார்கள். வரச்சொல்'' என்றார் அப்பா.

''அப்பா!'' என்று கூவினாள் சித்ரா.

''வந்து பார்க்கட்டுமே அம்மா. பார்க்கிற பிள்ளையெல்லாம் உடனே சம்மதிச்சுடுவான்கள்னு சொல்லமுடியாது. கேட்கிற வரன்கள் எல்லாம் கிட்டி வரும்னு நினைக்கவும் முடியாது. வித்யா... வர வெள்ளிக்கிழமை பெண் பார்க்க வரச்சொல்'' என்றார் ஆயாசமாக.

திகிலும் கோபமுமாக சித்ரா உள்ளே சென்றாள். அவள் மனதில் கொந்தளித்த உண[illegible] இனம் காண முடியவில்லை.

25/05/2011 22:19

இரவு முழுவதும் அவள் உறங்கவேயில்லை. அப்பா அவளிடம் மிகவும் அன்பாகத்தான் இருந்தார். ஆனாலும் மனதைவிட்டு அவரிடம் பேச முடியவில்லை.

அம்மா மட்டும் இப்போது உயிருடன் இருந்தால்?

''நான் தட்டெழுத்து நிறுவனத்தில் சந்தித்த சுகவனம் எனும் இளைஞனை விரும்புகிறேன். அவரும் என்னை நேசிக்கிறார் என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஜாதி மொழிப் பிரச்னைகள் இல்லாத சங்கதி இது. சுகவனத்தைப் பற்றி நீங்க விசாரியுங்கள். ரொம்ப வசதியானவர் இல்லை. ஆனால் ரொம்ப அடக்கமானவர். பண்பானவர்'' என்று சொல்லிவிட்டிருப்பாள்.

அப்பாவிடம் எப்படிச் சொல்லுவாள்?

அந்த குடியிருப்புப் பகுதியில் வசித்தவர்களில் பலர் மேல்மட்டத்துவாசிகள். தாமுண்டு தமது காரியம் உண்டு என்று எதையும் கண்டு கொள்ளாது வாழும் நகரத்து நாகரிகத்தில் ஊறிப்போனவர்கள்.

அவர்களை ஒத்த நடுத்தர வர்க்கத்தினர் சிலர் அங்கே இருந்தனர். அவர்களுக்கு தங்களது காரியங்களை கவனிக்கவே பொழுது இருந்ததில்லை. மற்றவர்கள் பிரச்சினையில் தலையிட நேரம் எது? அக்கம்பக்கத்தவர்களிடம் நெருங்கிப் பழகாது வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதின் பயன் -அவர்களுக்கு சிநேகிதர்கள் என்று யாரும் அருகில் இருக்கவில்லை.

தாயற்ற பெண்ணான அவள் அக்கம்பக்கத்தவர்களின் அன்பையோ அரவணைப்பையோ அடைந்ததில்லை. யாரிடம் அவள் போய் பேசி யோசனை கேட்க முடியும்?

நினைத்து, வேதனை தாளாது ஒரு மூச்சு அழுது விட்டாள்.

3

மறுநாள் காலை வித்யாசாகர் வேலைக்குப் போன பின் அவள் அப்பாவுக்குக் காலை காப்பி பலகாரத்தை நிதானமாகப் பரிமாறினபோது மெல்லக் கேட்டு விட்டாள்.

''அப்பா இந்த பெண் பார்க்கும் படலம் தேவை தானா?''

''வந்துட்டு போகட்டுமே அம்மா. உனக்குப் பிடிக்காட்டி நான் வற்புறுத்தமாட்டேன்.''

''வீணா அவங்க வந்துட்டு, பெண்ணுக்கு பிடிக்கலைன்னு முடிவைக் கேட்டு மனத்தாங்கல் அடைவானேன்?''

''அவர்களுக்குப் பிடிக்கலைன்னா நாம் மனச்சங்கடப் படமாட்டோம்மா. அதுக்குதான் ஜாதகம் என்கிற ஒன்று இடையிலே வச்சுக் கொள்கிறோம். அதன் மேல் சாக்கைப் போட்டு இரண்டு பக்கத்தாரும் தட்டிக் கழிக்கலாம் இல்லையா?''

''கடையில் காட்சிக்கு வச்சிருக்கும் பொருளைப்போல பெண்ணை வந்து பார்க்கிறது, பெண் வீட்டார் தரும் டிபனைச் சாப்பிடுகிறது, பாடத்தெரியுமா ஆடத் தெரியுமான்னு ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்கிறது... இதெல்லாம் எனக்கு கட்டோட பிடிக்கலை அப்பா...''

''எனக்கு மட்டும் பிடிக்கிறதா? அந்தக் காலத்திலேயே நான் இவைகளை வெறுத்தேன். உன் அம்மாவை நான் எப்படிக் கல்யாணம் செய்து கொண்டேன் தெரியுமா?''

''நீங்க சொன்னதேயில் ... மகள்.

25/05/2011 22:19

''பக்கத்து வீட்டுக்கு பொங்கல் பண்டிகையின்போது பெரியம்மா வீட்டுக்கு சீராட வந்திருந்தா உன் அம்மா'' அப்போ அவளுக்கு பதினேழு வயது. பரீட்சைக்கு படிக்க மொட்டை மாடியில் புத்தகத்தோடு உலாத்திக் கொண்டிருந்தேன். தொப்புனு ஒரு வாழைப்பழத் தோல் என்மேல் விழுந்தது. திடுக்கிட்டுப் போய் திரும்பினேன். அடுத்த வீட்டு மாடியிலே தங்க பொம்மையாட்டம் ஒரு பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

''உங்க வீட்டு குப்பையை எங்க மாடியிலேதான் விசிறியடிக்கணுமா? வாசல்லே குப்பைத் தொட்டியிருக்கே. பார்க்கலையா! ஓ! நீங்க ஊருக்குப் புதுசு போல இருக்கு ..'' படபடன்னு பேசினேன்.

''ஸாரி ஸார்-தப்பா போட்டுட்டேன். இனிமேலே செய்ய மாட்டேன். ஆமாம், நான் என் பெரியம்மா வீட்டுக்கு சீராட வந்திருக்கேன்...''

''அப்படி மெதுவா ஆரம்பிச்ச சிநேகிதம். அவ திரும்பி ஊருக்குப் போறதுக்குள்ளே-மாடியிலே துணி உலர்த்த றாப்பல வத்தலைக் காயப்போடறாப்பல வந்த சமயமெல்லாம் தன்னைப்பற்றி சொல்லி-என்னைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டு, அப்படியே என் மனசையும் அள்ளிக்கொண்டு போயிட்டா.''

''அப்புறம் அப்பா?'' லேசாக சிரித்தபடி கேட்டாள்.

''என் பெற்றோர்கள் பார்த்த வரன்களையெல்லாம் எனக்கு பிடிக்கலைன்னு ஒதுக்கினேன். உனக்கு என்னதான் பிடிச்சிருக்கு-மனைவியா வரப்போறவகிட்ட என்னத்தான் எதிர்பார்க்கிறேன்னு அப்பா ஒருநாள் அதட்டினார்.

''அன்பைத்தான் எதிர்பார்க்கிறேன். எனக்கு ஒரு பெண்ணைப் பிடிச்சிருக்கு. அவளைப் பார்த்து எனக்கு

கட்டி வைச்சால் உண்டு. இல்லாட்டா இப்படியே இருந்துடுவேன்னு பயமுறுத்தினேன். உடனே காரியம் கை கூடிந்து...''

''உங்க கல்யாணம் காதல் கல்யாணமா அப்பா...''

''அப்படித்தான்னு வச்சிக்கோயேன். ஜாதி-மத-பிரச்சனை இல்லாம பெண் எங்களுக்கு தூரத்து உறவா அமைஞ்சுட்டதாலே என் பெற்றோர்கள் தலையை ஆட்டி சம்மதம் தெரிவிச்சுட்டாங்க...''

''வேண்டாம்னபோது வற்புறுத்தலை இல்லையா?''

''வற்புறுத்தலை. என் கேட்கிறே?''

''நீங்க ஆண்மகன் - அதனாலே உங்க காரியத்தை ஜெயிக்கக்க முடிஞ்சது. அதுவே ஒரு பெண்ணாயிருந்தால்...''

''பெண்ணுக்கு ஒரு நீதி—ஆணுக்கு ஒரு நீதியாம்மா. விருப்பம்னு ஏற்பட்ட பிறகு ஓரளவிலே...அந்த வரன் பொருத்தமா இருந்தால் பெற்றோர்கள் இடைஞ்சலாக இருக்கக் கூடாதுங்கறது என் கருத்து.''

''இன்னும் கொஞ்சம் உப்புமா வைக்கட்டுமா அப்பா?'' பேச்சை மாற்றினாள் அவள். அப்பா ஒரு சமயம் ஒத்துக் கொள்ளக்கூடும் என்றதொரு நம்பிக்கை மனதிலே தெம்பு கொடுத்தது. மேலே தன் காரியங்களை கவனிக்க உள்ளே சென்றாள்.

ஆனால் மனம் சுகவனத்தின் பின்னே சென்றது.

அவனும் அவளை விரும்புகிறான் என்பதை அவள் சமீபத்தில்தான் புரிந்து கொண்டாள்.

உங்களை நான் நேசிக்கி[illegible] சொல்லிக் கொள்ள அவனுக்கு வெட்க[illegible]

25/05/2011 22:19

அவளைவிட அந்தஸ்துக் குறைந்தவன் என்பதாலோ என்னவோ அவன் முந்திக் கொள்ளவில்லை.

வார்த்தைகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன?

செயல்களும்.. பார்வையும் - பேச்சுமே தமுக்கடித்தனவே?

சில நாட்களுக்கு முன்னர் வழக்கம்போல தட்டெழுத்துப் பயிற்சி முடிந்ததும் அவள் வெளியே வந்தாள்.

வழக்கம் போல ''இருங்கோ-இருட்டிப் போச்சு-தனியா போக வேண்டாம். வீடுவரை துணை வரேன்.'' வலுவிலே சொல்லிக் கொண்டு அவன் பின் தொடர்ந்தான்.

''இன்னிக்கு பாவம் அம்மாவுக்கு நல்ல தலைவலி. படுத்திருந்தவங்க எழுந்து எனக்கு டிபன் கட்டிக் கொடுத்து அனுப்பினாங்க!''

''உங்கம்மாவுக்கு உங்க மேலே ரொம்ப பிரியம். அதனாலே தன்னோட சிரமங்களை பாராட்டறதில்லை.''

''எல்லா தாய்களுக்குமே தங்கள் குழந்தைகள் மேலே ஆசைதான் இருக்கும். அவங்களுக்காக எத்தனை தியாகம் வேணுமானாலும் செய்யத் தயங்க மாட்டாங்க. ஒரு கதை கேள்விப்பட்டிருப்பீங்களே. ஒரு தாயைக் கொலையாளிகள் கொன்று விட்டார்களாம். அவளது இதயம் தனியே துண்டாக வெளியே விழுந்துவிட்டதாம்- அப்போது அவள் மகன் ஒரு தவறான காரியத்தைச் செய்யப் புறப்பட்டிருந்தானாம். பாதையிலே ஒரே கல்லும் முள்ளும் இருந்ததாம். அப்போது அம்மாவின் இதயம் சொல்லியதாம்! மகனே! என்மேல் நடந்துபோ. உன் காலில்முள் குத்தாது காப்பாத்தறேன்'' என்றதாம். செத்தால் கூட குழந்தைகளின் நலனையே நினைக்கும்

பாத்திரமான இதயம் தாயுடையது. அதனால்தான் தாய்க்குலமாகிய பெண்களைப் போற்ற வேண்டும்.''

''அட. ஏன் கண் கலங்கறே?''

''எனக்கு அம்மா கிடையாது.. அதை நினைச்சு வருத்தப்படறேன். உங்கள் அம்மாவை வந்து நான் பார்க்கலாம்.. எனக்கு அவங்களைப் பார்த்து பேசி அவங்களோட அன்பை தேடிக்கலாம்னு ஆசையா இருக்கு ..''

''எனக்கு உன் தந்தையை சந்தித்துப் பேச ஆர்வமா இருக்கு. அவர் அந்த பயங்கர விபத்தில் ஊனமுற்றுப் போய் விட்டாலும் உள்ளம் தளராது உறுதியாக இருப்பதைக் கண்டு வியந்து அவரது நட்பைத் தேடிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.''

இருவரும் ஒருவரையொருவர் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டனர். அவர்களது கண்களே ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டன.

சுகவனம் தன்னை நேசிக்கிறான் என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டு விட்டாள்.

அவளும் அவனை விரும்புகிறாள் என்பதை சுகவனமும் புரிந்து கொண்டு விட்டான்.

இடையில் அண்ணா எதற்காகப் புகுந்து குட்டை குழப்புகிறார்.

பலவும் எண்ணி கவலையில் மூழ்கிப் போனாள்.

4

அன்று மாலை அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டு அவள் கோவிலுக்குக் கிளம்பினாள்.

''பொழுதோட வீட்டுக்கு
அவளை எச்சரித்தார்.

25/05/2011 22:20

ஆகட்டும் என்று தலையசைத்து விட்டுக் கிளம்பினாள்.

அவர்கள் வசித்த பகுதியின் முடிவில் ஒரு அம்மன் கோவில் இருந்தது. அந்த வட்டாரத்தில் பிரசித்தி பெற்ற கோவில். ஆடி, தை மாதங்களிலே பெண்களின் கூட்டம் திமுதிமுக்கும். உள்ளே சென்று அம்மனை தரிசிக்க ஒரு பெரிய கியூ நின்று கொண்டிருக்கும். செவ்வாய், வெள்ளிக் கிழமைகளில் அவள் அம்மனை தரிசிக்கப்போவது வழக்கம்.

கோவிலுக்கு கொஞ்சம் அப்பால் புதிதாக ஒரு ஹோட்டல் உருவாகி விட்டிருந்தது. இந்தப் பக்கம் கோவில்-எதிர்முனையில் ஹோட்டல்-அதற்கு அப்பால் பஸ் நிலையம்-நடைபாதையில் துண்டு துணிக்கடைகள்-ஓரமாக ஸ்டீல் பாத்திரக் கடைகள்-அடுத்தபடி வளையல் கடைகள் என்றால் போதாதா-

அந்தி வேளையில் அங்கே அறுபத்துமூவர் திருவிழா போன்று கூட்டம் எக்கச் சக்கமாகத் தெரிவது வழக்கம்.

பாதையோரத்தில் கடை வைத்திருந்த பூக்காரியிடம் ஒரு முழம் மல்லிகைப் பூவை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பியவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள். அவளது அண்ணன் வித்யாசாகர்-ஒரு இளம் பெண்ணைத் தன் ஸ்கூட்டரில் வைத்துக் கொண்டு வந்தவன் ஹோட்டல் முன் நிறுத்தினான். தலையிலிருந்த ஹெல்மெட்டை எடுத்து கை மடக்கில் அவன் வைத்துக் கொண்டபோதுதான் அவளது அண்ணன் என்று கண்டுபிடிக்க முடிந்தது.

எதிர் பக்கத்து பாதையோரப் பூக்காரியிடம் அவள் பூ வாங்கத் திரும்பினாள். இன்னமும் மாலைப்பொழுது முழுதும் மங்கி இருள் பரவத் தொடங்கவில்லை.

எதிர்ப் பக்கம் சாலையில் நின்றவளை சித்ராவால் பார்க்க முடிந்தது. அவளை ஒத்த வயதிருக்கும். ஒங்கி

ஒடிய இருந்தாள். நிறம் பரவாயில்லை என மனதில் பட்டது.

பேரழகி என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் பார்க்க கச்சிதமாக இருந்தாள். ஒப்பனை கூடுதலாகவே இருந்தது.

பூவை வாங்கித் தலையில் அவள் சூடிக் கொண்டாள். அண்ணன் அதற்குத் தன் சட்டைப் பையில் கையைவிட்டு காசு எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அவ்வளவு தூரம் நட்பு நெருங்கிவிட்டிருந்ததென்றால் அண்ணனும் அவளும் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. இவளை கல்யாணம் செய்து கொள்ளத் தான் அண்ணன் அவசரப்படுகிறார்.

அதற்காக தங்கையை தடபுடலென்று எங்கேயாவது தள்ளிவிட வேண்டுமென்ற நோக்கம்—

நெஞ்சு தீவிரமாக துடிக்க அவள் பரபரப்புடன் நடைபாதை கூட்டத்திற்குள் மறைந்து கொண்டாள்.

அண்ணாவும் அந்தப் பெண்ணும் ஹோட்டலுக்குள் போன பின்னர்தான் அவள் வெளிப்பட்டாள்.

கோவிலிலிருந்து திரும்பி வரும் வழியெல்லாம் அவளுக்கு அதே நினைப்புத்தான்.

தினசரி அண்ணன் ஏதோ விளையாட்டில் கலந்து கொள்வதாக அப்பாவிடம் கூறி வருவதெல்லாம் பொய்.

இந்தக் காதல் விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பதைச் சொல்லத் தயக்கம்.

ஹோட்டலில் காதலியுடன் வயிறாரச் சாப்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தால் பசி எப்படி இரு

25/05/2011 22:20

எத்தனை சிரமப்பட்டு அவள் சமைத்தாலும் இது நன்றாக இல்லை. அதில் சுவை குறைவு என்று குற்றம் கண்டு பிடிப்பதின் காரணம் புரிந்துவிட்டது.

இன்று அண்ணா சாப்பாட்டைப்பற்றி குறை சொன்னால் கேட்டுவிட வேண்டும்...

பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு கோபத்துடன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள்.

அண்ணன் வித்யாசாகர் டி.வி. யில் செய்திச் சுருக்கம் முடிந்த பின்தான் வீட்டிற்கு வந்தான்.

காப்பியைக் கொண்டுவந்து மேஜைமேல் வைத்தாள்.

''சர்க்கரை போதவில்லையோ என்னவோ-காப்பி நல்லாவேயில்லையே. பட்டன் பாலிலா தயாரிச்சே? எனக்கு கறந்த பால் காப்பிதான் பிடிக்கும்னு தெரியுமில்லையா?'' எரிந்து விழுந்தான் வித்யா.

''நீங்க வழியிலே காப்பி சாப்பிட்டு வந்திருப்பீங்க. அதனாலே வீட்டுக் காப்பி ருசிக்குமா?'' என்ற தங்கையை குரோதமாகப் பார்த்தான்.

''வர வர உனக்கு வாய் ரொம்ப நீண்டு கொண்டு போறது. இந்த மாதிரியான குறும்புப் பேச்சு எனக்குப் பிடிக்காதுன்னு தெரியுமில்லையா?'' இரைந்தான்.

''இவ இப்ப என்ன சொல்லிட்டான்னு இப்படி இரையறே!'' அப்பா டி.வி. யை அடக்கி விட்டு கேட்டார்.

பதிலளிக்காது குளியலறைக்குள் புகுந்து விட்டான் வித்யா.

இரவு சாப்பாட்டை அவள் கிண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

''சொன்னால் கோபிக்க மாட்டீங்கன்னு நினைக்கிறேன்! வர வர சித்ராவுக்கு வீட்டு வேலைகளில் கருத்து போதாது'' என்றான் வித்யா.

''இதுக்கு மேலே பாவம் குழந்தை என்னதான் செய்யணும்னு எதிர்பார்க்கிறே?'' கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு அப்பா கேட்டார்.

''அம்மா உசிரோட இருந்தா சொல்லிக் கொடுத்து அவ்வப்போது திருத்துவாங்க...''

''அதான் தெரிந்த சங்கதியாச்சே!''

''அதுக்குத்தான் நான் சித்ராவுக்கு சீக்கிரம் கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணறேன். மாமியார் வீட்டிலே அவங்க மேற்பார்வையிலே எல்லாத்தையும் ஒழுங்கா செய்யக் கத்துக்குவா.''

''சித்ராவுக்குக் கல்யாணம் அவசியங்கறதை ஒத்துக்கிறேன். அதான் வர்ற வெள்ளிக்கிழமை பெண் பார்க்க வரப் போறாங்களே.''

''அப்பா, அவங்களை எனக்கு ரொம்ப நல்லாத் தெரியும். இந்த வீட்டு வரனை நான் ஏன் வற்புறுத்தறேன் தெரியுமா? நம்ப சித்ராவை வசதியா அவங்க வச்சுக் காப்பாத்த முடியும்.''

''அப்போ அந்தக் குடும்பத்தைப் பத்தி கொஞ்சம் விவரமா சொல்லேன்.''

அப்பா கேட்டபடி பரோட்டாவைப் பிட்டு குருமாவில் தோய்த்து கடித்து மென்[illegible] பரோட்டா. குருமாவின் ருசி நாக்கில் சுழன்றது.

25/05/2011 22:20

வாய்க்கு ருசியாகத்தான் சித்ரா சமைக்கிறாள். வீட்டை படுசுத்தமாக வைத்துக் கொள்கிறாள். சிக்கன

மாக செலவுகளை சமாளிக்கிறாள். இருந்தும் இந்தப் பிள்ளை ஏன் இப்படி அவள்மீது குற்றம் சாட்டுகிறான்?

''சம்பந்தம் செய்து கொள்ள வரப்போகிறவர் வசதியானவர். சொந்த வீடு-கார் இத்யாதி படைச்சவர். டவுனிலே பிளாஸ்டிக் பொருள் விற்பனைகடை ஒன்று இருக்கு. இரண்டு மகன்கள், இரண்டு பெண்கள். மூத்தவளுக்குக் கல்யாணமாகி விட்டது. நம் வீட்டுக்கு பெண் பார்க்க வருவது அவரது மூத்த சம்சாரத்து மகனுக்கு. அவங்க இறந்து போயிட்டாங்க. பெண்களும் இளைய மகனும் இரண்டாவது மனைவியின் குழந்தைகள்.

''மூத்த மனைவியின் மகன்னு சொல்றே. சொத்து விவகாரத்திலே சிக்கல் இருந்தா?''

''இளைய மனைவி, மூத்தவள் பிள்ளையைத் தன் மகன்போல அன்பா கவனிச்சிக்கிறாங்க அப்பா.''

''இத்தனை விவரம் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''அந்தக் குடும்பத்திலே எனக்கு நெருங்கிப் பழக வாய்ப்பு ஏற்பட்டதாலே நல்லா தெரிஞ்சிருக்கு. இந்த வரனை நான் ஏன் வற்புறுத்தறேன்னு கேட்டா வரதட்சிணை-சீர் எதுவும் இல்லாம தம் மகனுக்கு நம்ப சித்ராவை எத்துக்க முன் வந்திருக்காங்க.''

''அப்படியா...நல்ல வசதியான குடும்பத்து பையன்... ரொம்பவே எதிர்பார்ப்பாங்கன்னு கவலையா இருந்தது.''

''ஆரம்பத்திலிருந்து சொல்றேனே... நல்ல இடம்னு வற்புறுத்தறேனே. ஒரு சின்ன நிபந்தனையை மட்டும் நாம் ஒத்துக்கணும். பெண் கொடுத்து-பெண் எடுக்க அவங்க பிரியப்படறாங்க. அவங்களுடைய இளைய மகளை எனக்குக் கட்டிக் கொடுத்து விட்டு, மூத்த பையனுக்கு நம்ப சித்ராவை கல்யாணம் செய்து கொள்ள நினைக்கிறாங்க.''

''இத்தனையையும் நீ பேசி முடிச்சிட்டேன்னு சொல்லு.''

''அவங்க அபிப்ராயத்தைச் சொன்னாங்க. முதல்ல அவங்க பெண் பார்க்க வரட்டும்-பிறகு நாம போவோம்.''

அடுப்பருகில் நின்றபடி காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் கேட்ட சித்ரா வெகுண்டு போனாள்.

அவளுக்கு இப்போது நன்றாகவே புரிந்து விட்டது. கோவில் எதிரே இருக்கும் ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் சென்ற அந்தப் பெண்ணின் அண்ணனைப் பற்றித்தான் சொல்கிறார் அண்ணா. வசதியான வீட்டுப் பிள்ளை என்கிறார். வேறு எத்தனையோ இடத்திலிருந்து பெண் எடுக்க முடியுமே? இந்த நிபந்தனை தேவையில்லையே. எதற்காக இப்படி ஒரு கட்டாயம்?

கவலைப்பட்டாள் சித்ரா. வரட்டும் பிள்ளையை பிடிக்கவில்லை என்று மறுத்துவிட்டால் போகிறது.

அண்ணா வற்புறுத்தத்தான் முடியும். இழுத்துக் கொண்டு மனையில் வைத்து தாலி கட்டச் சொல்ல முடியாதே!

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

பாசமுள்ள அண்ணன்களை சினிமாவில்தான் பார்க்க முடியுமா? வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் இப்படித்தான் சுயநலமுடையவர்களாக இருப்பார்கள் போலும்.

அந்தப் பெண், அண்ண [illegible] கொள்ள இப்படி ஒரு நிபந்தனை விதித்திருக்கிறாள்

25/05/2011 22:20

போலும். அதற்காக அண்ணன் அவளை அங்கே தள்ளி விடப் போகிறார். அதில் ஏதோ சூழ்ச்சி மறைந்திருக்கிறது.

சித்ரா, முடிவில் தன் மனதில் உள்ளதை வெளிப்படையாக அப்பா, அண்ணா இருவரிடமும் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

இருவரும் மறுக்க முடியாது.

அப்பா காதலித்துக் கல்யாணம் செய்து கொண்டவர் -தாமே சொல்லி விட்டிருக்கிறார்.

அண்ணா காதலித்துக் கல்யாணம் செய்ய திட்டமிட்டிருக்கிறார்.

காதல் இவர்கள் இருவரின் ஏகபோக உரிமையில்லையே! அவளுக்கும் காதலிக்க உரிமை உண்டே!

பலவும் எண்ணியபடி வேலைகளை முடித்து விட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்தாள். உடலும் உள்ளமும் சோர்ந்து விட்டிருந்தன.

அப்பா முடிவில் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற கவலை ஊடே தலைகாட்டி அவளை வேதனைக் கடலில் ஆழ்த்தியது.

சித்ராவுக்கு ஒரே தவிப்பு. மறுநாள் மாலை சுகவனம் தட்டெழுத்துப் பயிற்சி நிறுவனத்திற்கு வரவில்லை.

அடுத்தநாள் காலை... அவள் அவன் வேலை பார்த்த மூலைக்கடை நிறுவனத்திற்கு தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொள்ள முயன்றாள். சுகவனம் இரண்டு நாள் லீவு போட்டிருக்கிறார் என்ற பதில்தான் கிடைத்தது.

மந்தைவெளியில் அவர்கள் வசித்த இடம் அவளுக்குத் தெரியும். அவ்வளவு தூரம் அவனைத் தேடிக்கொண்டு போய்வர நேரம் பிடிக்கும். எங்கே போயிருந்தாய். ஏன் இத்தனை நாழி என்ற கேள்விகளுக்கு பதில் தர வேண்டியிருக்கும்.

5

அடுத்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை. மணமகன் வீட்டார்கள் பெண்ணைப் பார்க்க வருவதாக ஏற்பாடு. அதற்குத் தேவைப்பட்டதையும் அவளே வீட்டில் தயாரிக்க வேண்டியிருந்தது.

''கடைப் பலகாரம் அவர்களுக்குப் பிடிக்காது. கொஞ்சம் ரவா சொஜ்ஜி செய்து ஓமப்பொடி தயாரித்து விட்டால் போதும். நான் கொஞ்சம் பழங்கள் வாங்கி வந்து விடுகிறேன்'' என்று அண்ணன் உத்தரவிட்டபோது அவளுக்கு அலறவேண்டும் போல கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

சிறுவயதிலிருந்து பொறுமையாக இருக்க வேண்டுமென்று அம்மா உபதேசித்துப் பார்த்து விட்டதின் பாதிப்பு. அண்ணனிடம் சீறி எழத் தோன்றாது கோபத்தை விழுங்கிக் கொண்டு நரகவேதனையில் தவித்தாள்.

அவளே காலை வேளையில் கடை திறந்ததும் அருகிலிருந்த ஸூப்பர் மார்க்கெட்டிலிருந்து ரவை, கடலைமாவு இத்யாதிகளை வாங்கிவர வேண்டியிருந்தது.

அவசரமாக அவளே டிபன் தயாரிக்க நேர்ந்தது. அடுப்பருகே வியர்வை வடிய வேலை செய்துவிட்டு, பின்னர் குளித்து மாற்று[illegible] வந்தாள்.

25/05/2011 22:20

முன்னறை ஆசனங்களைத் தட்டி சுத்தப்படுத்தி நகர்த்திப்போட்டு— ஜன்னல் திரைச் சீலையை ஒழுங்கு செய்து மூலையில் கிடந்த மேஜைமேல் பித்தளை பூத் தொட்டியில் தோட்டத்து போகன்வில்லா மலர்களைக் கத்தரித்துக் கொண்டு வந்து செருகி அழகு படுத்தினாள். பூஜையறையில் ஒரு கத்தை ஊதுபத்தியை எரியவிட்டு சமையலறையிலிருந்து வீட்டை வியாபித்துக் கொண்ட எண்ணெய் வாசனையை விரட்டியடிக்க வைத்தாள்.

''அவங்கள்ளாம் வரநேரம்... பீரோ லாக்கரில் வச்சிக்கிற உன் அம்மா நகைகளைப் போட்டுக் கொண்டு. தீபாவளிக்கு வாங்கிக் கொடுத்த பிரிண்டட் சில்க்கை உடுத்திக்கோ. தலையில் பூ வச்சுக்கோ...'' அப்பா தமக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னார்.

சுகவனம் வருகிறான் என்றால் ஆனந்தமாக அலங்காரம் செய்து கொண்டிருப்பாள்.

யாரோ ஒருவன்—தன் வீட்டுக் கூட்டத்தோடு வந்து கொஞ்ச நேரம் தர்பார் செய்யப் போகிறான்!

அவனுக்கு படைக்கும் காப்பி டிபன் போதாதா— அலங்காரம் வேறே கேடா! ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

அப்பாவிடம் அதட்டிப்பேச மனமிருக்கவில்லை.

ஊதா வண்ண பிரிண்டட் புடவையை உடுத்திக் கொண்டு-அம்மாவின் மூன்று வட தங்க சங்கிலிக் கொத்தையும், தங்க வளையல்களையும் எடுத்து அணிந்து கொண்டாள்.

கண்ணாடியில் பார்த்தாள். சுகவனம் எதிரே வந்தால் என்ன சொல்லுவார்.

''என்ன ரொம்ப தடபுடலா அலங்காரம்?'' பிரமிப்புடன்தான் கேட்பார்.

'உங்களுக்காக...' என்று சொல்ல முடிந்தால்...

உருண்டையாக மனதில் எழுந்த துயரம் நெஞ்சை அடைக்க பனிச்சென்று குங்குமப் பொட்டை நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டு—கொஞ்சம் பூவை தலையில் சூட்டிக் கொண்டு தயாராக இருந்தாள்.

அப்பாதான் பாவம். தடியை ஊன்றிக்கொண்டு செயற்கை கால் அழுத்த, துடை வலிக்க தத்தி மெல்ல வாசலுக்குப் பலதடவை சென்று எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நாலரை மணிக்குப்பின் எமகண்டம் போன பிறகு வருவதாகச் சொல்லி அனுப்பியிருந்த பிள்ளை வீட்டார்கள் மணி ஆறு ஆகியும் காணவில்லை.

குட்டிபோட்ட பூனையாக வித்யாசாகர் வீட்டுக்குள் வளைய வந்து கொண்டிருந்தான்.

முன்னறையிலும் வீடு முழுவதிலும் மின்விசிறிகள் சுழன்று கொண்டிருந்தன. ஆனாலும் பட்டுப்புடவையும்-கழுத்தை அமுக்கிய தங்க நகைகளும் அவளை உறுத்திக் கொண்டிருந்தன. அடிக்கொரு தடவை காதோரம் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு வேதனையுடன் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பெண் பார்க்கும்) படலம்-பட்டப் பரீட்சையைவிட அவளை அச்சுறுத்தியது.

வாசலில் வந்து நின்ற காரைக் கண்டதும் வித்யா முகம் மலர்ந்து போனான்.

''அவங்கள்ளாம் வந்துட்டாங்க[illegible] விட்டு வரவேற்க பரபரப்புடன் நகர்ந்[illegible]

25/05/2011 22:21

அப்பா தமது [illegible] கோலை ஒருபுறம் சாத்திவிட்டு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அப்பா வயதை ஒத்த வழுக்கைத்தலை மனிதர் முன்னால் வர, அவருக்குப் பின்னால் காஞ்சிபுரப்பட்டில் கழுத்து நிறைந்த நகையும்...தலைகொள்ளாப் பூவும்-நெற்றியில் பெரிய பொட்டுமாக உள்ளே வந்தாள் மாப்பிள்ளையின் தாய்.

அவளைப் பார்த்ததுமே சித்ராவுக்கு இனம் விளங்காத கலவரம் வயிற்றைப் பிசைந்தது.

''வாங்கோ உட்காருங்கோ'' மெல்ல எழுந்து நின்றபடி அப்பா உபசரித்தார்.

பின்னால் வந்த அந்தப் பெண்ணை ஊன்றிக் கவனித்தாள். அவள்தான் அவர்கள் வீட்டுக்கு மருமகளாக வர முயன்று கொண்டிருந்த வித்யாவின் காதலி...

கிட்டப் பார்த்தபோது அவளது முகக் கவர்ச்சி அதனையும் ஒப்பனை தந்த மெருகு என்று பளிச்சென்று புரிந்து விட்டது.

அப்பாவுக்கு - அதிகப்படியான ஒப்பனை, விசேஷ அலங்காரங்கள், நாகரிக உடைகள் முதலியன பிடிக்காது. அவர் கொஞ்சம் பழங்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்தான்.

குப்பென்று செண்ட் மணக்க, பாதணியைக் கழற்றாது டக்கென்று வந்து முன்னறையில் உட்கார்ந்த அந்தப் பெண்ணை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

கடைசியாக உள்ளே வந்தான் மாப்பிள்ளைப் பையன். அண்ணாவை விட வயதில் முதிர்ந்தவனாகத் தெரிந்தான். மாநிறம். லேசாக பருத்த உடல் வாகு. கண்ணாடி அணிந்திருந்தான்... பாண்ட் சட்டை அலங்காரத்தில் வந்தவன் அம்மாவின் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

''பெண்ணை வரச்சொல்லுங்க.'' அதிகாரமான குரலில் உத்திரவிட்டாள் மாப்பிள்ளையின் அம்மா.

''சித்ரா வாம்மா'' அப்பா குரல் கொடுத்ததும் மெல்ல அங்கே வந்து நின்றாள்.

மேலும் கீழும் பார்த்த அம்மாவின் கண்கள் சித்ராவின் கழுத்து நகைகளையும் கைவளைகளையும் கணக்கிடுவது போலத் தெரிந்தது.

சித்ரா தலையைக் குனிந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாலும் - கடைக்கண்ணால் மாப்பிள்ளையைத் துருவிப் பார்த்தாள்...

இடித்தபுளி போல உட்கார்ந்திருந்தான் அவன். அவ்வப்போது முகத்திலே ஒரு அசட்டுப் புன்னகை.

அண்ணாவின் காதலியை ஓரக்கண்ணால் அலசினாள்.

கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு, போட்டோவுக்கு உட்கார்ந்தவள் போல் போஸ் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்பாவுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காதே. டம்பமான அலங்காரம், கர்வமான நடவடிக்கை பூமியதிர நடப்பது இவைகளை ஒட்டு மொத்தமாக வெறுப்பாரே!

அவளை வந்தவர்கள் கணிப்புசெய்து கொண்டிருந்தபோது அவள் அண்ணாவுக்கு வரப்போகிறவளை எடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

''அம்மா, டிபன் காப்பியைக் கொண்டு வந்து கொடும்மா'' - அப்பா ஜாடையாகத் தெரிவித்ததும் வந்தவர்களுக்கு கை கூப்பி வணக் [illegible] சென்றாள்.

25/05/2011 22:21

அத்தனை பேருக்கும் தட்டுகளில் டிபனும் டம்ளரில் காப்பியும்நிறைத்து அவள் தூக்கிவந்தபோது அண்ணன் ஓடிவந்து கைகொடுக்கவில்லை. அந்தப் பெண் அருகில் உட்கார்ந்தபடி என்னவோ கிசுகிசுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

''நீயா டிபன் தயாரிச்சே. நன்றாக இருக்கு. என் பிள்ளை கேசவனுக்கு நெய் ஒழுக சொஜ்ஜி செய்து கொடுத்தாத்தான் பிடிக்கும்.'' அம்மா பாராட்டை வீசி விட்டு ஸ்பூனால் சொஜ்ஜியை அள்ளி வாயில் திணித்துக் கொண்டாள்.

பிள்ளையின் தந்தை வாயைத் திறக்கவேயில்லை. ஓமப்பொடியை முடித்துவிட்டு ஹாவ் என்று உரத்த குரல் எழுப்பி ஏப்பம் விட்டார்.

மாப்பிள்ளை ஒரு நொடியில் தட்டைக் காலி பண்ணி விட்டு திருதிருவென்று விழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

''பாட்டு வருமா? என் பெண் ஷைலா நன்றாகவே பாடுவாள்.'' பெண்ணைப் பெருமையாகப் பார்த்துக் கொண்டாள் அம்மா.

ஒரு வழியாக டிபன் கடை ஓய்ந்தது. காலி தட்டுகள், டம்ளர்களை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்று விட்டாள் சித்ரா. ஆனால் அந்த அம்மாள் உரத்த குரலில் சட்டதிட்டமாக பேசுவது நன்றாக அவளுக்குக் கேட்டது.

''வரதட்சணை, சீர் எதுவும் வேண்டாம் எங்களுக்கு. நீங்களும் எதையும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. பெண் கொடுக்க போறோம். எங்கள் ஷைலாவை உங்க மகனுக்குக் கட்டிவைக்க நாங்க ஒப்புக்கிறோம். நீங்களும் உங்கள் மகளை எங்கள் சுந்தருக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுக்க ஒப்பினால் போதும். கல்யாணச் செலவை

இரண்டு பேரும் பங்கிட்டுக்குவோம். ஒரே பந்தலில் ரெண்டு கல்யாணம். ரிஸப்ஷனுக்கு மட்டும் ஒரு கச்சேரி ஏற்பாடு பண்ணிவிடுங்க. அந்த செலவு மட்டும் உங்களுடையது. எங்கள் பக்கம்—மனுஷங்க ரொம்ப அதிகம்-சாப்பாட்டு செலவு கொஞ்சம் அதிகமாகும். இவர் அந்தஸ்துக்கு தக்கபடி நாம் மகாவிஷ்ணு கல்யாண மண்டபத்திலேதான் கல்யாணத்தை நடத்தணும். மணமக்களை வாழ்த்த பிரபலஸ்தர்கள் வருவார்கள். அதற்கு சொல்றேன்'' என்று கூறிவிட்டு கணவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அதுவரை தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர் போலிருந்த அவர் விடுக்கென்று விழித்துக் கொண்டார்.

''நீங்க சொல்லி அனுப்பினதும் நிச்சயத்தைப்பற்றி தீர்மானிப்போம். இரண்டுபேர் நிச்சயத்தையும் விஷ்ணு கல்யாண மண்டபத்திலே வச்சுக்கலாம்... செலவைப் பகிர்ந்து கொண்டு விடலாம்.''

''ஜாதகம்...'' இழுத்தார் அப்பா.

''எங்களுக்கு அதில் நம்பிக்கையில்லை'' என்று பட்டென்று பதிலளித்தாள் அந்த அம்மா.

''எனக்கு கொஞ்சம் நம்பிக்கை இருக்கு. பெண்-பிள்ளை இருவர் ஜாதகத்தையும் நான் இப்பவே எடுத்து தயாராக வச்சிருக்கேன். நீங்க அவைகளை அனுப்பி வையுங்கோ. நான் பார்த்துட்டு பிறகு நிச்சயத்தைப்பத்தி தீர்மானிக்கலாம்'' என்றார் அப்பா.

முகம் மாறிப் போனா[illegible] அனுப்பி வைக்கிறேன்'' என்[illegible]

வந்தது போலவே அவள் முன்னால் நடக்க-கணவர் பின்தொடர, மகன் டக்டக்கென்று குதிகால் பாதணி ஓசைப்

பட்டு வெளியேற, கடைசியாக அப்பாவி போல திரும்பிப் பார்க்க துணிவின்றி நடந்தான் மாப்பிள்ளை பையன்.

''எம்பா ஜாதகம்னு ஒரு குண்டை தூக்கிப் போட்டீங்க?'' பிள்ளை அவரைக் கடிந்து கொண்டபோது குருமூர்த்தி மெல்ல அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து வழக்கமாகத் தாம் உட்காரும் வாசல் பக்கத்து நாற்காலிக்கு கோலை ஊன்றிக்கொண்டு நடந்து வந்து உட்கார்ந்தார்.

''கல்யாணம் ஆயிரங்காலத்துப் பயிர். அவசரப்பட முடியாதே. முதலில் ஜாதகம் சரியா என்று பார்க்க வேண்டும்.''

''என் ஜாதகத்தை ஒண்ணும் ஷைலா ஜாதகத்தோட ஒப்பிட வேண்டாம். எனக்கு அவளைப் பிடிச்சிருக்கு. அது போதும்'' எரிச்சலோடு சொன்னான் மகன்.

''அந்தப் பிள்ளையின் ஜாதகத்தைப் பார்க்க வேண்டும். சித்ராவின் ஜாதகத்தோட பொருந்தறதான்னு அலசிப் பார்க்கணும்.''

''பொருந்தாட்டா என்ன செய்யப் போறீங்கப்பா?'' விறைப்பாகக் கேட்டான் மகன்.

''பொருந்தாட்டா—வேண்டாம்னு ஒதுக்க வேண்டியது தான். மேலும் அந்தம்மா சொன்னபடி அத்தனை பெரிய மண்டபத்துக்கு வாடகை கொடுத்து-சாப்பாடு செலவை சமாளிக்க முடியுமான்னு கணக்குப் பார்க்கணும்.

''நமக்கிருக்கிற பொருளாதார நிலையில் அமர்க்களமா கல்யாணம் செய்ய முடியாதே .. எல்லாத்தையும் ஆராய்ந்து பார்க்கணுமே ..

''அம்மாவின் நகைகள் சிலதை விற்றுக் கொண்டால் கல்யாணச் செலவிற்கு கவலைப்பட வேண்டாம்.''

''அம்மாவிடம் இருந்த நகையை உங்கள் இருவருக்கும் பாதியாகப் பகிர்ந்து விட்டிருக்கேன். எந்தப் பங்கை விற்பது. சொல்?''

நாடை இறுக அப்பாவை கோபத்துடன் வெறித்தான்.

''சரி, ஜாதகம் பொருந்தி விட்டதுன்னு வச்சுக் கோங்க. கல்யாணச் செலவைப்பத்தி கவலைப்பட வேண்டாம். வீடு மேலே கொஞ்சம் கடன் வாங்கினாப் போச்சு.''

திடுக்கிட்டுப் போனார் குருமூர்த்தி. இந்தப் பையனுக்கு என்ன வந்துவிட்டது? அவர்கள் வீட்டுச் சம்பந்தத்தில் ஒரே பிடியாக இருக்கிறானே! அந்தப் பெண் அப்படி ஒன்றும் பேரழகியா தெரியலை. அடக்கமானவளாக இருப்பாள் என்றும் தோணலை. எங்கே இவன் அவளை சந்தித்தான்? எப்படி இந்தக் காதல் காட்டுத் தீயாக ஏற்பட்டுத் தொலைத்தது? மனதில் எண்ணிக் குமைந்தார்.

''அவசரப்படாதே-ரெண்டு நாள் அவகாசம் கொடு'' என்றார்.

''என்னவோ அப்பா. நீங்க இந்த விஷயத்தில் ஒத்துழைக்கணும் சொல்லிட்டேன். சாக்குப் போக்கு சொல்லி இதை ஒதுக்கினால் அப்புறம் நடக்கும் விஷயமே வேறே. வந்த பிள்ளைக்கு என்ன குறைச்சல். பார்க்க நல்லாதானே இருக்கான்-அப்பா வியாபாரத்திலே கை கொடுக்கிறான்-வீடு வாசல்-கார்னு அமர்க்களமான வாழ்க்கை. சித்ராவுக்கு இதுக்குமேலே பெரிய வரனை உங்களால் தேடிவர முடியுமா...''

முகத்தைச் சுருக்கினார் குருமூர்த்தி.

25/05/2011 23:02

நாற்காலியில் கட்டுண்டு கிடக்கும் உமக்கு பேச்சு வேறா என்று மகன் இடித்துக் காட்டிய வேதனை நெருப்பாய் நெஞ்சை எரித்தது.

6

மேலும் இரண்டு தினங்கள் சென்றன. சுகவனம் தட்டெழுத்து நிறுவனத்திற்கு வருவதையே நிறுத்திக் கொண்டு விட்டிருந்தான்.

காரணத்தை அவளால் அறிய முடியவில்லை.

அதற்கிடையில் வீட்டில் அண்ணனது அதிகாரம் தூள் பறந்து கொண்டிருந்தது. முன்னைவிட எதற்கெடுத்தாலும் அதிகமாகவே எரிந்து விழுந்தான். சீக்கிரமாக பிள்ளை வீட்டவர்களுக்கு விஷயத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுமாதலால் ஜாதக சங்கதிகளை சடுதியில் முடிக்க வேண்டுமென்று மிரட்டிவிட்டுப் போனான்.

அன்று மாலை தோட்டத்துக்கு தண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மகள். வராந்தாவில் வந்து உட்கார்ந்த அப்பா குருமூர்த்தி அவளை அழைத்தார்.

''என்னப்பா வேணும்?'' குடத்தை வராந்தாவின் ஒரு ஓரத்தில் வைத்துவிட்டு முதற்படி மீது அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

''ஏம்மா, உன் விருப்பத்தைப் பத்தி ஏதுமே சொல்லலையே... உன் அண்ணனுக்கு நான் இன்னி ராத்திரி முடிவைச் சொல்லியாகணும்.''

''ஏம்பா, ஜாதகத்தைப் பார்த்தாச்சா?'' மகள் வேண்டுமென்றே கேட்டாள்.

வேலைக்காரி குப்பம்மாமூலம் சொல்லியனுப்பினேன். தேசிகன் வரவில்லை. அவர் பெரிய ஜோசியர் இல்லே. ஏதோ குத்து மதிப்பா சொல்வார். ஜாதகம் இருக்கட்டும் உன் இஷ்டம் எப்படி?''

''எனக்கு அந்தப் பையனைப் பிடிக்கலை. அண்ணாவுக்கு அந்தப் பெண்ணை நீங்கள் கட்டி வைத்தாலும் ரொம்பப் பாடுபடுவீங்க. அவள் நம்ப குடும்பத்துக்கு ஒத்து வரமாட்டா.''

''அண்ணனை விட்டுத் தள்ளு. உன்வரை என்ன சங்கதி...''

''எனக்கு அந்தப் !பையனைப் பிடிக்லை. வேற எந்த வரனும் பிடிக்காது. ஏன்னா நான் ஒருவரை விரும்பறேன்.''

''இப்படிச்சொல் உண்மையை. உனக்குப் பிடித்தவனை எனக்குப் பிடிச்சா உன் கல்யாணத்துக்கு குறுக்கே நிக்கமாட்டேன், சரிதானே.''

''அப்பா, ரொம்ப நன்றி.'' கண்கலங்கிப்போன சித்ரா அவர் அருகில் வந்து அவரது கரங்களைப் பிடித்துத் தன் கன்னத்தில் பொறுத்திக் கொண்டாள்.

''ஏம்மா அழறே!'' அவள் கன்னங்களில் மாலையிட்ட கண்ணீரை அப்பா துடைத்து விட்டார்.

அன்று இரவு அப்பா சொன்ன முடிவைக் கேட்டு வித்யாசாகர் கோபத்தில் கொதித்துப் போனான்.

''எவன் சொன்னது - நான் இரண்டு பேருடைய ஜாதகத்தையும் ஜெராக்ஸ் எடுத்து எனக்குத் தெரிஞ்ச ஜோசியர்கிட்டே காட்டினேன். ந[illegible]சா[illegible]யிருக்கார். உடனே உங்க[illegible] வாங்கி கொடுத்துட்டு வந்துட்டேன். நீங்க ஒரு நல்ல நாள்

25/05/2011 22:22

பார்த்து சொல்லுங்கோ. அவங்களும் நான் பார்க்கட்டும். எது நமக்குத் தோதா இருக்கோ அதில் நிச்சயதார்த்தத்தை நடத்திக் கொள்ளலாம்.''

''உன் ஜாதகம் பொருந்தியிருந்தால் சரி வித்யா, நீ அந்தப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொள். எனக்கு மறுப்பு இல்லே. ஆனால் சித்ராவின் ஜாதகம் பொருந்தாததால் எனக்கு இந்த இடம் பிடித்தமாக இல்லை.''

''அப்பா உளறாதீங்க. இரண்டு ஜாதகமும் பொருந்துகிறதா எனக்கு தெரிஞ்சவர் சொல்லியிருக்கார். மேலும் எனக்கு சைலாவைக் கொடுக்கணும்னா சித்ராவை நீங்க சுந்தருக்குக் கொடுக்கணும். நான் வாக்குக் கொடுத்திட்டு வந்திட்டேன். வீட்டுக்குத்தலைவன்னு உழைத்துக் கொட்ற எனக்கு இதில் பேச உரிமையில்லையா...'' கத்தினான்.

''உரிமை இருக்கப்பா...சித்ராவுக்கு மனம் ஒப்ப வேண்டாமா?''

''அப்படின்னா அவளுக்கு வேறே இடம் பார்த்து வச்சிருக்கீங்களா?''

''ஒரு இடம் தெரிஞ்சிருக்கு அதை விசாரிக்கலாம்னு நினைக்கிறேன்.''

''முகவரியைக் கொடுங்கோ. நான் விசாரிக்கிறேன். அந்த இடம் பிடிக்கலைன்னா சித்ரா நான் சொல்ற இந்த சுந்தரத்தைத்தான் கட்டிக்கணும். இதுதான் என் முடிவு'' என்று இரைந்து கூப்பாடு போட்டான் மகன்.

அன்று இரவு வெகுநேரம் படுக்கையில் புரண்டபடி கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டிருந்த சித்ராவுக்கு திடீரென்று அந்த நினைவு பளிச்சிட்டது. ஆமாம்—அவள் சாரதாவை அணுகி உதவி கேட்டால் என்ன?

கண்ணீரைத்துடைத்துக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

அவளுக்கும் சாரதாவுக்கும் ஏற்பட்ட நட்பு எதேச்சையான சந்திப்பில்தான் தொடங்கியது.

ஒரு நாள் காய்கறிக்கடையில் அவள் பின்னால் வந்து நின்ற வயதான அம்மாள் அவளை எச்சரித்தாள்.

''அம்மா குழந்தை! உன் மணிபர்ஸை கூடைக்குள்ளே போட்டுக் கொண்டு நிக்கிறியே. யாராவது ஜேப்படிக்காரன் தட்டிக்கொண்டு போய் விடலாம்... கையில் எடுத்துக்க.''

திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள். பூசினாற்போல் பருத்திருந்ததொரு பெண்மணி, வயது அறுபதைத் தாண்டி விட்டிருந்தவள். முன் நெற்றி கூந்தல் பட்டையாக வெளுத்து விட்டிருந்த போதிலும், முகத்தில் லேசாக சுருக்கங்கள் தெரிந்த போதிலும், கவர்ச்சியான கம்பீரமானதொரு தோற்றம்.

''என்னம்மா அப்படி பார்க்கிறே.'' சிரித்தாள் அவள் வெண்மையாக பற்கள் இன்னமும் வரிசையாகப் பளிச்சிட்டன.

''போனவாரம் இப்படித்தான் ஒரு பெண் கடைக்கு வந்தவள் மணிபர்ஸை காய்கறிக் கூடைமேல் வைத்துக் கொண்டு ஏதோ வாங்க முனைந்தபோது பர்ஸ் அபேசாகி விட்டது.''

''தாங்க்ஸ் அம்மா— உங்களை எங்கேயோ பார்த்தாப் போல இருக்கு.'' முறுவலித்தாள் சித்ரா.

''நான் இந்தப் பகுதி[illegible] மான்ஷனில் வசிக்கிறேன்... நீயும் இந்தப் பக்கந்தான் இருக்கே போலிருக்கு— உன்னை அடிக்கடி கடைத்தெரு

25/05/2011 22:23

வில் பார்க்கிறேன்... நீயும் பார்த்திருப்பாய்'' என்றாள் சாரதா.

புடலங்காய் ஒன்றை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தாள் அவள்.

''என்ன அப்படி பார்க்கிறீங்க?'' வியப்புடன் கேட்டாள் சித்ரா.

''வாசனைப் புடலங்காய்... காலைதான் தோட்டத்திலிருந்து பரிச்சிருக்கா. நல்ல வாசனை-நாட்டுக்காய். உடனே நாளைக்கு சமைச்சிட்டா ருசியா இருக்கும்'' என்றபடி காயை வாங்கி பாதியாக ஒடித்து ''சமைச்சுப் பார்'' என்று அவளது கூடையில் ஒரு துண்டத்தை வைத்தாள்.

''இதுக்கு நான் பாதி விலை கொடுக்கிறேன்'' என்று பர்ஸைத் திறந்தபோது சித்ராவின் கையை அப்பால் தள்ளினாள்.

''ஒரு முழு காய் எனக்குத் தேவையில்லை, பாதி ஒடிச்சா விலைக்குத் தரமாட்டாங்க. பாதியை நீதான் சமைச்சுப் பாரேன்'' சிரித்துக் கொண்டு நகர்ந்து விட்டாள்.

அடுத்தமுறை சந்தித்தபோது ''நீங்க சொன்னபடி சமைச்சேன். கூட்டு பிரமாதமா இருந்தது.'' சித்ரா நன்றியுடன் புன்னகைத்தாள்.

பிறகு அடிக்கடி சந்தித்துக் கொண்டனர்.

ஒரு நாள் சாரதாவால் பளுவான காய்கறிக் கூடையை தூக்க முடியவில்லை. முகம் சிவந்து அவள் திணறுவதைக் கண்டு மனம் தளர்ந்து போனாள் அவள்.

''உங்க ஃபிளாட்டுவரை நான் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தரேன் அம்மா'' வலிய உதவிசெய்ய முன்வந்தாள் சித்ரா.

''உள்ளே வாம்மா'' அழைத்த சாரதா அவளுக்கு குளிர்பானம் தந்து உபசரித்தாள்.

''தன்னந்தனியாவா இருக்கீங்க...'' கேட்ட சித்ரா. பளிச்சென்று சுத்தமாக தேவையான அலங்காரத்துடன் காணப்பட்ட அந்த ஃபிளாட்டை மிகவும் வியப்புடன் பார்த்தாள். ''வேலைக்கு யாரும் இல்லையா?'' விசாரித்தாள் அக்கறையுடன்.

''ஒரு வேலைக்காரி-காலை வேளையில் மட்டும் வந்து வீடு கூட்டி பாத்திரம் துலக்கி-துணி துவைத்து வைத்து விட்டுப் போகிறாள். மற்றதெல்லாம் என் வேலை. எதையும் பொறுப்போடு கவனித்தால் நாளா வட்டத்தில் பழக்கம் ஏற்படும். ஒரு மகிழ்ச்சியும் கிடைக்கும்'' என்றாள்.

எப்பொழுதாவது நேரம் கிடைத்தபோது அவள் சாரதாவின் ஃபிளாட்டுக்கு சென்று சமையல்-தையல் முதலியன பற்றித் தெரிந்து கொள்வது வழக்கம்.

சமீப காலமாக ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் அவளால் அங்கே போக முடியவில்லை. கடைத்தெருவிலும் சாரதாவை அவள் சந்திக்கவில்லை.

சித்ராவின் கவனத்தையும் பொழுதையும் சுகவனம் கவர்ந்து கொண்டு விட்டிருந்தான்.

இப்போது கல்யாணப் பிரச்சனை எழுந்ததும்தான் அவளுக்கு சாரதாவின் நினைப்பு ஏற்பட்டது.

சாரதா சமூக சேவையில் மிகவும் ஆர்வம் உள்ளவள். இது மாதிரியான சங்க[illegible]ன் அவளை இதற்கு முன் சில இள[illegible] உதவி செய்திருக்கிறாள். அவள் ஏன் சாரதா அம்மாவிடம் யோசனை கேட்கக்கூடாது.

25/05/2011 22:24

கவலையின் கனம் முழுவதும் குறைந்து விட்ட பிரமை போல் தலைமீது போர்வையை வழிய விட்டுக் கொண்டு நன்றாக உறங்கிப் போனாள்.

7

மறுநாள் காலை வேலைக்குப் புறப்படுமுன் வித்யாசாகர் மிரட்டும் குரலில் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

''இந்த சுகவனத்தைப் பற்றிய விவரத்தை நன்றாக கேட்டறிந்து கொண்டு வரப் போகிறேன். பையனை நேரில் சந்தித்துப் பேசி பார்க்கப் போகிறேன். எனக்குப் பிடிக்காத இடமாக இருந்தால், சித்ரா, நீ நான் பார்த்து வைத்திருக்கும் சுந்தரத்தைத்தான் கல்யாணம் செய்துக்கப் போகிறாய். அது நிச்சயம்...''

அப்பாவின் கவலை படர்ந்த முகத்தைப் பார்த்து அவள் மௌனியாகி விட்டாள். எத்தனையோ கேள்விகள் மனதில் எழுந்தன. அடக்கிக் கொண்டு வீட்டு வேலைகளில் ஈடுபட்டாள்.

அன்று மாலை தட்டெழுத்து நிறுவனத்தில் சுகவனத்தைக் காணவில்லை. அண்ணா அவனை சந்திக்குமுன் பேசிப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அவளது ஆவல் ஈடேறவில்லை.

சாரதா வசித்த காவேரி நர்மதா மான்ஷன் வெகு தொலைவில் இருக்கவில்லை. வேகமாக நடந்து மூன்றாவது தளத்திற்கு ஏறி மூச்சிறைக்க கதவுமுன் நின்று அழைப்பு மணியை அழுத்தினாள். கதவைத் திறந்தாள் சாரதா.

''எத்தனையோ நாளாச்சு உன்னைப் பார்த்து. கல்யாணமாகி புக்ககம் போயிட்டே போலிருக்கு. அது தான் காணலைன்னு நினைச்சேன்'' சிரித்தபடி வரவேற்றாள்.

''ஒரு பிரச்சனை. உங்களது உதவி தேவை'' என்று கூறியபடி முன்னறை சோபாவில் சாரதா காட்டிக் காட்டிய ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள்.

''கல்யாணப் பிரச்னைதானே?.' சாரதா கேட்டதும் திகைத்துப் போனாள்.

''உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''எல்லாம் ஊகம்தான். இந்த வயதில் உன் போன்ற பெண்களுக்கு, காதல்-கல்யாணம் போன்ற பிரச்சனைகள் தான் அதிகம் சங்கடம் தரும் இல்லையா?''

''என்னைப் பொறுத்தமட்டில் இரண்டும் சங்கடம் தருகின்றன. நான் ஒருவரைக் காதலிக்கிறேன். ஆனால் இன்னொருவரைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறேன்.'' சொல்லி முடிக்குமுன் அவளுக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

''உன் காதலை உன் அப்பாவும் அண்ணாவும் எதிர்க்கிறார்களா?''

''அப்பா என் பக்கம். அண்ணன்தான் எதிர்க்கிறார். அதற்கு காரணம் இருக்கு. பெண் எடுத்து பெண் கொடுக்க விரும்பும் குடும்பத்திலே அண்ணா நுழைஞ்சிருக்கார். அவருக்குப் பிரியமான அந்த வீட்டுப் பெண்ணை கட்டிக் கட்டும். ஆனால் என்னை வற்புறுத்துகிறார். அவர்கள் வீட்டு பையனுக்கு என்னைக் கொடுத்தால்தான் அவருக்கு அந்த வீட்டுப் பெண் கிடைக்கும் என்றதொரு கட்டாயம்.''

25/05/2011 22:26

''முதல்லே இந்தப் பெண் கொடுத்து பெண் எடுக்கிற சங்கதி எனக்கு அவ்வளவா பிடிக்கிறதில்லை. ஏன் தெரியுமா? இப்படி சொந்தத்திற்குள்ளேயே கல்யாணம் செய்கிறது பிறக்கப்போகும் குழந்தையின் ஆரோக்கியத்திற்கு நீங்காக அமைகிறது. மூளை மந்தம்—பிறவிக்கோளாறு போன்றவை உறவுக்குள்ளே கல்யாணம் செய்து கொள்வதால்தான் ஏற்படுகிறது என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவு. அந்த வகையில் நீ இந்த கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்கத் தேவையில்லை. இரண்டாவது-வற்புறுத்தி பெண்ணை கட்டிக் கொடுக்கும் பழக்கத்தை நாம் அடியோடு தவிர்க்கணும். கல்யாணத்தை ஒரு வியாபாரமாகக் கருதக்கூடாது. நீ சொல்கிறதைப் பார்த்தால், அவர்கள் பெண்ணை தங்கள் வீட்டுப் பிள்ளைக்குத் தர வேண்டும் என்கிற வற்புறுத்தலில் ஏதோ விஷயம் அடங்கியிருப்பதாகத் தெரிகிறது!'' என்றாள்.

''அண்ணா சுகவனத்தைப் பற்றி விசாரித்து வரப் போகிறார். அதற்குள் நீங்கள் எனக்கு எப்படியாவது உதவி செய்ய வேண்டும். என் மனத்துயரத்தை சொல்லி ஆறுதல் பெற உதவி கேட்க எனக்கு அம்மா இல்லை'' மேலே பேச முடியாது விசும்பினாள் சித்ரா.

எழுந்து வந்து சாரதா அவளது முதுகை மெல்லத் தடவினாள்.

''சே! எதுக்காக அழணும். நீ மேஜர் ஆன பெண். உனது எதிர்காலத்தை தீர்மானித்துக் கொள்ள உனக்கு உரிமை உண்டு.''

''அண்ணனது பாதுகாப்பிலே இருக்கிறேன். அதனால்...'' விம்மினாள் சித்ரா.

''சோறு போடுவதால் உனது சுதந்திரத்தையே உன் அண்ணன் விலைக்கு வாங்கிவிட்டதாக நினைப்பா...''

''அவரது பேச்சுக்கு ஒத்துக்காவிட்டால்...'' மெல்லத் தேம்பினாள் அவள்.

''நீதான் உறுதியாக இருக்கணும். நீ விரும்பிய சுகவனம் சாதாரண குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். வீடு - கார் போன்ற வசதியான வாழ்வு கிடையாது. நீ படிச்சிருக்கே. தட்டெழுத்தில் மேல்நிலை பயிற்சியை முடிச்சுக்கோ. பிறகு செகரட்டேரியல் கோர்ஸ் என்பதில் சேர்ந்து பயிற்சி எடு. அநேகமாக அந்த நிறுவனங்களே தங்களிடம் பயிற்சிக்கு வருகிற மாணவ மாணவிகளுக்கு ஒரு நல்ல கம்பெனியில் வேலை வாங்கித் தந்து உதவுகிறார்கள்! நானும் உனக்காக பல இடங்களில் தேடிப் பார்ப்பேன். குறைந்த சம்பளமானாலும் பரவாயில்லை; ஒரு வேலையை நீயும் தேடிக்கொள். இருவரும் சம்பாதிப்பதை வைத்துக் கொண்டு சிக்கனமாக வாழ முயலுங்கள். சுகவனம் மாலை நேர வகுப்புகளில் சேர்ந்து தன் நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளட்டும். முயன்றால் மார்க்கமில்லாது போகாது. உறுதிதான் வேணும். என்னிடம் பிரச்சனையை சொல்லி விட்டாய். நிம்மதியா வீட்டுக்குப் போ. இரண்டே நாளில் விசாரிப்பு செய்துவிட்டு நான் உன் அப்பாவைப் பார்க்கிறேன். சரிதானே'' என்றாள் சாரதா.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் சித்ரா வீடு திரும்பி விட்டாள்.

அன்று இரவு வீட்டுக்கு வந்த வித்யாசாகர் கோபாவேசமாகக் காணப்பட்டான்.

வெளியில் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்துவிட்டதாக அவன் முன்னறையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

''சித்ரா, வீட்டு வேலைகளை [illegible] கொண்டு அப்பாவோட இங்கே வந்து உட்கார். ரொம்ப

சங்கதி பேச வேண்டியிருக்கு'' என்று ஓங்கிக் குரல் கொடுத்தான்.

சாப்பிட்டபின் சமையலறை வேலைகளை விரைவாக முடித்துக் கொண்டு அப்பாவை கைத்தாங்கலாகப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்து முன்னறையில் உட்கார வைத்தாள் அவள்.

''உங்க பெண் சங்கதியைக் கேட்டா் நீங்க ரொம்ப வெட்கப்பட்டுக்குவீங்க அப்பா'' காரமான குரலில் ஆரம்பித்தான் வித்யா.

அப்பா மௌனமாக அவனைப் பார்த்தார்.

சித்ரா திகைத்துப் போய் ஓரமாக ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள். அண்ணன் என்ன கதையுடன் வந்திருக்கிறாரோ என அவள் நெஞ்சு படபடத்தது. முகமெல்லாம் சூடாகிப் போய் அவள் நாற்காலியின் கைகளை அழுத்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

''உங்க மக இந்த சில மாசமா சுகவனம் என்கிற வெட்டிப் பயலோட திரிஞ்சிருக்கா. இத்தனை நாளும் நமக்கு செய்தி தெரியாது. டைப்ரைட்டிங் கிளாசுக்குப் போறதாக சொல்லிவிட்டு அவனோட சுத்தியிருக்கா'' ஆரம்பித்தான் வித்யாசாகர்.

''பொய்! சுத்தப் பொய், யார் அப்படி கதை கட்டினது. சுகவனமும் அங்கே பயிற்சி எடுக்க சேர்ந்திருக்கார். அவரை நான் அங்கே சந்திச்சேன். அவ்வளவுதான். சில சமயம் பேசறது உண்டு.'' சித்ரா கோபமும் துக்கமுமாக சொன்னாள்.

''சரி, மேலே விஷயத்துக்கு வா. இந்த கதை உனக்கு யார் சொன்னது.''

''டைப்ரைட்டிங் இன்ஸ்டிடியூட்டில் படிக்கிற ஒரு மாணவன்-என் சினேகிதனின் தம்பி சொன்னான்.''

''சரி... சுகவனத்தை நம்ப சித்ரா விரும்பறான்னு தெரிஞ்சு போச்சே.''

''நல்லவேளை, ஷைலா வீட்டுக்காரங்களுக்கு இவ இவ ஊரை சுத்தற சங்கதி தெரியாது போலிருக்கு.''

''அண்ணா நான் ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?''

''சொல்லேன்... எட்டிக்குப் போட்டியா, பேஷா சொல்லு.''

''இந்த ஷைலாவோட உங்களை அம்மன் கோவில் எதிரே இருக்கிற ஹோட்டலின் வாசலில் பார்த்தேன்... பல தடவை அந்த ஹோட்டலில் நீங்களும் அவளும் சாப்பிடப் போயிருக்கீங்க. நீங்க மட்டும் அவளோட ஊர் சுத்தலையா?''

''வாயைமூடு... அவளை நான் கல்யாணம் செய்துக்க போறேன். ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் புரிஞ்சுக்க நெருங்கிப் பழகுகிறோம்...அதிலே என்ன தப்பு.''

''அதே கதைதான் அண்ணா என்னுடையதும்.''

''நீ அந்த சுகவனத்தை கல்யாணம் செய்துக்க முடியாது...அவன் நம்ப அந்தஸ்துக்கு ஈடானவன் இல்லே.''

''உங்க அந்தஸ்துக்கு சமதை இல்லே...என் தகுதிக்கு தகுந்தவர்னு நான் நினைக்கிறேன்.''

''கோபப்படாம விஷயத்தை சொல்லு. அந்த சுகவனத்துக்கு என்ன குறைன்னு நான் தெரிஞ்சுக்க வேண்டாமா?'' அப்பா தணிவான குரலில் கேட்டார்.

''அவன் பகுதி வேலை செய்து [illegible] கிட்டிருக்கான். மாசம் ஐநூறு சம்[illegible] மந்தைவெளி பக்கம் ஒரு ஒண்டு வீட்டிலே ஜாகை-

25/05/2011 22:26

போய் அவன் அம்மாவைப் பார்த்தேன். கிழிஞ்ச நூல் புடவையும், சிவப்புக்கல் தோடும், கையும் கழுத்தும் வெறுமையா, நெற்றியில் விபூதியுமா நின்னாங்க. இவங்களையா நாம சம்பந்தியாக் கொள்றதுன்னு நினைச்சு ஒண்ணும் பேசாம வந்துட்டேன். பிறகு சுகவனத்தை அவனது ஆபீசிலே போய் பார்த்தேன். மானேஜர் அறையிலிருந்து ஒரு கட்டு ஃபைலோட வந்துகிட்டிருந்தான். பார்க்க அப்படி ஒரு மன்மதன் இல்லே. வாட்ட சாட்டமா வளர்த்திருக்கான் வெட்டிப்பயல். அங்கிருந்த தலைமை கணக்கரிடம் மெல்லக் கேட்டேன். பட்டதாரிதானாம். அதிசயமென்ன? தடுக்கி விழுந்த இடமெல்லாம் இப்போ பட்டதாரிகள் இருக்காங்க... வேலையத்தவங்க வெகுபேர். இவனுக்கு தற்காலிகமா பகுதி வேலை கொடுத்திருக்காங்களாம்... மானேஜருக்கு இவனது திறமையிலே நம்பிக்கை ஏற்பட்டா வேலை நிரந்தரமாக்கப்படுமாம். முழு நேர வேலையாக்குவாங்களாம்... அதைப்பத்தி ஒண்ணும் உறுதியா சொல்ல முடியாதுன்னுட்டார் அவர்... மேலே வானம் கீழே பூமின்னு இருக்கிற சுகவனம் எங்கே? வீடு வாசல் - வியாபாரத்திலே பங்குன்னு இருக்கிற சுந்தரம் எங்கே? அப்பா, நான் நல்லா சிந்திச்சுதான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கேன்... சித்ராவை நான் சுந்தரத்துக்குதான் கட்டிக் கொடுக்கப் போறேன். அவங்களுக்கு வாக்கு கொடுத்திட்டேன்-மேலே பெரியவங்க என்கிற தகுதியிலே நீங்க வாயளவிலே ஒப்புதல் தெரிவிச்சா போதும். கல்யாணத்தை கச்சிதமாக செய்து முடிக்கிறது என் பொறுப்பு'' மூச்சு விடாது பேசினான்.

சாரதாவை சந்தித்து ஆலோசனை கேட்டிராவிட்டால் அவள் பயந்துபோய் ஓவென்று அழுதிருப்பாள். அண்ணன் மிரட்டி அவளை அடக்கியிருப்பான். உதட்டைச் சுழித்துக்கொண்டு அவள் பதில் பேசாது உட்கார்ந்திருந்தாள்.

''என்னம்மா, அண்ணன் சொன்னதைக் கேட்டியா? நீயும் பிடிவாதம் செய்யக்கூடாது. பிற்காலத்து வாழ்க்கையை நினைச்சுப் பார்க்க வேண்டாமா?''

நினைச்சுப் பார்க்கிறேன்... இரண்டு நாள் அவகாசம் கொடுங்கோ... முடிவைத் தெரிவிக்கிறேன்'' என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

''ரெண்டு நாளென்ன நாலு நாட்கள் வேணுமானாலும் எடுத்துக்கோ... முடிவு எனக்கு சாதகமாகத்தான் இருக்கணும். இன்னும் ஒண்ணு சொல்லிட்டேன். இன்னியோட நீ டைப்ரைட்டிங் கிளாசுக்குப் போறதை நிறுத்திக்கணும். வெளியிலே கண்டவனோட நின்னுபேசறதை நைலா வீட்டில் யாரும் பார்த்துடக்கூடாது. பிறகு அசிங்கமாப் போயிடும்.''

''எம்மா சித்ரா, அண்ணா சொல்றபடிதான் கொஞ்சம் கேளேன்.''

இந்த அண்ணன் என்ன நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறார்?- அவருக்கு அவள் கொத்தடிமை என்ற நினைப்பா? அவளுக்குக் கோபம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது.

''வெளியே போகாட்டா எந்த காரியமும் நடக்காது அண்ணா... அதுவும் கூடாதுன்னு சொல்றீங்களா?''

''இந்த சங்கதி ரெண்டிலே ஒண்ணுன்னு தெரியற வரை நீ எங்கேயும் போக வேண்டாம். வாசலில் கூடைக்காரி கொண்டு வரும் காய்களை வாங்கிறோமை. போதும். வங்கிக்கு நான் போய் வரேன். பில்லுகளை என்கிட்டே கொடு, கட்டிட்டு வரேன். இதை சாக்கா வச்சுகிட்டு நீ வெளியிலே திரிய வேண்டாம்.'' கடுமையாகச் சொல்லி விட்டு எழுந்து தன் அறைக்குள் சென்று கதவை சாத்திக் கொண்டான்.

''அப்பா! நீங்க என்ன சொல்றீங்க... அதுபடி நடக்கிறேன். மனதைவிட்டு உண்மையைச் சொல்லுங்கோ.'' மகள் தணிந்த குரலில் குழைவாகக் கேட்டாள்.

''அண்ணன் சொல்றதைக்கேட்டா எனக்கு சுகவனம் அத்தனை ஒரு உயர்ந்த வான்னு தோணலை... நீ ஒரே பிடிவாதமா அவனைத்தான் கட்டிக்கப் போறேன்னா நான் குறுக்கே நிக்க மாட்டேன். பிறகு நீ என்னிடம் வந்து உன் புக்ககத்து இயலாமையைப் பற்றி பேச முடியாது... வற்புறுத்தி உன்னை கட்டிக்கொடுக்க என் மனம் இடந்தாராது. நீயா மனசு ஒப்பி சுந்தரத்தை கல்யாணம் செய்துக்கணும்... இப்போ பிடிக்காது போல் இருந்தாலும் பின்னால் சுகப்படுவே.''

''சுந்தரம் வீட்டைப்பத்தி அண்ணன் சொல்றது தானே நமக்கு தெரியும்... அவர்களைப் பத்தி விசாரிக்க வேண்டாமா.''

''கட்டாயம் விசாரிக்கணும்... கண்மூடிக் கொண்டு உன்னை நான் கிணற்றில் விழச் சொல்லலை.''

''நீங்க போய் விசாரிக்கிறதுக்கு பதிலா சாரதா அம்மா என்கிற சமூகசேவகியை அனுப்பி விசாரிக்கலாம் அல்லவா?''

''நானே என் ஒன்றுவிட்ட தங்கை புருஷனை கூப்பிட்டு அந்த பிள்ளை சுந்தரத்தின் வீட்டைப் பற்றி விசாரிக்கச் சொல்ல நினைத்தேன். அந்த அம்மாவை நம்ப முடியுமா?''

''அப்பா, அவங்க ஒரு சமூக சேவகி, நம்பகிட்ட பொய் சொல்லி அவங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆக வேண்டாம்.''

''அப்போ அவங்களை வரச்சொல்லு.''

''நான் நேத்திக்கே போய் ஏற்பாடு செய்துட்டு வந்துட்டேன் அப்பா.''

மகளைத் திகைப்புடன் பார்த்தார் குருமூர்த்தி.

''கோவிச்சுக்காதீங்க அப்பா. உங்களால் முடியாதுன்னு அண்ணன் தன் இஷ்டத்துக்கு ஆடறார். அதைத் தவிர்க்கத்தான் இந்த ஏற்பாடு செய்தேன். அப்பா, இது என் வருங்காலப் பிரச்சனை. நீர விசாரிக்க வேண்டியது முறைதானே.''

''இரண்டு பக்கத்தையும் நல்லா விசாரிக்கணும் அம்மா, உனக்கு ஒரு உதவியும் செய்ய முடியாத நாற்காலியோட கட்டுண்டு உட்கார்ந்திருக்கேன்னு நொந்துக்கிறேன்'' தடுமாறினார் அப்பா.

''உங்க யோசனையை சொன்னா அதுவே பெரிய உதவி அப்பா. உங்களது ஒத்துழைப்பு பெரிய பரிசு அப்பா. முடிவில் உங்க வார்த்தைக்கு எதிர்ப்பே சொல்லமாட்டேன். அது மட்டும் நிச்சயம். அதுபோல நீங்க என் சுகத்தைப் பத்திதான் முக்கியமா நினைச்சு முடிவு எடுப்பீங்க. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு'' சொல்லிவிட்டு எழுந்தாள்.

படுக்கை மீது சாய்ந்த் சித்ராவின் மனம் வேதனையில் குமுறியது. அவளும், அண்ணனும் அப்பாவின் இரண்டு குழந்தைகள்.

இதில் ஏன் வித்தியாசம். அண்ணனுக்கு உள்ள அதிகாரம் அவளுக்குக் கிடையாதா?

பி. ஏ. பட்டத்திற்குப் பின்னர் தட்டெழுத்து கீழ் நிலை பரீட்சையில் தேர்ந்தவுடன் அப்[illegible] கம்பெனியில் அவளுக்கு வேலை [illegible] நானூறு ரூபாய் சம்பளம்.

அண்ணா தான் வேலைக்குப் போக வேண்டாம் என்று தடுத்தார். ''வீட்டை கவனிக்க ஆள் தேவை. வேலை செய்து லாபம் இல்லை. அதற்கு இரட்டிப்பு பங்கு வீட்டை கவனிக்க ஆள்வைக்க செலவாகிவிடும்'' என்று தடுத்தார். அப்பொழுது அண்ணாவின் சுய நலம். அப்போ வேலை வாய்ப்பைக் கெடுத்தது.

இப்போது அண்ணாவின் சுயநலம் அவளது வாழ்க்கைக்கே உலை வைக்கிறது.

முடியாது. அண்ணாவின் சுயநலத்திற்கு அவள் அடி பணியக் கூடாது. சமயம் வரும்பொழுது சீறி எழ வேண்டும்.

சித்ரா சீறினாள் என்ற பெயர் வந்தாலும் பலி பீடத்தில் தலையைக் கொடுத்தாள் என்று பரவலாகப் பேசப்பட வேண்டாம்.

தனக்குள்ளே பலவும் சிந்தித்து, கோபத்தில் கொதித்து துயரத்தில் துவண்டு உணர்ச்சி வசத்திலே தவித்து... முடிவில் தாள முடியாது ஒருமூச்சு அழுதாள் அவள்.

8

சாரதா பஸ் நிலையத்திலிருந்து மெதுவாக நடந்தாள்.

குடையை மடக்கிக் கொண்டு கருப்புக் கண்ணாடியை கழற்றி தோள் பையில் போட்டுவிட்டு மெல்ல கேட்டைத் திறந்தாள்.

வராந்தாவில் வெள்ளைப் பந்தாக உருட்டிக் கொண்டு கிடந்த போம்ரேனியன் வீடு கிடுகிடுக்க

உரத்த குரலில் ஆக்ரோஷமாகக் குரைத்த வண்ணம் கேட்டருகே பாய்ந்தோடி வந்தது.

''யாரது?'' ஒரு சின்னப் பெண் அதட்டிவிட்டு நாய்க்குட்டியை வாரி அணைத்துக் கொண்டாள்.

கேட்டருகே நின்ற கிழவியைச் சந்தேகமாகப் பார்த்தாள்.

''யார் அதுன்னு விசாரியேன்!'' அதட்டியபடி உள்ளேயிருந்து வந்த பெண்மணியின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது.

''வாங்கோ உள்ளே வாங்கோ. அது சும்மா குலைக்கும், அவ்வளவுதான். ஒரு நாள் பழகிட்டா போதும், பின்னாடி உங்க மடியிலே ஏறி உட்கார்ந்திடும்'' எனச் செல்லமாகத் தங்கள் வீட்டு நாயின் பிரதாபத்தை சொல்லியபடி கதவை அகலத் திறந்தாள்.

லொள், லொள் என்று குரைத்தபடி நடுவே சிநேக பாவத்துடன் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு முறைத்த பொமரேனியனைப் பாராதவள் போல உள்ளே வந்து முன்னறையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

வீட்டுக்காரி அவளது மாதர் சங்கத்து உறுப்பினர்களில் ஒருத்தி. எனவே பேச்சு சிநேகபாவத்திலேயே தொடங்க சுலபமாகி விட்டது.

''ஜிக்கியை பாத்ரூமிலே போடு. நீ போய் உன் பாடத்தைப் படி'' என்று உத்திரவிட்டவள் சாரதாவுக்கு காப்பி தயாரிக்க எழுந்தாள்.

''உட்காருங்க. நான் ஒரே வேளைதான் காப்பி சாப்பிடுகிறது. டயட்டிலே ரொம்ப கண்டிப்பு... உங்ககிட்டே ஒரு சங்கதி கேட்கத்தான் வந்தேன்'' என்று ஆரம்பித்தாள் சாரதா.

25/05/2011 22:27

உண்மையில் புதிதாக உருவாகிவிட்டிருந்த அந்த குடியிருப்புப் பகுதியில் சுந்தரத்தின் வீட்டைக் கண்டுபிடித்த பின்னர் அவள் நேரே கதவைத் தட்டி எதுவும் விசாரிக்க விரும்பவில்லை. பக்கத்திலோ அல்லது எதிர்ப்புறமோ இருப்பவர்களை மெல்ல விசாரிக்க எண்ணினாள் எதிர்ப்புறமிருந்த மூன்றாவது வீட்டுக் கேட்டை நெருங்கினாள். நல்ல வேளையாக அது அவர்கள் வட்டாரத்து மாதர் சங்க உறுப்பினர் விசாலாவின் வீடாக இருந்தது சௌகர்யமாகி விட்டது.

"ஒரு கல்யாண விஷயமாக உங்களை கேட்டு விசாரிக்க வந்தேன்."

விசாலா பார்க்க விழித்தாள். அவளது பெண்ணிற்கு பனிரெண்டு வயதுதானே ஆகிறது.

"எங்களுக்கு தெரிஞ்சவங்க வீட்டுப் பெண்—தூரத்து உறவுக்காரின்னு கூட சொல்லலாம்—அவளைப் பேச வந்தாங்க. உங்க வீட்டுக்கு எதிரே இருக்கிறாங்களே..." அவள் முடிக்குமுன் பரபரப்புடன் குறுக்கிட்டாள் விசாலா.

"யாரு? வனிதா பிளாஸ்டிக் பிராடக்ட்ஸ் வீட்டவர்களையா சொல்றீங்க. அவங்க மூத்த மகன் சுந்தரத்தையா கேட்கிறீங்க?"

"ஆமாம், சுந்தரத்திற்கு எங்க வீட்டுப் பெண்ணைக் கேட்கிறாங்க. அவங்க மக ஷைலஜாவை எங்க வீட்டு பிள்ளைக்குக் கேட்கிறாப்பல யோசனை."

"அவங்க மக ஷைலாவை வேண்டுமானா உங்க வீட்டுப் பையன் கட்டிக்கிட்டும். ஆனா அந்தப் பிள்ளை உங்க வீட்டுப் பெண்ணுக்கு வேண்டாம்."

"ஏன் இப்படி சொல்றீங்க! புரியலையே!"

"சுந்தரம், எதிர் வீட்டுக்காருடைய மூத்த பெண்ஜாதி மகன். அவன் பிறந்ததிலிருந்து புத்தி மட்டக் குழந்தை. வயசு இருபத்தெட்டு ஆச்சே ஒழிய, புத்தியில் பத்து வயது குழந்தையைவிட ரொம்ப சின்னப் பையனா நடந்துப்பான்."

திடுக்கிட்டுப் போனாள் சாரதா. "அப்படியா எத்தனை தைரியமிருந்தா அவனைப் பெண் பார்க்க அழைச்சிட்டு வருவாங்க?"

"வந்தா என்ன மோசம்? பையனோட பேசிப் பார்க்கும் போது உண்மை தெரிஞ்சிருக்குமே?"

"அதான் போலிருக்கு பெண் பார்க்க வந்தப்போ அவனை ஒரு வார்த்தை கூட பேசவிடலையாம்."

"இந்தக் காலத்திலே பையன் பெண்ணோட கொஞ்சம் பேசியாகணும். அவளது விருப்பு வெறுப்புகள் தெரிஞ்சுக்கணும்னு சொல்வாங்க இல்லையா? இந்தம்மா, கூட்டிக் கொண்டு வரும்போதே அதட்டி மிரட்டி அழைச்சுகிட்டு வந்திருப்பாங்க போலிருக்கு... பையன் பொட்டிப் பாம்பா அடங்கிப் போய் இருந்தானாம்."

"ரொம்ப நாளா பையனுக்கு வரன் தேடிக்கிட்டிருக்காங்க. யாரும் பெண் கொடுக்க மாட்டேன்னு மறுக்கிறதாலே பெண் கொடுத்து பெண் எடுக்கிற திட்டத்தை அந்தம்மா ஆரம்பிச்சிருக்காங்க. நல்ல வேளை என்கிட்டே வந்து கேட்டீங்க. ஒரு கல்யாணத்தை நான் கெடுக்கிறதா நினைக்காதீங்க. ஒரு படிச்ச பெண்ணுக்கு இப்படிப்பட்டதொரு விபத்து நேர்ந்து விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் உண்மையைச் சொல்றேன். சாரதாம்மா நீங்க என்னைவிட வயதிலும் அனுபவத்திலும் அதிகமானவங்க. ஒருத்தர் வீட்டிலே இப்படி ஒரு பிள்ளை [illegible] அந்த வாலுக்குக் கல்யாண[illegible]

25/05/2011 22:27

சொல்லாம திருட்டுத்தனமாக அமுக்கி வைச்சு கல்யாணம் செய்தா அந்தப் பெண் வாழ்வு வீணாகி விடாதா?—இது நியாயமா?''

''இந்தக் காலத்து பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை தொடர்ந்து வீணாக்கிக் கொள்ளமாட்டார்கள். புத்தி மட்டமானவனுடன் தன்னால் வாழ முடியாது என்று விரைவில் விவாகரத்து வாங்குவாங்க. ஆனால், ஒரு பிரச்னை. என்னதான் நம்ப சமூகத்திலே பல கருத்துகள் மாறுபட்டிருந்த போதிலும், இது மாதிரி ஒரு கல்யாணம் நடந்து அந்த பெண் விவகாரத்து பெற்று மறுபடி திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினால் கொஞ்சம் சிரமம்தான் ஏற்படும். விவாகரத்தான பெண்-விதவைப் பெண் என்றதுமே வரன் வீட்டவர்கள் விஷத்தைப் பார்த்து விட்டது போல் நழுவி விடுவார்களே?''

''பாத்த மனமுள்ளவங்களும் இருக்காங்களே?''

அவர்கள் கொஞ்சம் பேர் உண்டு. அவர்களை சந்திக்க நமக்கு வாய்ப்பு அமையணுமே. பெண்ணை பாரம்னு நினைச்சு அவசரமா கல்யாணம் செய்து கொடுக்கும்போதுதான் பல பிரச்சனைகள் முளைக்கின்றன. பிறகு திண்டாடுகிறார்கள். உண்மையை விசாரிக்க வந்தது நல்லதாச்சு. ரொம்ப நன்றி.''

''சாரதாம்மா, இன்னொரு சங்கதியும் சொல்ல விரும்பறேன். அந்த வீட்டிலே வருவோர் போவோர் எக்கச்சக்கம். பெரிய குடும்பம். அத்தனை பேருக்கும் சமைச்சுப் போட்டு வீட்டை நிர்வகிக்க ஒரு உழைப்பாளி வேணும். அவளை மருமகளாக வீட்டுக்குள் கொண்டு வர திட்டம். சொத்து சிக்கல் ஏதாவது இருக்கலாம். மூத்தவனுக்குக் கல்யாணமானால்தான்... என்று ஏதாவது இருந்தால் அதைத் தவிர்க்க இப்படி ஒரு வழி

வகுத்திருக்கலாம் இல்லையா? இளைய மனைவியின் குழந்தைகள் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறாங்க. அதனால் லைஷலாவை பயமில்லாது பெண் போலாம். மொத்தத்திலே எனக்கு எதிர் வீட்டைப்பத்தி நல்ல அபிப்ராயம் கிடையாது. சதா புருஷனும் பெண்சாதியும் எட்டு வீடு கேட்கிறாப்பல சண்டை போடுவாங்க. இந்தப் பகுதி உயர்மட்டத்து மனுஷங்க வசிக்கிற இடம். இவர்களுடைய கூச்சல் கொஞ்சம் அநாகரீகமாகவேதான் காதில் படும்.''

சாரதா விடை பெற்றுக் கொண்டு எழுந்தாள். வெய்யில் கன்னென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. பொழுது நடுப் பகலைத் தாண்டி விட்டது.

எடுத்த காரியத்தை முடிக்க வேணும் என்கிற பிடிவாதத்தில் பஸ் பிடித்து மந்தைவெளியில் இறங்கினாள்.

சுகவனத்தின் முகவரியைத் தேடிக்கொண்டு அந்த நெருக்கமான சந்திற்குள் புகுந்து வீட்டின் முன் வந்தாள்.

பழங்காலத்து ஓட்டு வீடு. சுவர் சாயத்தைப் பார்த்து பல ஆண்டுகளான அறிகுறி--திறந்த கதவு வழியே நடந்து வந்து, ''சுகவனம் வீட்டில் இருக்கிறாரா?'' குரல் கொடுத்தாள்.

முன்பகுதி கூடத்தில் படுத்துக் கிடந்த வயதான பெண்மணி வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

''அவன் ஆபீஸ் போயிருக்கானே... வாங்க இப்படி உட்காருங்க. என்ன வேணும்?'' என்று விசாரித்தாள்.

''உங்க மகன் சுகவனத்தைப்பற்றி விசாரிக்க வந்தேன். எல்லாம் கல்யாண விஷயமாகத்தான்.'' சாரதா தரையில் அமர்ந்து கொண்

25/05/2011 22:27

கவனத்தின் தாயின் முகம் மலர்ந்து போனது. "தாகத்துக்கு ஏதாவது முதலில் சாப்பிடுங்களேன்." உட சிரித்தபடி எழுந்தாள்.

"வேண்டாம், உட்காருங்க... சில நாளா நீங்க பட்டணத்தில் இல்லை போலிருக்கே..." மெல்லக் கேட்டாள் சாரதா.

"நானும் என் மகனும் ஒரு வார காலம் எங்க கிராமத்திலே தங்க வேண்டியிருந்தது... என் மைத்துனர் நோயாக படுத்து விட்டார். எங்களுக்குள் பாகப் பிரிவினை நடந்தது. எங்களுக்கு சேர வேண்டிய வீடு, நிலம் முதலியவைகளுக்கு தொகை கொடுத்து விடுவதாக பேச்சு முடிவாகியது."

"அப்படியா? உங்க மகன் வேலையில் சேர்ந்து பல நாள் ஆச்சோ."

"இரண்டு வருஷமாகத்தான் அந்தக் கம்பெனியில் வேலை செய்கிறான்... மானேஜருக்கு அவனது வேலை பிடிச்சுப்போச்சு... சில நாட்களுக்கு முன், பகுதி வேலையை முழு நேர வேலையாக்கி சம்பள உயர்வும் தந்து விட்டிருக்கிறார்... இன்னும் ஒரு வருஷத்தில் நிரந்தர வேலை யாக்குவாங்கன்னு சொன்னான்."

"அப்படியா! சந்தோஷம்."

"கவனம் எனக்கு சொல்லியிருக்கான். அவனோட டைப்பில் கத்துக்க வந்து கொண்டிருக்கும் பெண் சித்ராவை அவன் விரும்புவதாகச் சொன்னான். அவன் மருமகளா வரப்போற வேளையோ என்னவோ, சொந்தமாக ஒரு சிறு ஃப்ளாட் வாங்கிக்க எங்க சொத்துப் பணம் வருது... என் மகனுக்கு முழு நேர வேலை கிடைச்சிருக்கு... நல்ல காலம் பிறந்திருக்கு..."

"கேட்க சந்தோஷமா இருக்கு."

"நாங்க ஒரு காலத்திலே நன்றாகத்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். அவர் போன பிறகு ரொம்பவே [illegible] போயிட்டோம். ஆனால் என்ன? இப்போ நிமிர்ந்து நிற்கிற காலம் வந்து விட்டது. என் மகன் ரொம்ப நல்ல பிள்ளை... நானே பெருமை பேசக்கூடாது. இத்தனை நாளா கல்யாணத்தைப் பத்தி நினைக்கத் தகுதியில்லாத நிலையில் பற்றாக்குறையில் தவிச்சுக் கொண்டிருந்தோம். இப்போ நிலைமை மாறியிருக்கு, ஆயிரத்துக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாக சம்பளம்-சொந்தமாக ஃப்ளாட் வாங்க முடிகிற அளவு ரொக்கம் இருக்கு. இனிமே பயப்படாம அவன் கல்யாணம் செய்துக்க முடியும்... சித்ராவைப் பத்தி சொல்லியிருக்கான். இனி நான் பயமில்லாம அவளுடைய அப்பாவை அணுக முடியும்."

"வசதி வந்துட்டதாலே கல்யாணத்தைப்பற்றி வேறு கருத்து இருக்கலாம் இல்லையா..."

"வரதட்சணை, சீர் எதுவும் எதிர்பார்க்க மாட்டேன். கிராமத்திலே வீட்டுப் பரண் மேலே போட்டு வச்சிருந்த பித்தளைப் பாத்திரங்களைக் கொண்டு வந்து கடையிலே போட்டு, தேவைப்பட்ட ஸ்டீல் பாத்திரங்களை வாங்கி பெட்டியில் போட்டு வச்சிருக்கேன்... வீட்டு மருமகள் பாத்திரம் பண்டம் எதுவும் எடுத்து வரவேண்டாம். சம்பளம் அதிகமில்லையேன்னு அவளை வேலைக்கு அனுப்ப மாட்டேன். கொஞ்ச நாள் பல்லைக் கடிச்சிக் கொண்டிருந்தா என் மகன் படிப்படியாக முன்னேறி விடுவான்... மனைவியை வசதியா வச்சுப்பான்."

"உங்க மகனை நேரில் பார்த்ததில்லை" சாரதா முணுமுணுத்தாள்.

"இதோ மேசை மேலே [illegible] போட்டோவில் பாருங்க... சித்ரா [illegible]

25/05/2011 22:28

லட்சணமாக இருப்பான். பெண் பேச வரும்போது பார்த்துக்கோங்க.''

''சித்ரா அப்பாகிட்டே போய் சங்கதிகளை சொல்லி விட்டு பிறகு முறைப்படி எல்லாம் செய்யலாம் வரட்டுமா'' எழுந்திருந்தாள்.

''இன்னும் ஒண்ணு சொல்ல விரும்பறேன்...என் மகனுக்கு சிகரெட், குடி இதுபோல வழக்கங்கள் எதுவும் கிடையாது. எந்தப் பெண்ணையும் நிமிர்ந்து பார்த்த தில்லை...''

''இப்போ ஒரு பெண்ணை நிமிர்ந்து பார்த்து பேசிப் பழகியிருக்கானே...'' சிரித்தாள் சாரதா... சுகவனத்தின் தாயும்கூட சிரித்து மகிழ்ந்தாள்.

9

அன்று காலை - தன் வருங்கால மாமனாரிடம் தங்களது முடிவை வந்து சொல்லி மேலே ஆவன செய்ய உதவுவதாக வாக்குக் கொடுத்து விட்டிருந்தான் வித்யா சாகர்.

அப்பா இன்னமும் வாயைத் திறக்காது உட்கார்ந்திருப் பதைக் காண அவனுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

''சித்ரா, இங்கே வா. வேலையை அப்புறம் கவனிக் கலாம். நீ சொன்ன கெடுவும் தாண்டிப் போச்சு. உன் பதில் இன்னிக்கு முக்கியமா தெரிஞ்சாகணும்.'' இரைந் தான்.

சித்ரா வேலையைப் போட்டுவிட்டு முன்னறைக்கு வந்தாள்.

''சாரதாம்மா வரட்டும்னு காத்துக் கொண்டிருக்கேன். இன்னும் சில நிமிடங்களில் வந்துவிடுவாங்க. அவங்க நோத்தை கண்டிப்பா அனுசரிக்கிறவங்க.''

''யார் இந்த சாரதா அம்மா. அவங்களுக்கும் நம்ப வீட்டு சங்கதிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?'' அப்பாவிடம் கோப மாகக் கேட்டான் மகன்.

''நீ சுந்தரத்தின் வீட்டிலே போய் எல்லாம் விசாரிச்சுக் கொண்டு வந்திருக்கே. ஆண் பிள்ளை உன்னிடம் எல்லாத் தையும் அந்தம்மா பேச முடியாதில்லையா. அதனாலே சித்ரா சார்பிலே தீர விசாரிக்க நான்தான் சாரதா அம்மாவை அனுப்பியிருக்கேன். அவங்க நம்ப சித்ராவுக்கு ரொம்ப தெரிஞ்சவங்க.''

''என்ன நான்ஸென்ஸ் இது. எனக்குத்தான் அந்தக் குடும்பத்தை நன்றாகத் தெரியுமே?''

''அண்ணா, உங்க கல்யாணத்தையும் என் கல்யாணத் தையும் பிணைச்சுப் போட்டிருக்கிறதாலே என் சார்பிலே அவங்க விசாரிக்கப் போனாங்க. இதில் தவறு என்ன?''

''தங்கையை வெட்டி விடுவது போல வெறித்தான் வித்யாசாகர்.

''இப்போ புரிகிறது. அவங்கதான் உன்னை எனக்கு எதிரா தூண்டிக் கொடுத்திருக்காங்க. நீ இதுவரை என் பேச்சுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிச்சதில்லை.''

''என்னைவிட வயசிலே பெரியவர்னு மரியாதை கொடுத்தேன். வீட்டு நிர்வாகத்தைப்பத்தி நீங்க உங்க அபிப்ராயத்தைச் சொன்னா நான் எதிர்ப்பு தெரிவிச்ச தில்லை. வீட்டுக்கு இன்னமாதிரி சோபா நாற்காலி வாங்கிப் போடணும்னு சொன்னா நான் குறுக்கே பேசியதில்லை. உங்க வீடு... பொருள் உங்களுது. பணம் [illegible]

23 JAN 20[illegible]

நீங்க. ஆனால் கல்யாணம்னு வரும்போது அது என் சொந்த விஷயமாகிப் போகுது... தீர்மானிக்க வேண்டியவ நான்..." அழுத்தமாக சொல்லி விட்டு அண்ணனை நிமிர்ந்து நன்றாகப் பார்த்தாள்.

பதிலுக்கு ஆவேசமாக ஏதோ கத்த வாயைத் திறந்த வித்யாசாகர் வாயில் அழைப்பு மணியின் ஓசையைக் கேட்டு மௌனமானான்.

கதவைத் திறந்தாள் சித்ரா.

வந்து உட்கார்ந்து கொண்ட வயதான பெண்மணியைப் பார்த்தான் வித்யா!

முன்பின் தெரியாதவள். இவள் நம் வீட்டு சங்கதியில் புகுந்து என் குட்டையைக் குழப்பணும், தாடை இறுக அவளை வெறித்தான்.

வந்தவளும் லேசுப்பட்டவளாக இருக்கவில்லை. அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு... தனக்குள்ளேயே புன்னகைத்துக் கொண்டாள்.

"குளிர்பானம்—காப்பி ஏதாவது கொண்டு வந்து கொடும்மா." அப்பா தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு சாரதாவை உற்றுப் பார்த்தார். முதன் முதலாக அவளை சந்திக்கிறோம் என்ற உண்மையை மகன் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்ற எண்ணம்.

"நல்லா இருக்கீங்களா அம்மா?" பொதுவாகக் கேட்டு வைத்தார்.

சாரதாவின் மூளை வெகு வேகமாகவே செயல்படுவது வழக்கம். புரிந்து கொண்டு விட்ட அவளும் புன்னகையுடன் கேட்டாள்.

"இப்போ உங்களுக்கு இறைப்பு வந்து தொந்திரவு தரதில்லையே?"

"மழைக் காலத்திலேதான் மூச்சிறைக்கும்."

அப்பா பதிலளித்தபோது பற்களை இறுகக் கடித்துக் கொண்டான் வித்யாசாகர். நேரே விஷயத்துக்கு வராது இதென்ன சுற்றி வளைத்த பேச்சு! முந்திக் கொண்டான்.

"அம்மா நீங்கதான் என் தங்கை சார்பில் விசாரிப்பு செய்து கொண்டு வந்திருக்கீங்கன்னு தெரியும். நீங்க கண்டுபிடித்த சங்கதிகளைச் சொல்லலாம்" என்றான் அழுத்தலாக.

வயதில் அவளைவிட எவ்வளவோ சிறியவன். பேச்சில்... ரொம்ப அதட்டல்! எண்ணிய சாரதா மெல்ல சிரித்தாள்.

"சித்ரா... உன் முடிவை முதலில் சொல்லிடு. பிறகு நான் செய்த விசாரிப்பைப் பத்தி சொல்றேன்" என்றாள்.

சித்ரா மிகவும் துணிவுடன் தன் அண்ணனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"நான் சுந்தரத்தைக் கல்யாணம் செய்துக்க முடியாது" என்றாள் அழுத்தமாக.

கண்கள் சிவக்க நெஞ்சு படபடக்க வித்யா தன் தங்கையை உறுத்து விழித்தான்.

"ஏன் முடியாது?"

"எனக்கு அவனைப் பிடிக்கலை. என் மனசில் நான் ஒருவரை விரும்பறேன்."

"அந்தப் பயல் சுகுணாந்தை [illegible] இந்த வீட்டின் முன்னே காலை வை[illegible] இருக்கு."

25/05/2011 22:28

''ஷைலா இந்த விட்டு மருமகளா வாதுக்கு உள்ள அந்தஸ்துக்கு மேலே ஒரு படி இருக்கு.''

''என்ன சொன்னே...'' உறுமிக்கொண்டு அருகில் வந்தவனை சாரதா கை நீட்டித் தடுத்தாள்.

''பேச்சு வாயில் இருக்கும்போது... கைகள் ஏன் சிரமப் படவேண்டும்.''

''அண்ணா, ஒண்ணு சொல்லிட்டேன். இந்தக் கை ஓங்கற பழக்கம், கத்தி கோபிக்கிற பழக்கம் இதையெல்லாம் இன்னியோட கைவிட்டால்தான் நல்லது. ஷைலா படிச்சவ. தம்மைவிட கொஞ்சம் பணம் உள்ள வீட்டுப் பெண். கூப்பாடு போட்டீங்கன்னா பெட்டியைத் தூக்கி கொண்டு வெளிநடப்பு செய்துடுவா!''

''ஷட் அப்! ரொம்ப ஜாஸ்தியா பேச வேண்டாம். இந்த வீட்டுக்குத் தலைவன் நான் என்கிற ஞாபகம் இருக்கட்டும்.''

''வீட்டுக்குத் தலைவன் நீங்க. ஒத்துக்கிறேன். என் உரிமைகளுக்குத் தலைவி நான். அதை நீங்க மறக்க வேண்டாம்.'' உரத்துப் பதிலளித்தாள் சித்ரா.

''தெரு ஓரத்தில், மூலை முடுக்கிலும் அந்தி வேளையில் எவனோ ஒருவனோடு கிசுகிசுப்பு செய்து கொண்டு பிறகு காதல் கத்தரிக்காய்னு, பேச உனக்கு வெட்கமில்லை...'' வெகுண்டான் அண்ணன்.

''அதே கேள்வியை நான் உங்களைக் கேட்கிறேன். அம்மன் கோவில் எதிரே உள்ள ஓட்டலில் நீங்க ஷைலாவோட உள்ளே போனது எந்த வகையில் சேர்த்தி. ஷைலாவை நீங்க காதலிக்கலாம். ஆனால் நான் சுகவனத்தை விரும்பறது தவறு. ரொம்ப நல்ல நியாயந்தான். உங்களுக்கு இருக்கும் உரிமை எனக்கும் உண்டு.''

''அதிகம் பேசாதே-அவமானப்பட்டுப் போயிடுவே.''

''நீங்க இப்போ அவமானப்பட்டு போகப் போறீங்க. பெண்ணுன்னு பிறந்திட்டா அவள் புருசன் வீடு போற வரை பெற்றவனின் அடிமை. பிறகு புருசனின் அடிமை. அசந்தர்ப்பத்தில் விதவையாகி பிறந்த வீடு திரும்பிவிட்டால் அவள் அண்ணனுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியவ. இல்லை'' ஒரு பிள்ளை பிறந்து அவனோட வாழ நேர்ந்தால் அவனது உத்திரவுக்குக் கட்டுப்பட்டவ. இது பழைய காலத்து சம்பிரதாயம். பெண் யாருக்கும் இப்போ அடிமை இல்லை. சமுதாயத்திலே காலா காலம் கையாளும் இந்த காட்டாம் பூச்சித்தனத்திலிருந்து அவள் விழித்துக் கொண்டு விட்டாள். ''நீங்க] என் அண்ணன். மதிக்கிறேன். ஆனால், நான் உங்களோட கொத்தடிமையில்லை. இவனைத்தான் நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ளணும்னு வற்புறுத்த உங்களுக்குத் தகுதியில்லே. என் அப்பாவுக்குக் கூட அந்த உரிமை கிடையாது'' உரத்த குரலில் சீறினாள் சித்ரா.

திடுக்கிட்டுப் போனான் வித்யாசாகர்.

உண்மையில் சித்ராவா இப்படிப் பேசுகிறாள்!

சித்ரா... என்று அதட்டிக் கூப்பிட்டால் அடுப்பங்கரையிலிருந்து அலறிக் கொண்டு ஓடிவரும் பேதைப் பெண்ணுக்கு திடீரென இப்படி ஒரு ஆவேசமா!

இந்தக் கிழவி பலே ஆசாமி போலிருக்கே. நல்லதொரு மேடைப் பிரசங்கத்துக்கே தங்கையைத் தயாரித்து வைத்திருக்கிறாளே... சாம - தான - பேத தண்டம் என்று பல வித உபாயங்கள் வழிவழியாகக் கையாளப்படுகின்றனவே.

சட்டென்று குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு மிகவும் குழைவாகப் பேசினான்.

''சித்ரா - நீ சொல்றது உ[illegible]
ஆனால் உன் நிலைமையை உத்[illegible]

25/05/2011 22:28

ஏற்பாட்டை நீ எத்துக்கணும். பின்னால் சந்தோஷப் படுவே...சுந்தரத்தை நீ கல்யாணம் செய்து கொண்டால் உனக்கும் சுகம் - எனக்கும் நன்மை...''

சாரதா இடைமறித்தாள். ''நீங்க அந்தப் பெண் ஷைலாவைக் கல்யாணம் செய்துக்கிறதுபற்றி உங்கள் தந்தைக்கோ தங்கைக்கோ வேறு யாருக்குமோ தடையில்லை. ஆனால் சுந்தரத்தை நம்ப சித்ரா கல்யாணம் செய்துக்க முடியாது. பிள்ளை வீட்டவர்கள் பெரும் ரகசியத்தை மறைத்து வச்சிருக்காங்க.''

''அப்படி பெரிசா என்னத்தைக் கண்டுபிடிச்சிட்டீங்க?''

''ரொம்ப பெரிசான சங்கதி. அந்த பிள்ளை சுந்தரம் புத்தி மட்டமானவன்... குழந்தையிலிருந்து அப்படியே இருக்கான். வீட்டிலே வச்சு படிப்பு சுத்துக் கொடுத்திருக்காங்கன்னு நினைக்கிறேன். பத்து வயது பிள்ளையோட அறிவுகூட கிடையாது. இப்படிப் பட்டவனுக்கு உங்க காரியத்தை சாதிக்கணும்னு-- உன் தங்கையை கட்டிக் கொடுக்க நினைக்கிறது தப்பு இல்லையா?''

''யார் இந்த புதுக்கதையை முடிஞ்சுக்கொடுத்தாங்க'' இரைந்தான் கோபத்துடன் வித்யாசாகர்.

திடுக்கிட்டுப்போனார் குருமூர்த்தி. அதனால்தான் பெண் கொடுத்து பெண் எடுக்க வற்புறுத்தினார்களா அவர்கள்?

சித்ராவும் திகைத்துப் போனாள். அண்ணன் சரியாக விவரம் விசாரிக்காமல் அவளை கல்யாணம் என்கிற படுகுழியில் தள்ளப் பார்த்தாரே. அவளுக்குக் கட்டுக்கடங்காத கோபம் பொங்கி வந்தது.

''உண்மையா சாரதாம்மா?'' திகைப்புடன் கேட்டார் குருமூர்த்தி.

''கேட்டுக்கோங்க அண்ணா மாப்பிள்ளை வீட்டுத் திருட்டுத்தனத்தை. புத்தி மட்டமானவைக் கட்டிக்க எனக்கென்ன தலைவிதியா? அதைவிட கல்யாணமாகாத பெண்ணா காலமுச்சூடும் நான் அப்பாவுக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டு வாழ முடியும்'' வெகுண்டாள்.

வித்யாசாகரின் மனம் பதைத்துப் போனது. இந்த விவரத்தை ஏன் அவர்கள் சொல்லவில்லை. தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

''அதுசரி வித்யா... நீ ஷைலாவை விரும்பறது அவர்களுக்குத் தெரிஞ்சுபோய் உன்னை வீட்டுக்குள்ளே அழைச்சுவச்சுக் கொண்டாடத் துவங்கிய போதாவது நீ சுந்தரத்தைப்பற்றி தெரிஞ்சுகிட்டாயா? அவனோட பேசிப் பழகிப் பார்த்தியா?''

''என் அப்பா அவரோட பேசப் போறார். அவருக்கு ஷைலாதானே முக்கியம்... அவளோட பேசவே பொழுது இருக்காது.'' ஏளனமாகக் கூறிய தங்கையை ஆத்திரமாகப் பார்த்தான்.

''வாயை மூடு. இல்லாட்டா நான் பொல்லாதவனா இருப்பேன்.''

''இப்படி என்னைக் கொண்டு ஒரு பயங்கர சிக்கலில் மாட்டி விட நினைச்சீங்க. அதை எண்ணும்போது எனக்கும் பொல்லாத்தனம் நிறைய வருகிறது. உங்களால்தான் ஆவேசமாக ஆர்ப்பாட்டமாக பேச முடியுமோ... உங்கள் பக்கம் தோல்வி ஏற்படும்போது உங்களுக்குத்தான் கோபம் வருமோ... எனக்கும் உங்களைப்போலவே கொதித்துக் குமுற முடியும்!''

''என் சோற்றைத் தின்னுட்டு ரொம்ப திமிராப் பேசறே! நன்றிகெட்டவ.''

25/05/2011 22:28

''நீங்கதான் இப்ப சத்தியமா நன்றிகாட்ட கடமைப் பட்டிருக்கீங்க. இந்த வீட்டு செலவுக்கு அப்பாவும் பணம் போடறார். ஒரு வேலைக்காரியை வச்சிருந்தா சோறு போட்டு இடம் கொடுத்து வசதி செய்து தந்து... லீவும அடிக்கடி கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். அப்போகூட நான் கவனிக்கிறது போல உண்மை உணர்வோட வீட்டை நிர்வகிச்சிருக்கமாட்டா... நான் வேலை செய்கிறேன்— நீங்க சோறு மட்டும் போடுகிறீங்க. வேலைக்காரிக்கு கொடுக்கிற சம்பளம்கூட கிடையாது. இனாமா உழைக் கிறேன். நன்றி காட்ட வேண்டியவங்க நீங்க...'' சீறி எழுந்தாள்.

''இந்தம்மா யாரோ—உன் வாயைக் கிளறி-நல்லா வே குத்திக் கொடுத்திருக்காங்க. இதுக்கு அப்பாவும் உடந்தை... பேஷ்! பேஷ்!''

''தம்பி, சித்ரா படிச்ச பெண். அவள் பேசாதிருக்கக் காரணம் உன்னை அண்ணன்னு மதிச்சதுதான். நிலைமை எக்கச்சக்கமாகி விட்டதாலே எதிர்த்துப் பேசறா... துணிவு அவளுக்குத் தானே வந்திருக்கு. இதில் அதிசயமென்ன?''

''நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லு வித்யா.'' அப்பா நாற்காலியினின்று அவன் பக்கம் திரும்பினார். ''அந்த பிள்ளை சுந்தரத்தோட நீ பேச்சுக்கொடுத்தியா.''

''இல்லை... அதற்கு சந்தர்ப்பம் வரலை.''

''அவன் வேலைக்குப் போய் வருவதையாவது பார்த் திருக்கியா?''

''அப்பாவோட சில சமயம் வெளியில் போவான். நான் ஏன் இதைப்பத்தி அவங்களைக் கேட்கணும்.''

''நல்ல வேடிக்கை. உன் தங்கையைக் கட்டிக்க விரும்பற சுந்தரத்தின் குணம் எப்படி, என்னன்னு பேசிப்

பார்த்து தெரிஞ்சுக்க வேண்டியது உன் கடமை இல்லையா?''

''அப்பா, நீங்க எல்லாரும் ஒண்ணா சேர்ந்து கொண்டு என் முயற்சியில் மண்ணைப் போட சதித் திட்டம் தீட்டி யிருக்கீங்க.''

''உன் கண்ணை திறந்து பார்ன்னு சொல்லும் முயற்சி.'' அப்பா பெருமூச்செறிந்தார். ''வித்யா, நான் சித்ராவை எந்த வகையிலும் வற்புறுத்த விரும்பல. உன் விருப்பப்படி நீ ஷைலாவை மணந்து கொள். ஆட்சேபணை இல்லை. அவள் விருப்பப்படி அவள் சுகவனத்தைக் கட்டிக் கட்டும். மறுப்பு இல்லை.''

''அந்த சுகவனத்திற்கு தற்காலிக வேலையும் போய் விடும்-வேலையில்லாத ஏழைப்பயல். அவனைக் கட்டிக்க சித்ரா விரும்பறது உங்களுக்குப் பிடிக்கிறதா? நான் வற்புறுத்தி பாழும் கிணற்றிலே தள்றேன்னு குற்றம் கண்டு பிடிக்கும் சித்ரா தானே போய் ஒரு பாழும் கிணற்றிலே விழறாளே. அது சரியா...'' கத்தினான் அண்ணன்.

''சுகவனத்தைப்பற்றி நீங்க சரியா விசாரிப்பு செய் யலை. அவன் சொந்த வீடு வாங்குமளவு பொருளாதாரத் தில் உயர்ந்துதான் இருக்கான். அவன் வேலை நிரந்தர மாக்கப்பட்டு, பகுதி வேலை முழு நேர வேலையாகி சம்பளமும் உயர்ந்திருக்கு. உங்களுக்கு யாரோ தவறான செய்திகள் தந்திருக்காங்க. அப்படியே வேலை போய்விட் டாலும் சித்ரா சமாளிச்சுக்குவா. தான் ஒரு வேலையைத் தேடிக் கொண்டு அவனுக்கு உதவுவா. காதலன் ஒருவனைக் கைபிடித்து அவன் காரியங்களுக்கு கை கொடுப்பது என்று அவள் தீர்மானிச்சுட்டா.''

''சித்ரா! இதுதான் உன் முடிவா?''

''ஆரம்பத்திலிருந்து இது தான் என் முடிவு அண்ணா.''

25/05/2011 22:29

''ஏன் அப்பா... நீங்களும் இதை ஆமோதிக்கிறீங்களா?''

''இந்த வயசு காலத்திலே-யார் உதவியும் இல்லாம வளைய முடியாத இந்த நிலையிலே-வயசுக்கு வந்த நீங்க ரெண்டு பேரும் விரும்பின இடத்திலே மணம் செய்து கொள்ள கேட்டால் நான் எப்படி மறுக்க முடியும், சொல்லு?''

''அப்படியா... நான் இப்பவே சென்று சங்கதியை சுந்தரம் வீட்டவர்களுக்கு சொல்றேன். அதன் விளைவை நீங்க பிறகு அனுபவிக்க நேரும்.'' உறுமிவிட்டு வேகமாக வெளியேறி விட்டாள்.

''உங்க பெண்ணை சுகவனத்துக்கு கல்யாணம் செய்து கொடுக்க மறுப்பு இல்லையல்லவா. அந்தம்மாளை வந்து உங்களிடம் ஆவன பேசச் சொல்கிறேன். ஒரு வழியா இந்த பிரச்சனைக்கு முடிவு கண்டுட்டீங்க. இதுக்கு மேலே ஏதாவது உதவி வேண்டுமென்றால் தொலைபேசியில் தெரிவிச்சாலும் சரி வந்து ஆனதை செய்வேன். கவலைப் படாதீங்க.'' சொல்லிவிட்டு சாரதா விடைபெற்றுக் கொண்டாள்.

10

அன்று வெகுநேரம் சென்றபின்தான் இரவு வீடு திரும்பினான் வித்யாசாகர். சாப்பிடாது உறங்கச் சென்று விட்டான்.

மறுநாள் காலை எழுந்து வெளியே செல்ல ஆயத்தமாகியவன் தங்கையிடம் வந்தான்.

''கவலைப்படாதே. இனி நீ எனக்காக சமைக்க வேண்டாம். வீட்டை நிர்வகிக்க வேண்டாம். இன்றோடு

உன் வேலை போய் விட்டதுன்னு நினைச்சுக்கோ. உனக்கு உதவி செய்ய வந்தாங்களே அந்தம்மாவை சாயங்காலம் இங்கே அழைச்சு வச்சுக்கோ. அவங்க முன்னிலையிலே நான் என் முடிவைச் சொல்லிடறேன். இரண்டு பேருக்கும் அவங்க சாட்சியா இருக்கட்டும்!'' கர்வமான குரலில் படபடத்து விட்டு வெளியேறி விட்டான்.

மூலைக்கடை தொலைபேசியில் சித்ரா பேசியதும் சாரதா ஒப்புக் கொண்டாள்.

அன்று மாலை பொழுது இருட்டுமுன் சாரதா அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பவும் வந்தாள்.

சிறிது நேரம் சென்றபிறகு வித்யா வீட்டுக்குள் வந்தான். நேரே முன்னறைக்கு வந்தான். உட்காராது நின்று கொண்டே பேசினான்.

''அப்பா! சுந்தரத்திற்கு நீங்க பெண் கொடுக்க மறுக்கிறது பற்றி அவர்கள் பாராட்டலை. ஜாதகம் பொருத்தலைன்னு நானே சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டு விட்டேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை போட்டிருக்காங்க பெண் வீட்டவங்க.''

தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டார் குருமூர்த்தி ''நிபந்தனை என்னவாம்?''

''ஷைலாவை எனக்குக் கட்டிக் கொடுக்கணும்னா நான் உடனடியா தனிக்குடித்தனம் வைக்கணும்னு சொல் விட்டாங்க.''

''நீ ஒத்துக்கொண்டு விட்டியா?''

''வேறுவழி. அதனாலே [illegible] வேண்டியிருக்கு.''

''விளக்கமாகச் சொல்லேன்'' குருமூர்த்தி கவலையோடு அவனைப் பார்த்தார்.

''குடியிருக்க நான் இப்போ வீடு தேடிப் போக முடியாது.''

''இந்த வீடு என்னுடையது. அதனாலே நீங்களும் சித்ராவும் காலி செய்து கொடுத்துட்டா புதுசா சாயமடிச்சு கட்டில் மேஜைகள் எல்லாம் புதுசா வாங்கிப் போட்டு நானும் என் மனைவியும் வசிக்கத் தயாராக்க முடியும்.''

வித்யாசாகரா இப்படிப் பேசுகிறான்? அவர்களை வெளியே போகச் சொல்கிறானே? கடன்பட்டு வாங்கிய வீடு. அதை இப்போது தன்னுடையதாக சொந்தம் கொண்டாடுகிறான். வயது வந்த பெண்ணையும், நடக்க முடியாத தகப்பனையும் வெளியே துரத்துமளவு அவனுக்கு காதல் கண்மூடி விட்டிருக்கு... குமைந்தார் அப்பா.

''உன் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடாம நானும் சித்ராவும் ஒரு பக்கம் இருந்து கொண்டால்...''

''முடியாது அப்பா. சித்ரா உடனடியாக வெளியே போய்விடணும். தன் அண்ணனைக் கட்டிக்க மறுத்தவளோட ஷைலா எப்படி ஒரே வீட்டில் வாழ முடியும்?''

''சரி நான் போய்விடறேன். அப்பாவை இங்கே வச்சுக்க முடியுமில்லையா?''

''ஷைலா முடிவா சொல்லிட்டா. ஊனமுற்ற மாமனாருக்கு அவளால் பணிவிடை செய்ய முடியாதாம்.''

அந்த வார்த்தைகள் நெஞ்சிலே நெருப்பாகக் கொட்ட தொண்டையை வேதனை அடைக்க பொங்கி வந்த கண்ணீரை சிரமத்துடன் அடக்கிக் கொண்டார்.

வயது வந்த பெற்றோரைக் கூட வைத்துக் கொண்டு வாழ சங்கடப்பட்டு தனிக்குடித்தனம் புறப்படுவது பாவலாகி விட்ட காலம் இது. அத்துடன் ஊனமுற்ற மாமனார் என்றால் வேண்டவே வேண்டாம் என்று ஒதுக்குவதில் நியாயம் இருக்கே...

''ஒரு வாரகாலம் அவகாசம் கொடுக்க முடியுமா? சித்ராவும் நானும் வேறு ஒரு இடம் பார்த்துக்கொண்டு இடத்தை காலிபண்ணி விடுகிறோம்.'' அப்பா தழுதழுத்தார்.

''மூன்றுநாள் அவகாசம் தரேன். வீட்டைக் காலி செய்திடுங்கோ.'' கூறிவிட்டு யாரையும் பார்க்கப் பிடிக்காதவன் போல வெளியேறி விட்டான்.

சித்ரா அப்பாவின் அருகே வந்து அவர் கன்னத்தில் வழியத் துடித்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

''அப்பா...நீங்க எனக்கு வாழ்வு கொடுக்க மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புதல் கொடுத்ததிற்கு நான் திரும்ப ஒரு காரியம் செய்ய விரும்பறேன். கொண்டான் கொடுத்தான் வீடுன்னு நீங்க கூச்சப்படத் தேவையில்லை. என்னோட தங்கிக்கோங்க அப்பா. தவறு இல்லை. சுகவனம் அதுக்கு ஒத்துக்குவார்.''

துயரத்தைத் தாள முடியாது விம்மினாள்.

''அப்போ விரைவில் நான் போய் சுகவனத்தையும் அவன் தாயாரையும் அனுப்பி வைக்கிறேன். பேசி முடியுங்கோ. உங்க மகன் கல்யாணம் நடக்குமுன் பெண்ணுக்கு ஒரு வழி செய்துடலாம். இதுக்கு நடுவிலே தங்க இடமில்லாட்டா என் ஃபிளாட்டிலே தங்க வசதி செய்து தரேன்.''

''நன்றியம்மா, உங்களுக்கு

காலிகமாக நாங்க ஏதாவது ஒரு

25/05/2011 22:29

கிறோம். சாமான்களை வேணும்னா உங்க வீட்டிலே ஒரு அறையிலே போட்டு வைக்கிறோம். பிறகு...சித்ராவுக்கு கல்யாணமானதும் அவ வீட்டிலே சாமான்களை சேர்த்துட்டு, நான்...'' என்று பேசமுடியாது குலுங்கி அழுத தந்தையின் முகத்தை தன் கையில் தாங்கிக் கொண்டாள்.

''அப்பா! பெண்—ஆண் என்கிற வித்யாசம் கூடாதுன்னு பேசுகிற நாங்க பொறுப்புகளையும் சமமா பகிர்ந்துக்கணும் இல்லையா...நானும் ஒரு பிள்ளைன்னு நினைச்சுக் கொண்டு நீங்க என்னோட தங்கிக்கோங்க அப்பா. இதில் தப்பேயில்லை'' என்று சித்ராகூட குலுங்கி அழுதாள்.

''இந்தச் சமயம் நீங்க இரண்டு பேரையும் பிரிஞ்சு வயோதிகர் இல்லத்திலே போய் வசிக்கிறது முறையல்ல. மகன்—மகள் ரெண்டு பேரும் சமம்னு நினைச்சு பெண்ணோட போய் தங்குகிறது தவறாத் தெரியாது.''

''இதுமாதிரி ஏதாவது நேரும்னு நான் எதிர்பார்த்தேன். சுகவனம் தாயார்கிட்டே கேட்டபோது அவங்க என்ன சொன்னாங்க தெரியுமா? சித்ராவின் அப்பா எனக்கு சம்பந்தி மட்டுமல்ல...எனக்கு அண்ணன்கூட, என் சகோதரன் என்னோட தங்கி இருந்து நான் சாப்பிடற கஞ்சியை பகிர்ந்துக்கிறதைப் பத்தி ரொம்ப மகிழ்ச்சின்னு சொன்னாங்க.''

நெஞ்சுருகிப் போனார் குருமூர்த்தி.

12

சுகவனம் திருமணத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்ட சாரதா பிறகு அவர்களைப்பற்றி மறந்து போனாள்.

அவளது சிந்தனையை ஈர்க்குமாறு சில பிரச்சனைகள் தோன்றிவிட்டிருந்தன.

ஒருநாள் யதேச்சையாக சித்ராவை கடைத்தெருவில் சந்தித்தாள்.

''எப்படியம்மா இருக்கே?...'' மகிழ்ச்சியுடன் விசாரித்தாள்.

''என் கணவர் தாமதம் செய்யாது சொந்தமாகவே ஒரு ஃபிளாட்டு வாங்கி விட்டார். துபாயில் வேலை தேடிக் கொண்டு விட்ட ஒருவர் ஃபிளாட்டை விற்றது எங்களுக்கு நல்லதாகி விட்டது. இரண்டு படுக்கையறை கொண்ட சிறிய ஃபிளாட்தான். விலை கொஞ்சம் கூடத்தான் கொடுத்து வாங்கினோம். என் நகைகள் சிலதையும்—மாமியாரின் கைவளைகளையும் விற்று வாங்கினோம். கம்பெனி முதலாளி கொஞ்சம் கடன் கொடுத்து உதவியிருக்கார். நான் தட்டெழுத்து உயர்நிலை பயிற்சியில் பாஸ் செய்துவிட்டேன். கடன் அடையும்வரை வேலை செய்வதில் தவறு இல்லை என வேலைக்கு அலைந்து கொண்டிருக்கேன். நாளை மறுநாள் ஒரு இண்டர்வியூ இருக்கு. அங்கே அநேகமாக வேலை கிடைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கு.''

''நம்பிக்கை இருக்கும்வரை நல்லது. உன் அப்பா?''

''அவரும் இன்னொரு வயதானவரும் சேர்ந்து எங்கள் பக்கத்து தெருவில் உள்ள பங்களாவின் அவுட் ஹவுசை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு வசிக்கிறார்கள். சாப்பாடு நான் என் கணவரிடம் அனுப்பி வைக்கிறேன். ஆனால் அதுக்கும் பணம் தந்து விடுகிறார். அதான் மனசுக்கு வேதனையா இருக்கு.''

''உன் அண்ணன்—?''

''அவர் ஷைலாவோடு சுகமாக வாழ்கிறார். என்னையோ அப்பாவையோ வந்து பார்க்[illegible] மனசுக்கு கஷ்டமாயிருக்கு.''

25/05/2011 22:29

''உன் தந்தை உன்னோடு வாழப் பிரியப்படவில்லை. அது அவரது கௌரவப் பிரச்சினை. நீ உன் தந்தையிடம் உணவுக்கு பணம் வாங்க வேதனைப்படுகிறாய். இது உன் பாசப்பிரச்சினை. உன் அண்ணன் உங்களை மறந்து வாழ்கிறான். அது அவனது சுதந்திரப் பிரச்சினை. இப்படியெல்லாம் மனிதர்கள் இருப்பதால்தான் வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமாக இருக்கு. என் சமூக சேவைக்கு அவ்வப்போது வேலை கிடைக்குது. கவலைப்படாதே... நாளடைவில் எல்லாம் நலமாக முடியும். வரட்டுமா'' என்று அவளது கையை அன்புடன் அழுத்தி விட்டு நகர்ந்தாள்.

நமக்கென்ன என்று நழுவாது, தன் சொந்த சங்கதி போல தலையிட்டு உதவுகிற சாரதா போல சிலர் இருப்பதால் வாழ்க்கை இன்னமும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கு—நன்றியுடன் நினைத்துக் கொண்டு நடந்தாள் சித்ரா.

★

PUBLIC LIBRARY
MADRAS-600 002
23 JAN 2002